NEW YORK TIMES BESTSELLER
ÎNDRĂZNEȘTE
SĂ RĂMÂI
CARLY
PHILLIPS

CARLY PHILLIPS
ÎNDRĂZNEŞTE SĂ RĂMÂI
SERIA DARE 4

***Dare* to *Hold by* Carly Phillips**

Copyright © 2015 Karen Drogin
Ediţie publicată prin înţelegere cu Corvisiero Literary Agency, LLC
Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
Copyright © 2020 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PHILLIPS, CARLY
Îndrăzneşte să rămâi / Carly Phillips
trad. din lb. engleză: Larisa Din – Bucureşti: Litera, 2020
ISBN 978 – 606 – 33 – 6025 – 1
I. Din, Larisa (trad.)
821.111
Traducere din limba engleză Larisa Din
LITERA
Bucureşti
2020

Capitolul 1

Sunt femei cărora le iese din prima. Reuşesc să ia decizii bune, să aleagă un bărbat bun, să exceleze la capitolul viaţă. Meg Thompson, pe de altă parte, reuşise cumva să ajungă însărcinată şi singură. Totuşi, nu regreta copilul care creştea în pântecul ei şi, de acum încolo, era hotărâtă să ia doar decizii bune.

Îşi luă din dulap perechea preferată de blugi, reuşi să-i tragă peste şolduri şi încercă, în zadar, să se închidă la nasturi. Iritată, se întinse pe pat şi încercă să tragă de pantaloni, dar nu avu sorţi de izbândă. Se foi pe pat, îşi supse burta şi încercă din nou, pentru ca, în cele din urmă, să ofteze frustrată.

— Weekendul trecut cum de mă cuprindeau? se întrebă ea, dezbrăcându-se de blugi şi aruncându-i necăjită pe jos.

Îşi coborî privirea pe abdomenul încă plat şi îşi puse mâna pe burtă.

— Cum se poate să-mi întoarcă viaţa peste cap ceva ce nici măcar nu pot să văd sau să simt încă?

Şi cum se făcea că deja îşi iubea atât de tare copilul acela care creştea în ea?

Îi vibră telefonul, semn că cineva îi trimisese un mesaj, aşa că îl verifică.

Lizzy: Eşti gata?

Meg oftă. Elizabeth Cooper, prietena ei cea mai bună, urma să ajungă în zece minute pentru o ieşire cu fetele.

Sau, în viziunea lui Lizzy, o ieşire la agăţat şi ultima şansă a lui Meg să aibă parte de o aventură fierbinte, fără limite, înainte să înceapă să i se vadă sarcina şi să nu se mai gândească la altceva decât la faptul că urma să devină mamă. Cu toate că era dispusă să iasă în oraş, Meg nu avea nici cea mai mică intenţie să agaţe un străin pentru o aventură de-o noapte. Era hotărâtă să nu mai aibă de-a

face cu bărbaţi neserioşi. Mike era ultimul dintr-o lungă serie de alegeri neinspirate. Aşa că nu doar că nu avea încredere în ea însăşi când venea vorba de sexul opus, dar nici nu mai conta. Nu avea de gând să mai caute un bărbat care să o definească sau care să o facă fericită.

— Nu-i aşa, dragul meu? zise ea, ducându-şi mâna la burtică, după care merse să-şi caute în dulap o pereche de colanţi cu talie largă.

*

Meg şi prietena ei merseră la Mel's, un local popular după orele de birou şi în weekenduri. Era un bistro slab luminat, cu un cuptor pe lemne şi grătar pe terasa din spate, cu mese din lemn de mahon închis la culoare şi un bar vesel unde obişnuia să se adune lumea. Lui Meg îi plăcea la nebunie locul acela.

Îi făcu semn chelnerului, iar acesta veni la masa lor.

— Cu ce vă servesc?

Celelalte fete îşi comandară băuturi alcoolice, după care chelnerul cel arătos veni să îi ia comanda lui Meg.

— O apă plată cu lămâie, te rog.

— Nu te joci, spuse el, făcându-i cu ochiul, notându-şi comanda în carneţel.

— Am fost aleasă să fiu şoferul în seara asta, zise Meg, cu zâmbetul pe buze, ceea ce nu era o minciună.

Poate că Lizzy fusese cea care venise să o ia cu maşina, dar Meg avea să fie cea care să o ducă acasă.

Aruncă o privire în jurul ei, la celelalte fete pe care le ignorase în tot acest timp în favoarea fostului ei, un prăpădit şi, din păcate, tatăl copilului ei. Le era profund recunoscătoare că îi erau acum alături, pentru că Meg avea un obicei prost să uite de prieteni în favoarea bărbaţilor. Bărbaţi de la care tânjea iubirea şi acceptarea pe care nu îi primise din partea tatălui ei, pe care abia dacă şi-l amintea. Meg oftă şi îşi odihni bărbia în palme. Amintirile ei din copilărie erau presărate de şirul lung al iubiţilor mamei ei, care obişnuiau să se perinde prin viaţa ei.

Mama ei reuşise să îşi formeze un tipar pe care, fără să-şi dea seama, Meg şi-l însuşise. Începuse prin a se arunca în braţele lui Dylan Rhodes, singurul bărbat bun din viaţa ei. El fusese iubitul ei în liceu şi ancora ei, asta înainte ca Dylan să plece la facultate şi să se despartă de ea. După aceea, Meg începuse să copieze preferinţele în materie de bărbaţi ale mamei sale, alegând bărbaţi care, mai devreme sau mai târziu, nu făceau altceva decât să profite de pe urma ei.

Din fericire, ea şi Dylan se reîntâlniseră în urmă cu câţiva ani, după ce se mutaseră amândoi înapoi în Miami, doar că Meg ajunsese să se bazeze prea mult pe Dylan, în loc să stea pe picioarele ei. De-abia după ce Dylan se îndrăgostise până peste cap de o altă femeie, Meg ajunse să-şi dea seama că nu putea să mai continue să fie atât de dependentă de el. Dylan era prietenul ei, dar acum era soţul Oliviei Dare. Iar Meg era hotărâtă să devină o femeie independentă. Şi să facă lucrurile ca la carte.

— Meg? La ce te gândeşti? întrebă Lizzy, trezind-o din visare.

Meg tresări, speriată.

— Scuze, eram cu gândul în altă parte.

— După faţa ta, nu e de bine, zise Lizzy, cu capul într-o parte, cu buclele ei blonde alunecându-i pe umăr. Eşti bine? o întrebă ea, uitându-se lung la ea cu ochii aceia căprui, preocupaţi.

Meg zâmbi şi spuse:

— Cum nu se poate mai bine. Mă gândeam doar la toate schimbările pe care le-am făcut până acum şi pe care vreau să continui să le fac în viaţa mea. Şi că mă bucur că am ieşit cu voi, spuse ea, pe un ton sincer.

— Şi noi ne bucurăm că ai venit, zise Lizzy.

Chelnerul veni la masă cu băuturile lor. Meg luă o gură ce apă, alinându-şi gâtul uscat.

— Ei bine, e limpede că te-ai schimbat în bine. Pur şi simplu radiezi, spuse Lizzy.

— E de la hormonii de sarcină, mormăi Meg.

— Nu, vorbesc serios. Arăţi minunat, insistă prietena

ei.

— Mulţumesc, spuse Meg, zâmbindu-i.

Allie Mendez, secretara de la şcoala la care lucra Meg, a treia femeie din gaşca lor, îşi băgă telefonul în geantă şi veni mai aproape de ele, ca să se alăture conversaţiei.

— Poate că ar fi bine să rămân şi eu însărcinată pentru că Lizzy are dreptate. Arăţi minunat.

— Ba eu cred că aveţi nevoie de ochelari, zise Meg, roşie în obraji.

— Nu cred, mai ales dacă e să mă iau după reacţiile tipilor de la masa vecină. Uită-te! Cel blond pur şi simplu te soarbe din priviri! exclamă Lizzy, entuziasmată.

Ah, nu! Atâta îi trebuia lui Lizzy, o ţintă, şi avea să petreacă toată seara încercând să o împingă pe Meg în braţele lui.

— Sunt sigură că se uită la una dintre voi şi nu la tipa gravidă, îmbrăcată în colanţi.

Cele două prietene obişnuiau să întoarcă toate privirile, Lizzy cu părul ei blond, iar Allie cu tenul ei măsliniu şi curbele apetisante.

— Înseamnă că nu te-ai uitat în oglindă înainte să ieşi din casă, îi spuse Allie, încruntată.

— Vai de mine! Vine încoace. Nu uita! Ai tot dreptul să ai parte de o ultimă noapte de pasiune înainte să ţi se întoarcă viaţa cu susul în jos, spuse Lizzy, împingând-o de la spate.

— Nu vreau, mormăi Meg. Dacă arată bine, una dintre voi ar trebui să…

— Bună seara, domnişoarelor, spuse bărbatul, sprijinindu-şi braţul pe spătarul scaunului lui Meg.

— Salut! chiţăi Lizzy.

— Eu şi prietenii mei am vrea să vă invităm la un pahar, spuse el, vorbind către toate trei, dar fără să-şi ia ochii de la Meg.

Meg scutură din cap şi spuse:

— Stăteam de vorbă despre ceva impor…

— Ne-ar face mare plăcere, i-o tăie Allie.

— Putem să venim lângă voi? continuă el, făcând-o pe

Meg să se întrebe dacă individul acela era prost, neatent sau pur şi simplu arogant.

Drept răspuns, Lizzy îşi trase scaunul de lângă Meg, făcându-i loc bărbatului să se aşeze. Aşa că acesta îşi trase scaunul şi veni la masa lor, alături de prietenii lui.

Meg le împunse din priviri pe prietenele sale.

— Dă-i o şansă, îi şopti Lizzy la ureche.

Rob, Mark şi Ken, se prezentară ei. Ken era cel de lângă Meg, care semăna exact cu o păpuşa Barbie cu acelaşi nume, cu părul şi tenul lui deschise la culoare. Chiar şi dacă Meg ar fi fost interesată de o aventură de-o noapte, nu ar fi ales un tip arătos, căruia îi plăcea să vorbească numai despre el. Nu-i plăcea nimic la el, mai ales felul în care o atingea.

O mângâie pe spate, iar Meg se încorda şi îşi îndreptă spatele, după care îşi trase scaunul în direcţia opusă.

Cum, necum, Ken se apropie din nou de ea, lipindu-şi piciorul de piciorul ei.

Era gata să plece acasă, doar că prietenele ei păreau să se simtă bine în compania celorlalţi bărbaţi şi nu voia să le strice seara purtându-se nepoliticos faţă de Ken. Cu toate că nu avea de gând să plece cu el, era hotărâtă să se poarte frumos.

— Cu ce te ocupi? o întrebă el.

— Predau la o grădiniţă.

El se uită lung la ea, cu ochii verzi, încadraţi de gene lungi.

— Cât de… curajos din partea ta.

— Nu-ţi plac copiii? întrebă ea, pe un ton sec.

— Nu-mi doresc să-i am prea curând, zise el. Dar presupun că ai un plan de pensie bun, nu? întrebă el, întorcându-se la subiectul care îi făcea plăcere.

Ken lucra la bursa de investiţii, aşa că începu să-i povestească lui Meg toate felurile prin care ar putea să economisească bani investind în cele mai bune afaceri. Ale lui, bineînţeles.

Meg îşi ascunse un căscat în palmă, iar când vezica o informă că era timpul să meargă la toaletă, aproape că

răsuflă uşurată.

— Mă scuzaţi, merg să mă… împrospătez puţin. Mă întorc imediat, spuse Meg, ridicându-se de la masă, iar Ken nu ezită să o ajute şi să-i tragă scaunul.

Allie îi întâlni privirea şi şopti, încântată:

— Ce cavaler!

Meg abia se abţinu să nu-şi dea ochii peste cap.

— Te aştept aici, îi spuse Ken, în timp ce ea se îndepărtă.

— Nu e cazul, spuse ea, mai mult pentru sine, îndreptându-se spre toaleta de la capătul restaurantului.

Rămase mult timp la toaletă. Îşi verifică telefonul, se dădu cu balsam pe buzele uscate şi se spălă de două ori pe mâini, totul în încercarea de a-şi amâna întoarcerea la masă.

Când se întoarse la masă, se apropie de Lizzy şi îi şopti la ureche:

— Eu plec. Nu mă simt în stare. Scuze. Crezi că poţi să conduci până acasă?

— Sigur. N-am băut mai nimic. Dar pot să plec cu tine.

— Nu e nevoie, zise Meg. Pare că merge bine cu Mark. O să chem un Über.

— Pot să te duc eu cu maşină, spuse Ken.

Abia atunci Meg îşi dăduse seama că bărbatul se ridicase de pe scaun şi că le auzise vorbind.

— Nu-i nevoie. Rămâi, distrează-te. Pur şi simplu, nu mă simt bine, zise ea, ceea ce era o minciună, dar tot era mai bine decât să-i spună: „Dispari, nu sunt interesată”.

În mod ironic, dat fiind că, până nu de mult, Meg ar fi fost mai mult decât fericită să vadă până unde putea să meargă cu un tip care să-i acorde un minimum de atenţie. Poate că bebeluşul ei chiar începuse să o schimbe, transformând-o într-o femeie mai încrezătoare şi mai atentă, cu gusturi mai bune la bărbaţi.

— În cazul ăsta, chiar nu ar trebui să pleci singură, spuse Ken, apucând-o de braţ.

Nici vorbă! Meg îl împunse cu privire şi zise:

— Dă-mi drumul!

Cum se făcea că întotdeauna reuşea să atragă doar nenorociţi? se întrebă ea, încercând să se sustragă fără să ţipe la el sau să cheme pe cineva.

Lizzy sări de pe scaun chiar în clipa când nenorocitul îi dădu drumul lui Meg şi o voce familiară îi răsună în ureche:

— Dacă mai pui vreodată mâna pe ea, va trebui să-mi dai socoteală mie.

*

Scott Dare intră în barul Mel’s şi îl găsi pe fratele său, Tyler, aşteptându-l la bar. El şi Tyler obişnuiau să iasă la un pahar în Mel’s, în acele puţine seri în care Scott nu era la datorie. Scott era poliţist, doar că momentan fusese pus pe tuşă, după ce încălcase un ordin direct şi se aventurase într-o situaţie de criză fără întăriri. Toate regulile acelea începuseră să-l irite, simţind că meseria sa nu-i mai aducea aceeaşi satisfacţie ca altă dată. Abia aştepta să iasă în oraş cu fratele său.

Scott dădu paharul de bere pe gât, fără să stea pe gânduri.

— Serios acum, ce e cu tine? În afară de faptul că te plictiseşti, îl întrebă Tyler.

— Nu ţi se pare îndeajuns asta? replică Scott.

Aruncă o privire în jurul lui, oprindu-se asupra unei mese cu trei femei pe care nu le observase mai devreme. Printre cele trei se număra şi un chip bine cunoscut. Brusc, plictiseala se risipi.

De fiecare dată când o vedea pe Meg Thompson, întregul său trup se trezea la viaţă, astă seară mai mult ca niciodată. Nu putea să-şi dea seama de ce. Era o fată cu păr şaten, nimic ieşit din comun. O mătase cafenie care aluneca până la umeri, doar că zări şi câteva şuviţe într-o nuanţă sexy de blond-roşcat, sub lumina aceea roşiatică. Iar ochii căprui, pe sub genele lungi, emanau o vulnerabilitate pe care era limpede că ea încerca din greu să o ascundă. Tocmai puterea aceea a ei era lucrul care îl fascina cel mai tare pe Scott. Faptul că era gata să înfrunte

de una singură o situaţie care ar fi făcut alte femei să se piardă cu firea.

Doar că Meg era diferită de celelalte femei pe care le întâlnise până atunci. Şi cât se poate de diferită de fosta lui soţie.

— Le cunoşti? îl întrebă Tyler, făcând semn spre masa lor.

— O cunosc pe brunetă.

Scott se ridică de pe scaun… doar ca să constate că un tip blond io luase înainte.

Individul se apropie de Meg, iar Scott se încruntă, forţându-se să ia din nou loc la masă şi să-i privească în tăcere.

— Cine e? întrebă fratele lui.

— Meg Thompson, e prietenă cu Dylan.

— Ah. Liv mi-a povestit despre ea. Ţin minte că se temea că Meg avea să reprezinte o problemă pentru ea şi Dylan, dar în cele din urmă, au ajuns să fie prietene.

— Da, despre ea este vorba, spuse Scott.

— Şi presupun că s-a întâmplat ceva între voi dacă nu reuşeşti să-ţi iei ochii de la ea, nu-i aşa? spuse Tyler, împungându-l cu cotul.

— Aşa e. Ba nu. La naiba, mormăi el, încercând să-şi explice reacţia.

Din clipa în care o întâlnise pentru prima oară şi o văzuse atât de mică şi neajutorată pe un pat de spital, după ce aproape că pierduse sarcina după o altercaţie cu fostul ei iubit, Meg reuşise să îl cucerească. Nici măcar faptul că era însărcinată nu reuşi să-l oprească din drum. Şi, având în vedere situaţia lui, era exact genul de lucru care ar fi trebuit să-l bage în sperieţi. După povestea cu Leah, nu se mai implicase în nicio relaţie serioasă.

El fusese cel care îi luase declaraţie lui Meg şi tot el o ajutase să obţină un ordin de restricţie. Ba chiar fusese într-atât de neghiob, încât să se ofere să o ajute, să fie alături de ea, doar că ea nu se arătase deloc interesată.

Nici de ajutorul lui. Nici de el ca bărbat.

În ultimele săptămâni, fusese nevoit să o vadă la

câteva petreceri organizate de Olivia şi de Dylan, ba chiar dăduseră nas în nas şi la supermarket. O invitase la cină, se oferise să-i fie prieten. Totuşi, în ciuda chimiei extraordinare dintre ei, Meg îl refuzase.

Alţi doi tipi li se alăturară la masă, astfel încât toate cele trei femei erau acum însoţite. Iar Scott se enervă din cale afară. Se vedea pe faţa lui.

— Linişteşte-te, îi zise Tyler care, îl loc să-l ia peste picior, îl bătu uşor pe umăr.

Scott oftă. Ştia prea bine că nu era locul lui să-şi dea cu părerea despre ce făcea Meg. Sau cu cine.

Îşi comandă un pahar de Patron şi se mulţumi să facă ce făcea mai bine. Să stea cu ochii pe ea de la distanţă. Răsuflă uşurat când, după un timp, îşi dădu seama că nu părea câtuşi de puţin interesată de individul acela. Cu toate că era limpede după limbajul trupului că nu voia să fie atinsă, netrebnicul acela nu părea dispus să o asculte.

— O să-i sparg capul dacă nu se potoleşte, mormăi Scott.

Tyler ridică din sprâncene şi spuse:

— Mai întâi Ian şi acum tu? Chiar aveţi de gând să mă lăsaţi singurul burlac din familia Dare?

— Meg mi-a dat clar de înţeles că nu e interesată. În plus de asta, cine se gândeşte la căsătorie? Nu uita că am mai trecut odată prin asta şi am ajuns la divorţ. Nu am de gând să repet povestea, îi reaminti Scott fratelui său.

La cei 29 de ani ai săi, Scott renunţase la visul acela stupid. Leah reuşise să-i întoarcă lumea cu susul în jos, şi era de mirare că, doi ani mai târziu, reuşise să se pună pe picioare.

Nu avea de gând să-i spună fratelui său că Meg era însărcinată, căci era sigur că Tyler nu s-ar fi dat în lături să-l ia peste picior. Cu toate că nu avea dreptate să o facă. Doar că nu avea rost să se certe pe seama asta.

— Îmi pare rău, mormăi Tyler, vizibil jenat.

Scott nu era tocmai sigur dacă se referea la divorţul său, la motivul care dusese la divorţ sau la faptul că Meg nu era interesată de persoana lui. Cert era că rămăsese cu

orgoliul rănit.

Meg se ridică de la masă şi se îndreptă spre toalete, iar Scott răsuflă uşurat pentru prima oară de când o văzuse acolo.

— Ai de gând să te duci după ea? îl întrebă Tyler.

— Nu.

— Nu-ţi stă în fire să te laşi păgubaş când îţi doreşti cu adevărat ceva.

„Ai dreptate”, îşi spuse Scott. Cu toate acestea, nu se ridică de la masă, ci rămase la pândă.

Când Meg se întoarse la masă, se apropie de una dintre prietenele ei şi îi şopti ceva la ureche. Cele două femei rămaseră puţin de vorbă, după care, dintr-odată, individul acela care stătuse toată seara lipit de ea se apropie de ele. Urmă un schimb de replici care nu păreau tocmai prietenoase.

După care individul o apucă pe Meg de braţ. În clipa aceea, Scott ţâşni de pe scaun şi se opri în spatele lui Meg. Parfumul ei delicat îi învălui toate simţurile, dar nu-şi luă o clipă ochii de la tipul acela care refuza să-i dea drumul.

— Dă-mi drumul, zise Meg, scrâşnind din dinţi.

— Dacă mai pui vreodată mâna pe ea, va trebui să-mi dai socoteală mie, spuse Scott, cu pumnii încleştaţi.

*

Meg nu avea nici cea mai mică idee de unde apăruse Scott Dare. Nu îl zărise mai devreme la bar şi era ceva la el care o făcea întotdeauna să-l observe. Cum altfel? Scott era tot ce şi-ar fi putut dori vreodată de la un bărbat. Era un bărbat înalt, cu păr negru ca abanosul care arăta veşnic ciufulit, de parcă tocmai şi-ar fi trecut degetele prin şuviţele acelea precum cerneala. Avea buzele pline şi nasul drept. Era ridicol de chipeş.

Cu toate că avea o personalitate dominantă, una pe care îi fusese imposibil să nu o sesizeze de cele câteva dăţi în care se intersectaseră, fusese cât se poate de politicos şi de atent când venise să-i ia declaraţia la spital. În plus de

asta, era poliţist, ceea ce însemna că, cu toate că nu era genul de băiat rău de care se simţea ea atrasă de obicei, emana un aer de masculinitate care pur şi simplu o fascina.

— Tu cine naiba mai eşti? îl întrebă Ken pe Scott, trezind-o pe Meg din visare.

— Sunt un prieten de-al lui Meg şi am auzit foarte clar când ţi-a zis să o laşi în pace.

Apoi, de parcă tonul lui furios şi statura impunătoare nu îl ajutau îndeajuns să se facă înţeles, îşi trase uşor jacheta neagră, ca să-şi lase la vedere arma.

— Cu toate că nu sunt la datorie în seara asta, tot merge.

Ken ridică mâinile în aer şi făcu un pas în spate.

— Calmează-te, prietene. Nu e vina mea că mi-a tot trimis semnale greşite, spuse el, după care se grăbi să plece de la masă, cu prietenii săi pe urmele lui.

— Eşti bine? o întrebă Lizzy, apucând-o uşor de braţ.

— Da.

— Nu ne faci cunoştinţă? întrebă Allie, apropiindu-se şi ea de Meg.

Meg dădu uşor din cap, neîndrăznind încă să întâlnească privirea lui Scott. Nu se simţea pregătită.

— Liz, Allie, el este Scott Dare.

— La naiba, îi şopti Allie la ureche, fără să se ascundă prea tare. Acum înţeleg de ce nu erai interesată de păpuşelul de Ken.

Meg se îmbujoră.

— Îmi pare bine să vă cunosc, rosti Scott cu glasul acela care obişnuia să îi bântuie visele.

Scott se întoarse spre ea, iar Meg nu mai avu încotro decât să privească în ochii lui sexy, de un albastru aproape violet, care păreau şi mai aprinşi în combinaţie cu cămaşa lui într-o nuanţă de bleu.

— Meg, aş putea să vorbesc o clipă cu tine?

Meg clătină din cap. Abia reuşise să-l alunge din gândurile ei, ceea ce nu se dovedise a fi deloc uşor, şi iată-l aici, gata să sară în ajutorul ei, dornic să-şi primească răsplata. Dacă nu ar fi fost atât de hotărâtă să facă o

schimbare în viaţa ei, să devină o femeie independentă, probabil că s-ar fi lăsat cucerită de tonul lui sexy şi ar fi fost dispusă să facă orice i-ar fi poruncit el. Faptul că deja îşi simţea lenjeria umedă era o dovadă de necontestat.

— Tocmai le spuneam prietenelor mele că vreau să plec acasă, spuse ea, după care o sărută pe Lizzy pe obraz şi o strânse pe Allie de mână, asigurându-le că nu păţise nimic.

Trecu pe lângă Scott, ştiind prea bine că avea să vină după ea. Scott aşteptă până ce ieşiră pe stradă, departe de mulţime, după care o luă de mână şi o întoarse cu faţa spre el.

— Meg.

— Mulţumesc că m-ai scăpat de ticălosul ăla, îi spuse ea, după care îşi scoase telefonul din geantă şi începu să butoneze după aplicaţia de taxi.

— Te duc eu acasă cu maşina.

— Asta e propunere sau un ordin? îl întrebă ea, neputând să se abţină.

Bărbatul acela reuşea întotdeauna să o facă să-şi piardă cumpătul.

Scott se uită lung la ea, cu o privire care îi înmuie picioarele şi care o forţă să cedeze.

— Bine, poţi să mă conduci acasă.

Iar odată ajunsă acasă, avea de gând să intre pe uşă singură, să o închidă în urma ei şi să-l dea uitării pe Scott Dare.

Fără alte cuvinte, Scott o prinse de braţ şi o conduse în parcare, acolo unde îşi parcase maşina Range Rover.

— Nu-mi vine să cred cât de dezastruos s-a terminat seara asta, mormăi ea de îndată ce se instalară comod pe scaunele confortabile din piele.

— Ce căutai acolo?

— Ce? Nu am voie să ies în oraş cu prietenele mele? îl întrebă ea, ridicând din sprâncene.

— Ba sigur că da, răspunse el.

Dar era limpede că se abţinu să nu zică şi altceva, lucru evident după maxilarul lui încordat.

Meg oftă şi hotărî să-l scutească de un efort.

— Ai dreptate. Lizzy şi Allie au venit cu ideea să mă scoată în oraş ca să agăţ un tip şi să am parte de o ultimă aventură de-o noapte înainte să înceapă să mi se vadă sarcina, zise ea, cu mâinile pe burtică. Înainte să devin o mamă ocupată.

Scott îşi strânse degetele în jurul volanului.

— Aveai de gând să te arunci în braţele unui străin? întrebă el, scrâşnind din dinţi.

— Poftim? Nici vorbă! După cum spuneam, ele mi-au zis că ar trebui să fac asta. Eu, pur şi simplu, am ieşit în oraş cu prietenele mele. După care tipul ăla s-a aşezat la masa noastră şi… Stai puţin, de ce trebuie să-ţi dau eu ţie explicaţii? întrebă ea, dintr-odată.

Asta fusese relaţia ei cu Scott din prima clipă. Îi venea uşor să stea de vorbă cu el. Părea că o înţelege. Era ca şi cum o asculta când vorbea şi chiar îi păsa, spre deosebire de fostul ei. Sau de oricare alt bărbat din trecutul ei.

Meg aruncă o privire pe geam, admirând palmierii şi privelişte a. Îi spusese deja unde locuia în urmă cu o lună, când îi explicase cum de ajunsese în spital. Nu-i venea să creadă că îşi amintea adresa ei. În scurt timp, ajunseră la destinaţie, iar Scott trase maşina în parcarea complexului de apartamente.

Trase frâna, opri motorul şi se întoarse cu faţa spre ea.

— Îţi place să stai de vorbă cu mine pentru că ştii că poţi să ai încredere în mine.

Avea dreptate. Bărbatul acela îşi amintea exact ce-i spusese cu cinci minute înainte.

— Dar nici măcar nu te cunosc.

— E vorba despre instinct.

Meg scutură din cap.

— Instinctul meu m-a înşelat adesea. În cele mai îngrozitoare feluri cu putinţă, îi spuse ea.

— Nu şi de data asta.

După care ieşi din maşină şi pomi spre portiera ei.

Când îşi dădu seama ce avea de gând să facă, Meg se

grăbi să deschidă uşa şi sări din maşină înainte să apuce el să ajungă la ea. Scott închise portiera şi zise:

— Hai să mergem.

— Mă descurc singură.

— Nu mă îndoiesc. Dar dacă tot te-am adus până acasă, aş vrea să te conduc în siguranţă până la uşă.

Îşi strecură mâna pe spatele ei, iar Meg îi simţi palma fierbinte prin materialul bluzei. Într-o clipită i se făcu pielea de găină.

Meg locuia la primul etaj, aşa că ajunseră curând la uşa ei. Brusc, Scott se întoarse cu faţa spre ea şi spuse:

— Prietenele tale vor să ai parte de o ultimă aventură? Dar tu? Îţi doreşti şi tu asta?

Meg nici măcar nu se gândise la varianta asta. Nu până să-l audă pe Scott, cu vocea aceea seducătoare, parcă bătându-i un apropo.

— Nu vreau să fac sex cu un necunoscut.

Meg ridică privirea şi îi întâlni ochii pătrunzători. Scott rânji cu buzele lui sexy şi spuse:

— Eu nu sunt un necunoscut.

Meg dădu să spună ceva, dar nu reuşi să-şi găsească cuvintele, cugetând la replica lui cu subînţeles. Adevărul era că Scott nu era un necunoscut. Nu chiar. Bărbatul acela ştia mai multe despre ea decât majoritatea persoanelor din viaţa ei, iar prietenii ei cei mai buni îi garantaseră că era un bărbat de încredere.

Meg îşi trecu vârful limbii pe buzele uscate. El nu îşi luă o clipă privirea de la buzele ei, iar trupul ei reacţionă, simţindu-şi sfârcurile întărindu-se pe sub bluza de bumbac. Scott voia o aventură de-o noapte. Voia să facă sex. Cu ea.

Iar ea voia să fie cu el, să se lipească de trupul lui musculos şi senzual. Îşi dorise să fie cu el din prima clipă în care îl văzuse, la fel şi acum. Dar alesese să îl evite, convinsă că era cel mai bun lucru pe care ar fi putut să-l facă, pentru ea şi pentru copilul ei, fiindcă avea noi standarde şi reguli pe care trebuia să le urmeze pentru propria linişte şi pentru viitorul ei. Doar că pasiunea asta dintre ei nu părea să dispară. Mai mult decât atât, era din

ce în ce mai intensă, mai înfierbântată şi îi era imposibil să o nege sau să fugă de lângă el.

— Nu caut o relaţie, îi reaminti ea.

— Nu-ţi cer asta, răspunse el. De data asta nici măcar nu am de gând să te mai invit la o întâlnire.

— O aventură de-o noapte? Atât? repetă ea, convinsă că glumea.

La fel cum fusese convinsă că fusese o glumă când o invitase în oraş. Ce fel de bărbat atrăgător şi chipeş ca Scott Dare şi-ar putea dori să fie cu o femeie care reuşise să rămână gravidă cu fostul iubit, tot acela care o mai şi bruscase?

Dar chiar şi când îşi dăduse seama că Scott chiar voia să iasă cu ea, tot nu acceptase invitaţia lui, pentru că i-ar fi fost foarte simplu să repete vechi tipare alături de el. Ar fi riscat să se îndrăgostească până peste cap de el. Să se arunce în braţele lui. Să se piardă în relaţia aceea. Însă acum erau şi alte lucruri la mijloc.

Doar că, de data asta, Scott părea gata să-i ofere ceva ce era sub controlul ei. O noapte cu început şi încheiere, o noapte fără aşteptări. O aventură care să nu îi ameninţe decizia de a sta pe propriile picioare, de a fi o mamă mai bună decât mama ei şi nu una care să schimbe bărbaţii ca pe şosete. Nu, nu aveau să existe alţi bărbaţi. Doar o noapte de pasiune şi o amintire care să-i ţină de cald când avea să se simtă singură.

— O singură noapte, spuse el, apropiindu-se de ea, trecându-şi degetul pe buza ei de jos.

Meg se înfioră sub atingerea lui, iar sfârcurile i se întăriră din nou. Intensitatea din ochii aceia frumoşi o făcu să îl dorească şi mai tare.

— Tot asta vrei şi tu? o întrebă el, din nou, sorbind-o din priviri.

Parfumul lui intens, mireasma aceea pe care o asocia doar cu el, îi învălui simţurile. Simţi fluturi în stomac şi era gata să se arunce în braţele lui şi să se bucure de tot ce avea el de oferit, până ce avea să fie ceva tangibil, viu şi pătimaş în trupul ei doritor.

Aşa că încuviinţă cu o mişcare scurtă din cap, neputând să-şi găsească cuvintele, simţindu-şi gâtul uscat.

— Vreau să te aud.

Ce voia să audă de la ea? Nici măcar nu-şi mai amintea întrebarea. Singurele gânduri care îi treceau prin minte era să-l lase să intre în apartamentul ei… în trupul ei.

— Spune: Vreau să fiu cu tine, Scott, zise el pe un ton gutural. Vreau să te aud rostind cuvintele astea, altfel te trimit singură în casă.

— Vreau să fiu cu tine, Scott, reuşi ea să spună, acceptând cu greu să capituleze în faţa lui.

Era o altă decizie marca Meg Thompson despre care se temea că avea să-i schimbe cursul vieţii. O decizie pe care nu era chip să o oprească.

Capitolul 2

De îndată ce Meg rosti cuvintele acelea, Scott nu putu să se mai concentreze la altceva. Abia se abţinuse să nu o tragă în braţele lui după ce îi mărturisise că prietenele ei încercau să o convingă să aibă o aventură de-o noapte. Dacă era să fie cineva care să pună mâna pe ea, el era acela. Problema era că, odată ce urma să o atingă… odată ce avea să fie cu ea, ştia prea bine că o singură dată nu avea să fie de ajuns. Doar că nu avea rost să-şi bată acum capul cu asta.

Meg se grăbi să deschidă uşa. Intrară împreună în apartament, iar Scott nu irosi nicio clipă, ci o presă de perete, lipindu-şi şoldurile de ea.

— Şi eu vreau să fiu cu tine. Iar dacă asta e tot ce eşti dispusă să-mi oferi, sunt gata să accept.

Veni mai aproape de ea, vrând să o sărute, până îi simţi parfumul şi se lăsă învăluit în aroma aceea înmiresmată, care reuşea mereu să-l întărâte şi să-l ţină treaz toată noaptea.

Îşi lăsă buzele să alunece pe bărbia ei, pe obraz.

— Miroşi incredibil de bine.

Meg scoase un geamăt de plăcere, iar Scott simţi cum i se freacă erecţia de fermoarul de la pantaloni.

— Vreau să te adulmec, îi şopti el. Apoi o sărută pătimaş, bucurându-se de buzele ei delicate, de dulceaţa ei. Era chiar mai minunat decât şi-ar fi putut imagina vreodată, şi voia tot mai mult. O muşcă uşor de buza de jos şi îşi strecură limba printre buzele ei, transformând situaţia într-una fierbinte.

Meg se arătă la fel de doritoare în săruturile ei, şi urmă un joc cu limbile şi dinţii.

Îşi trecu degetele prin părul lui şi îl trase uşor, iar Scott îşi dădu seama că dacă avea să continue să-l atingă astfel, urma să termine înainte să treacă la treabă. Aşa că o apucă de mâini şi îi ridică braţele deasupra capului, prinzându-i încheieturile cu o mână.

— O să faci ce-ţi spun eu, spuse el, uitându-se lung la ea, ca să observe cum i se dilată pupilele.

Rânji, mulţumit de reacţia ei. Preferase dintotdeauna să deţină controlul, mai ales după ce căsnicia şi toată viaţa lui se duseseră pe apa sâmbetei. Ian, fratele lui, îl învăţase să nu-şi ceară scuze pentru cine era sau pentru lucrurile de care avea nevoie. Iar Decklan, vărul său, fusese cel care îl dusese pentru prima oară la clubul lui preferat din New York, acolo unde Scott începuse să se înţeleagă şi mai bine.

— Nu sunt sigură că îmi place treaba asta, zise ea.

Era evident că se ducea o luptă între raţiune şi între nevoile după care tânjea trupul ei.

— Ba o să-ţi placă când o să-ţi ofer orgasm după orgasm.

În clipa aceea Meg făcu ochii mari. După care izbucni în râs. Ce femeie neobrăzată! Chiar îndrăznea să-i râdă în nas. Scott ridică din sprâncene şi se uită lung la ea.

— Ce? întrebă ea, luminându-se la faţă. Din experienţă tind că cred că e o exagerare arogantă.

— Vrei să spui că îmi pui calităţile sub semnul întrebării?

Meg îi întâlni privirea cu o combinaţie de amuzament

şi seriozitate în ochii ciocolatii.

— Poate că mă refer la calităţile celorlalţi bărbaţi din trecutul meu, şopti ea, pe un ton sincer şi jenat, care o făcu să-şi ferească privirea.

Olivia îi povestise că Meg avea obiceiul de a alege cei mai neisprăviţi bărbaţi. Şi nu era vorba doar despre nenorocitul acela care o bruscase de curând. Acum Scott înţelese cât de nefericite fuseseră relaţiile ei anterioare şi avea de gând să se revanşeze pentru fiecare netrebnic din trecutul ei. Doar că o noapte nu avea să-i fie îndeajuns.

Dar de undeva tot trebuia să înceapă.

— Iubito, trebuie să convenim asupra unor reguli de bază.

Meg deschise gura, parcă gata să spună ceva.

Era al naibii de drăguţă, cu toate că nu avea să i-o spună.

— Nu sunt iubita ta, zise ea, cu toate că sclipirea din ochii ei spunea altceva, semn că îi făcea plăcere să îl audă spunându-i aşa.

— Mai vedem noi, spuse el, rânjind.

— Spui că vrei să avem reguli? îl întrebă ea, uitându-se lung la el, nevenindu-i să creadă cât era de neobrăzat.

— Da, reguli, spuse el. Dacă faci ce-ţi spun eu, o să te fac să termini. De multe ori.

Cum ar fi putut să se împotrivească? Înainte să mai apuce să spună ceva, Scott o luă pe sus, în braţele lui, savurând căldura trupului ei în braţele lui.

— Ghidează-mă spre dormitorul tău.

— Aşa de autoritar eşti mereu? îl întrebă ea.

Vai, dar de ce îşi simţi părţile cele mai intime încordându-se de fiecare dată când se comporta astfel? O femeie normală nu ar fi apreciat astfel de cuvinte, dar nu şi Meg. Văzându-se faţă-n faţă cu bărbatul acela care deţinea controlul, îşi dădu seama că voia şi mai mult de la el.

— Da. Ar fi bine să te obişnuieşti repede. Acolo? o întrebă el, făcând semn spre o uşă deschisă, după care, fără să aştepte răspunsul ei, păşi în dormitor.

Se opri în dreptul patului, îşi lăsă capul în jos şi o

sărută pătimaş. Nu era nici pe departe un sărut demn de o primă întâlnire, dar adevărul era că nu erau la o întâlnire. Era vorba despre sex, iar Meg deja începu să-şi dea seama că avea să fie cea mai bună partidă din viaţa ei.

Şi, dat fiind că se prea putea să fie şi cea din urmă, era hotărâtă să o savureze. Îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, lăsându-şi degetele să alunece pe muşchii încordaţi de pe spatele lui, pe care îi simţi chiar şi prin haine, după care îşi înfipse degetele în părul lui mătăsos. Trase adânc aer în piept, savurând mireasma lui masculină, menită să îi reamintească de ce avea să se întâmple. De faptul că urma să facă asta cu Scott, un bărbat după care tânjise de prima dată când îl întâlnise, îşi zise ea, simţind fluturi în stomac.

Scott o întinse pe pat, cu mişcări mai iscusite şi mai delicate decât s-ar fi aşteptat. După care se ridică. Se dezbrăcă de jachetă şi o aruncă pe podea, după care îşi scoase arma şi o lăsă pe noptieră. „Dumnezeule”, îşi spuse Meg, „cât de sexy e un bărbat cu armă!” Mai ales bărbatul acela. Nu putu să-şi ia o clipă ochii de la el, îl urmări în timp ce se dezbrăcă de cămaşă, dezvăluind pielea bronzată şi o fâşie de păr pe piept care aluneca pe abdomen şi până spre betelia de la blugi.

Era o adevărată operă de artă, o sculptură, iar Meg îl urmări cu jind, lingându-se pe buze.

— Iubito, vreau să-ţi simt limba pe mine.

Nu-i venea să creadă că lui Scott Dare, cel veşnic calm, stăpân pe situaţie, mereu în control, îi plăcea să vorbească murdar în timpul sexului, iar cuvintele lui reuşiră să o stârnească şi mai tare. Şi ea voia să-şi plimbe limba pe trupul lui. Tocmai ea, care nu se dădea în vânt după sex oral, voia să îl primească în gura ei şi să îl lingă pe îndelete.

— Vino aici şi lasă-mă să te ling, îi spuse ea, şocată de tonul ei.

Scott o sfredeli cu privirea.

— Cine dă ordinele aici? întrebă el, în timp ce începu să-şi deschidă nasturii de la blugi, trăgându-i pe şoldurile lui înguste.

Îşi apucă boxerii sau chiloţii, Meg nu avu timp să bage de seamă ce avea pe el, pentru că se făcură nevăzuţi odată cu blugii, iar în clipa aceea nu mai putu să-şi ia ochii de la penisul lui gros şi tare.

— Dumnezeule!

— Ăsta e răspunsul tău? o întrebă el.

Care fusese întrebarea? Meg îşi simţi sânii doritori, sfârcurile tari şi dureroase, iar chiloţii erau deja umezi de dorinţă. În timp ce era stătea întinsă pe pat, îmbrăcată, specimenul acela superb de bărbat era în faţa ei, excitat. Nu putu să se concentreze la nimic altceva, tot ce-şi dorea era să fie şi ea goală.

Dădu să se dezbrace de bluză, moment în care Scott veni asupra ei, lipind-o de pat.

— Doar n-o să-mi răpeşti plăcerea de a te dezbrăca eu însumi. Vreau să te văd goală.

Îi ridică bluza, fără să se grăbească, plimbându-şi degetele aspre pe pielea ei delicată. Îi trase apoi bluza peste cap şi o lăsă într-un sutien minuscul, unul pe care avea să fie nevoită să-l înlocuiască cât de curând, pentru că ajunsese neîncăpător pentru sânii ei deja măriţi.

Nu îşi luă o clipă ochii de la ea, cu o privire întunecată, în timp ce o admira.

— Eşti minunată.

Îşi trecu degetele pe sfârcurile ei deja întărite, iar Meg gemu de plăcere, cuvintele lui reuşind să o excite la fel de tare ca atingerea lui. Lăsă apoi mâna să-i alunece spre talie şi, în doar câteva clipe, o dezbrăcă şi de colanţi. Şi de chiloţi, bineînţeles, dintr-o singură mişcare abilă.

În timp ce el continuă să o soarbă din priviri, Meg ar fi dat orice să se ascundă sub pătură, căci deveni conştientă cum arăta. Până atunci fusese prea concentrată asupra lui. Avea sânii ceva mai mari şi, cu toate că nu era un lucru rău, îşi spuse că abdomenul ei nu era deloc plat şi frumos. Dintotdeauna avusese puţină burtică, doar că, în ultima vreme, corpul ei suferise schimbări, iar Meg începuse să se axeze doar pe defectele sale.

Era imposibil să nu bage şi el de seamă. Meg se grăbi

să-şi acopere abdomenul, dar Scott lăsă să-i scape o înjurătură şi îi prinse încheieturile, ridicându-i mâinile deasupra capului.

— Vreau să fie clar, bine? Sunt aici pentru că te vreau. Exact aşa cum eşti. De la mintea ta isteaţă la trupul tău sexy, întins în faţa mea.

Cuvintele lui atât de intense şi de sincere o lăsară fără grai.

— Înţelegi la ce mă refer? o întrebă el.

Meg clătină din cap. Nu avea nici cea mai mică idee. Bărbatul acela reuşise să îi fure toate gândurile. Fusese de acord cu o noapte de sex nebun. În schimb, se alesese cu un bărbat atent, căruia îi făcea plăcere să-i vorbească murdar. Meg nu avea nici cea mai vagă idee ce să facă.

— Asta înseamnă că, atât timp cât eşti în pat cu mine, eşti a mea, spuse el, muşcând-o uşor de gât, după care o sărută pasional. Rămâi cu mâinile deasupra capului şi lasă-mă să-ţi ofer tot ce-ţi doreşti.

— Din nou, mi se pare că eşti prea încrezător în forţele proprii, zise ea, apelând din nou la sarcasm. Căci ce altceva ar fi putut să spună? Era complet depăşită de situaţie.

Rânjetul acela încrezător apăru din nou pe buzele lui.

— Să înţeleg că vrei să ţi-o dovedesc?

— Da, răspunse ea, cu gura uscată.

Scott nu mai pierdu timpul şi trecu la treabă. Începu să o sărute, să o lingă şi să o muşte uşor de gât, oprindu-se asupra claviculei, un punct erogen despre care Meg nu avea nici cea mai mică idee, după care începu să-şi plimbe limba în jurul sutienului ei de dantelă. Meg se încordă, simţindu-şi întregul trup excitat, foindu-se în pat, cu braţele deasupra capului, în timp ce el pur şi simplu o ţinea ostatică. Doar că nu-i păsa, atât timp cât el avea să continue să-i venereze trupul.

Îi desfăcu cu mult prea multă pricepere sutienul, eliberându-i sânii mari.

— Iubito, vreau să te gust.

În clipa aceea Meg simţi cum se aprinde cu totul.

Sfârcurile ei erau deja tari, iar când Scott îi prinse unul între buze, Meg explodă.

— Scott, Dumnezeule, suspină ea, arcuindu-şi spatele, împingându-şi sânul în gura lui.

El îi cuprinse celălalt sân în palma lui mare şi începu să se joace cu celălalt sfârc, trăgând uşor de el cu vârful degetelor, continuând să îl alinte pe celălalt cu buzele. O cuprinseră o mulţime de senzaţii şi începu să-şi unduiască şoldurile, interiorul ei tânjind după aceleaşi atingeri aspre şi intense pe care le primeau sânii ei.

Când Scott o ciupi tare de sfârc, Meg gemu de durere.

— E un punct sensibil, nu-i aşa?

Ea încuviinţă.

— E ceva… nou. Niciodată nu am mai…

Dar era atât de aproape. Oare chiar avea să o facă să termine doar jucându-se cu sânii ei?

— De data asta o să se întâmple, şopti el.

Începu s-o tachineze cu degetele şi cu limba, într-un joc incredibil cu sfârcurile ei.

În clipa aceea, de parcă ar fi dat peste un butoi cu pulbere, Meg simţi parcă scântei ţâşnind din sfârcurile ei spre clitoris, iar un vuiet explodă în mintea ei. Brusc, Scott îşi strecură degetele pe sexul ei, aprinzând şi mai tare furtuna. Sunetele care o înconjurau erau atât de ciudate, atât de zgomotoase, până îşi dădu seama că ieşeau chiar din gura ei. Scott îşi lăsă degetele să alunece pe clitorisul ei, iar Meg simţi presiunea amplificându-se, gata să detoneze.

— Hai, iubito.

Cuvintele lui fură cele care declanşară explozia, iar trupul ei începu să pulseze şi să plutească, mânat de un orgasm intens care îi consumă trupul şi sufletul. Valurile de plăcere nu se opriră o clipă, sub controlul lui Scott, glasul lui aspru şi degetele lui pricepute purtând-o pe culmile plăcerii.

Când Meg îşi veni în simţiri, îl găsi deasupra ei, cu trupul lui masiv sprijinit în braţe.

— A fost bine? o întrebă el.

Meg zâmbi şi spuse:

— Da, maestre. Mi-ai dovedit că eşti un om de cuvânt.

— Nu, nu încă, spuse el, uitându-se fix în ochii ei. Ţi-am promis că o să-ţi ofer orgasm după orgasm. Ăsta a fost doar unul. Îşi frecă apoi erecţia de sexul ei, iar Meg simţi din nou cum i se taie respiraţia. Prezervativ.

— Cred că au mai rămas câteva în sertar, zise ea, cu un nod în gât, ferindu-şi privirea.

Scott o sărută pătimaş, după care apucă un prezervativ, îl desfăcu şi şi-l puse.

— Vreau să te simt udă şi fierbinte în jurul meu. Îşi poziţionă erecţia groasă spre intrarea ei, penetrând-o uşor, cu mişcări scurte şi gemete de plăcere. Înainte şi înapoi, cu multă grijă.

Meg îşi dădu seama că se mişca încet ca să nu îi facă ei rău, dar nu era nici vorbă de aşa ceva.

— N-o să păţesc nimic, îi zise ea.

El o privi lung, parcă căutând răspunsuri, nevoia lui fiind vizibilă în expresia încordată.

— Doctorul nu mi-a impus nicio restricţie, îi spuse ea, după care îşi arcui şoldurile şi se strânse în jurul lui, ridicându-şi genunchii şi trăgându-l înăuntru.

Cu un geamăt de plăcere, Scott se pierdu cu firea şi o pătrunse cu patos, până la capăt. Era atât de mare, îşi spuse Meg, savurându-l pe deplin. Îl strânse în braţe ei, iar de data asta el nu o opri, aşa că Meg profită de moment ca să păstreze în amintire clipa aceea. Felul în care trupul lui puternic se mulă pe trupul ei, erecţia lui groasă în interiorul ei şi mireasma lui incredibilă. Nu voia să uite nicio secundă din momentul acela şi îşi dădu seama că nici nu ar fi putut să o facă.

— Nu pot să nu mă mişc, şopti el, după care începu să o penetreze cu patos, oferindu-i totul, fără reţineri.

Era minunat să-l simtă în ea şi, spre marea ei mirare, simţi din nou fiori de plăcere, un alt orgasm pe cale de a exploda în ea. O penetră intens, cu mişcări rapide, până ce, în cele din urmă, îşi undui şoldurile, iar unghiul penetrării lui atinse punctul acela pe care Meg nu-l cunoscuse niciodată,

dar care o aducea la extaz. Scott era lac de transpiraţie şi îl auzi gemând în urechea ei.

— La naiba, eşti minunată, îi spuse el, lipindu-şi buzele de gura ei, fără să se oprească o clipă din penetrare. Meg! Gemu, pătrunzând-o din nou şi din nou, pe culmile plăcerii, o imagine atât de senzuală că îi provocă şi ei un nou orgasm. Pluti din nou, întreaga ei fiinţă concentrată tot pe senzaţiile acelea incredibile care pulsau în ea şi la bărbatul de deasupra ei, care reuşise să îi întoarcă lumea cu susul în jos.

Încă încerca să-şi tragă răsuflarea când Scott se retrase şi se duse la baie. Se întoarse câteva clipe mai târziu şi nu pierdu niciun moment să o ia în braţe şi să-şi înfăşoare piciorul musculos în jurul ei.

Oare chiar avea de gând *să rămână*? se întrebă ea, speriată. Conveniseră altceva. Îi plăcuse prea mult să fie cu el, avea să ajungă să-şi dorească mai mult de la el dacă nu se ridica să plece. Aşa că rămase nemişcată în braţele lui, neştiind ce să spună sau ce să facă.

Dar Scott nu părea să aibă aceleaşi crize existenţiale. O sărută pe gât, un sărut delicat şi sexy care o făcu să se înfioare pentru că îi provoca atâta plăcere.

— Linişteşte-te, iubito, îi spuse el. Nu se opreşte lumea-n loc dacă rămân peste noapte.

Iar după tonul lui relaxat, Meg îşi dădu imediat seama că exact asta avea de gând să facă.

*

Scott se trezi într-un pat care nu era al lui, de zgomote puternice care veneau din camera vecină. Era în dormitorul lui Meg. Rânji şi se întinse în pat, mult prea mulţumit de întreaga situaţie, având în vedere faptul că, fără îndoială, Meg abia aştepta să-l dea afară din casa ei. Era de înţeles, conveniseră să aibă parte de o noapte de sex pasional, nimic mai mult. Bineînţeles că, de la bun început, ceva îi spusese că nu putea să se mulţumească cu o singură noapte şi, la lumina zilei, îşi dădu seama că nu se

înşelase. Nu putea să înţeleagă de ce voia să se încurce cu o femeie care avea o viaţă atât de complicată. Dat fiind trecutul lui, nu avea niciun sens. Dar, cel puţin pentru moment, era cucerit. Urma să-şi bată capul cu restul altă dată.

Intră în baia plină de aburi. Era clar că Meg deja făcuse duş şi se îmbrăcase, fără îndoială încercând să-şi facă curaj pentru ce avea să urmeze. Dacă avea de gând să zdruncine din temelii zidurile ei, îşi spuse el, nu avea încotro decât să o prindă pe picior greşit.

Îşi făcu repede un duş, savurând săpunul ei, folosindu-i şamponul. Ambele mirosuri îi provocară o erecţie, dar era perfect conştient de faptul că nu urma să aibă parte de aşa ceva în dimineaţa aceea. Pentru moment, important era să vadă cum se prezenta situaţia înainte să plece de la ea.

Se îmbrăcă în aceleaşi haine de cu seară şi intră în bucătărie, unde o găsi stând cu spatele la uşă. Era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni de trening şi cu un tricou verde pal, iar părul umed care îi atârna pe spate, uşor ondulat.

— ’neaţa.

Meg sări ca arsă şi se întoarse cu faţa spre el.

— M-ai speriat.

— Asta mănânci la micul dejun? o întrebă el, arătând spre smoothie-ul ei roz, pe care îl bea cu pariul.

Meg încuviinţă din cap.

— E bogat în proteine. Îmi face bine.

— Ţie şi bebeluşului. Nu am uitat.

Una dintre multiplele ei complicaţii, îşi spuse el, încercând să nu se gândească la realitate.

— Exact, spuse ea, îmbujorată. Motiv pentru care sunt singură că înţelegi de ce nu are rost să mai lungim situaţia asta jenantă.

Scott ridică din sprâncene. Era chiar atât de nerăbdătoare să scape de el?

— Vrei să spui că nici măcar nu ai de gând să mă inviţi la micul dejun? o tachină el.

— Îmi pare rău. Nu am nimic altceva în afară de

shakeuri sănătoase. În plus de asta, mă aşteaptă o zi lungă, aşa că… zise ea, făcând semn spre uşă.

Scott făcu un pas spre ea, sprijinindu-se cu şoldul de blatul de la bucătărie.

— În legătură cu noaptea trecută, spuse el, apucând-o uşor de după gât, într-o mişcare posesivă.

— Ce e cu noaptea trecută? întrebă ea, cu o voce tremurândă.

Nu ştia la ce să se aştepte din partea lui, dar prezenţa lui o intimida teribil. Era evident după reacţiile şi după vocea ei.

— A fost minunat, îi spuse el, cu toată sinceritatea. Tu ai fost minunată, continuă, frecându-şi drăgăstos nasul de al ei.

Era un gest delicat, complet necaracteristic felului său de a fi în dormitor. Doar că ea avea capacitatea de a scoate la iveală latura aceasta a lui. Nimeni altcineva nu mai reuşise să facă asta până acum, îşi spuse el.

— Aşa că am vrut să-ţi mulţumesc.

— Ah. Cu plăcere, zise ea, chiar mai îmbujorată. Adică… nu contează, spuse ea, gesticulând.

Iat-o din nou, fiind atât de drăguţă. Spre deosebire de fosta lui soţie, îşi spuse el, o femeie atât de rece, distantă şi sofisticată. Oricum, mai puţin drăguţă.

— Ştiu ce vrei să spui, spuse el, rânjindu-i îmbujoratei Meg.

— Ah, şopti ea, trecându-şi din nou vârful limbii pe buza de jos, într-un gest care i se păru atât de gingaş.

Dimineaţa aceea îl făcu să se gândească la toate lucrurile pe care nu le făcuseră împreună. Nu apucase să îi facă oral. Şi nici ea lui. Într-adevăr, rămăseseră multe lucruri de făcut. Şi nu se referea aici doar la sex, cu toate că era un început bun. Avea să-i fie şi mai greu să îl ţină departe de ea, acum că văzuse de ce era în stare, chimia dintre ei era explozibilă.

Cum aveau să ajungă să fie împreună? Acesta urma să fie următorul pas. Unul care să le arate ce însemnau unul pentru celălalt în afara dormitorului.

Se îndepărtă de ea şi îşi îndreptă spatele.

— Ai grijă de tine, zise el. Ştia prea bine că, dacă ar fi fost să-i ceară ceva mai mult, răspunsul urma să fie nu, însoţit de o atitudine defensivă. Aşa că nu o invită la cină. Nu îi puse niciun fel de întrebare. Nimic.

Era mai bine să rămână frustrată şi nedumerită. Şi, cu puţin noroc, poate că avea să i se facă dor de el. Acela era planul lui şi abia aştepta provocarea. Pentru că se aştepta deja ca Meg să îl facă să muncească din greu ca să-i câştige inima. Şi, după toate cele petrecute seara trecută, Scott nu avea o problemă cu asta.

*

Meg nu avu nici cea mai mică idee cum reuşi să treacă de restul weekendului. Era atât de tulburată şi de anxioasă. Îşi verifică în permanenţă telefonul, sperând şi aşteptându-se să primească mesaje de la Scott. Nici vorbă. Se părea că era un bărbat de cuvânt şi că, pentru el, o noapte însemna doar atât, o noapte.

Dar nu fusese asta exact ce-şi dorise şi ea? Şi, atunci, de ce se simţea atât de… rănită de tăcerea lui?

Luni urmă o zi grea la şcoală. Copiii păreau să fie din cale afară de răzgâiaţi, micul Billy Miller o stropi pe Lilah Devlin cu vopsea pe pantofi, iar unul dintre copii făcu febră. La finalul zilei, Meg răsuflă uşurată şi aproape că izbucni în plâns. A doua zi urma să aibă o întâlnire cu directorul şcolii, ca să îi spună că era însărcinată. Urma să nască în septembrie, tocmai la începutul noului an şcolar, aşa că era important ca directorul să ştie din timp. Îşi spuse că nu avea să fie o problemă faptul că era necăsătorită şi însărcinată, dar cu toate astea, era puţin neliniştită, dat fiind că lucra într-o şcoală privată. Asta însemna că orice decizii în privinţa ei rămâneau la latitudinea comisiei şcolii şi nu avea nicio îndoială că directorul urma să le împărtăşească membrilor comisiei starea ei.

Miercuri urma să iasă la cină cu Olivia. Dylan era plecat din oraş cu treabă, iar Olivia voia să stea de vorbă cu

ea despre sarcini. Olivia urma să nască la două luni după Meg, un lucru pe care îl aveau în comun. Spera că nu avea să fie ciudat, dat fiind că Olivia era sora lui Scott.

Pentru că urma să-i fie imposibil să-şi ascundă reacţia dacă Olivia avea să-l pomenească. Se înflăcăra doar gândindu-se la el. Nici măcar nu-şi spălase cearşafurile, pentru că era înnebunită după mirosul lui, după mirosul lor, care încă persista în patul ei. Ar fi dat orice să poată spune că era doar sexul cel pe care nu putea să şi-l scoată din minte, doar că era vorba de mult mai mult de atât. De lucrurile mărunte. De felul în care se grăbise să îi deschidă portiera. De faptul că îşi frecase uşor nasul de al ei la plecare. Şi de felul în care îi mulţumise, de parcă faptul că se culcase cu el reprezentase ceva cu adevărat special pentru el.

Când fusese ultima oară când cineva se purtase aşa de frumos cu ea? Ce alt bărbat pusese pe primul loc nevoile ei? Refuză să se gândească la asta, răspunsul fiind prea dureros. Da, poate că Scott se purtase frumos cu ea, dar nu era altceva decât o aventură de-o noapte. Iar tăcerea lui era grăitoare. La urma urmei, o aştepta o săptămână ocupată, o viaţă plină şi îşi reaminti că nu avea nevoie de un bărbat care să o completeze.

*

La finalul unei săptămâni lungi, Scott se întâlni cu fratele său, Tyler, la sala de sport a stadionului echipei Thunder. Întreaga lor familie se învârtea pe acolo, spre supărarea tatălui lor care le oferise tuturor abonamente gratuite la sala de sport a hotelului său de lux, din apropiere. Scott, la fel ca ceilalţi fraţi ai săi, nu voia să aibă de-a face cu tatăl său. Alesese să devină poliţist tocmai ca să-i facă în ciudă tatălui său şi ofertei sale de a lucra la hotelul lui. Doar că Scott refuza să lucreze alături de un bărbat pe care nu îl respecta, iar din clipa în care aflase despre aventura tatălui său şi despre cealaltă familie a lui, orice fărâmă de respect pentru bărbatul acela pe care

oricum abia dacă îl văzuse la faţă toată copilăria sa se risipi.

Bunicii săi lăsaseră fiecăruia dintre nepoţi o moştenire, aşa că banii nu reprezentau o problemă. Spre deosebire de alţii, el era norocos că putea să facă orice voia cu viaţa lui. Aşa că optase pentru o carieră în poliţie, pentru că aprecia regulile şi legile, pentru că lucrurile erau negru pe alb. Pentru că ştia la ce să se aştepte. Doar că nu-şi închipuise niciodată că avea să se simtă limitat de regulile acestea, pentru că, după răsturnarea de situaţie pe care o provocase tatăl său, la momentul respectiv cariera de poliţist i se păruse cea mai bună variantă. Din păcate, aceste restricţii începuseră să i se pară limitative, oferindu-i motive de frustrare.

El şi Tyler îşi făcură antrenamentul în tăcere, timp de o oră, după care merseră la duş şi la vestiare. Dat fiind că era luna martie, jucătorii nu erau prin preajmă, ceea ce însemna că sala era doar a lor.

— Am vrut să te întreb ceva, spuse Tyler. Nu am apucat să te întreb data trecută, era prea aglomerat la Mel’s. Plus că erai prea ocupat cu bruneta aia. Cum ziceai că o cheamă?

— Meg.

Mintea lui Scott se umplu de amintirea nopţii petrecute alături de ea, amintire care deja îi provocă o erecţie. La naiba! Noroc că apucase să-şi tragă blugii pe el.

— Aşa. Meg Thompson. Ai condus-o până acasă? îl întrebă Tyler.

Scott încuviinţă, preferând să nu ofere mai multe detalii despre relaţia lui cu Meg. Sau despre lipsa unei relaţii. După ce o văzuse atât de agitată în dimineaţa următoare, preferase că nu ia legătura cu ea săptămâna aceea… doar că deja nu mai suporta tăcerea. Nu voia ca Meg că trăiască cu impresia că nu mai era interesat, la fel cum nici nu voia să pară acaparator şi să o facă să o ia la fugă. Ca să nu mai spunem că nu reuşea să şi-o scoată din minte, pe ea şi noaptea aceea fierbinte petrecută împreună.

El şi Tyler ieşiră pe coridor şi trecură pe lângă câteva canapele imense din zona de lounge.

— La ce te gândeşti? îl întrebă Scott pe fratele lui.

— Am primit un telefon din partea cuiva din lumea muzicală care vrea să ne angajeze pentru un serviciu complet. Sisteme de alarmă, protecţie personală, tot tacâmul. Se pare că o formaţie cunoscută e pe punctul de a se destrăma, iar cineva a vândut un pont presei, motiv pentru care au început să primească ameninţări din partea fanilor.

Tyler avea o firmă de securitate pe nume Double Down, specializată în diferite domenii de protecţie, inclusiv investigaţii, electronice şi protecţie personală. Echipa lui era alcătuită din mai mulţi foşti militari, şi era o afacere înfloritoare.

— Ei bine, au venit la locul potrivit, spuse Scott, mândru de realizările fratelui său. Cine e clientul?

— Lola Corbin, răspunse Tyler, preocupat. Cântăreaţa formaţiei Tangled Royal, spuse el, făcând referire la celebra formaţie care făcea furori în lumea muzicală.

— Să fiu al naibii! Vrei să spui că tocmai colega de formaţie a lui Grey Kingston vrea să te angajeze? întrebă Scott, referindu-se la chitaristul formaţiei.

Tyler strânse din dinţi şi încuviinţă.

Abia acum înţelese Scott care era cu adevărat problema. Între Avery, sora lor mai mică, şi Grey Kingston fusese o mare poveste de dragoste în liceu… asta până ca Grey să plece din oraş şi să o lase pe Avery cu inima frântă. Ceva îi spunea lui Scott că, nici măcar până în ziua de azi, Avery nu-şi revenise complet din dezamăgirea aceea. Gândul că ar putea să stea din nou faţă-n faţă cu individul acela îl enervă la culme.

— Măcar nu e Kingston cel care vrea să te angajeze. Cu toate că e la fel de complicat.

Tyler îşi trecu degetele prin părul negru.

— Aşa e. Nu vreau să o supăr pe Avery, dar nici nu o pot refuza pe cea mai celebră vedetă rock din lume. Ca să nu mai zic că Lola Corbin e logodită cu Rep Grissom Jr., unul

dintre cei mai apreciaţi jucători ai echipei Thunder.

— La naiba, mormăi Scott.

— Exact.

— Salut! spuse Olivia, alăturându-se fraţilor ei, biroul ei fiind în apropiere. V-am auzit vorbind mai devreme. Ştiaţi că Avery s-a văzut de curând cu Grey? I-a trimis bilete la ultimul său concert.

Tyler făcu ochii mari.

— Vorbeşti serios? Ce naiba se petrece aici? Eu cum de nu am ştiut?

Scott era şi el la fel de şocat.

— Tocmai pentru că şi-a imaginat că aşa o să reacţionezi şi că o să sari în apărarea ei, ca un frate mai mare, spuse Olivia, bătându-l uşor pe obraz. Aşa că m-a rugat pe mine să o însoţesc la concert. Am fost împreună cu Dylan, doar că a fost aceeaşi seară în care am aflat că Meg e în spital. M-am oferit să rămân cu ea, dar Avery mi-a spus că preferă să meargă singură să-l vadă în culise.

— Şi ce s-a întâmplat între ei? întrebă Scott.

— Nu vrea să vorbească despre asta, zise Olivia, vizibil necăjită.

Scott fu la fel de nemulţumit să audă asta, mai ales ştiind cât de apropiate erau Avery şi Olivia. Dacă Avery refuza să stea de vorbă chiar şi cu sora ei însemna că era ceva grav la mijloc.

— Crezi cumva că nenorocitul acela a împins-o de la spate pe Lola să mă angajeze ca să îşi facă cumva loc în viaţa lui Avery? întrebă Tyler, furios.

Olivia rămase pe gânduri, dar după câteva clipe scuturăă din cap.

— Firma ta e cea mai bună de pe piaţă. Mă îndoiesc că e vorba despre asta, sincer. Cel mai probabil chiar are nevoie de serviciile tale.

Tyler oftă frustrat.

— Tocmai despre asta voiam să vorbesc cu tine, îi spuse el lui Scott. Am nevoie de o mână dreaptă. De cineva care să supervizeze totul. De fapt, am nevoie de un partener. Am nevoie de tine, spuse el.

— Poftim?

— Eşti un poliţist extraordinar, dar îţi pierzi timpul în poliţie. Ca să nu mai zic că te şi plictiseşti de moarte. Vreau să te fac partenerul meu.

Tyler îl fixă pe Scott, cu o privire hotărâtă pe care nu mai văzuse niciodată la fratele lui. O privire plină de admiraţie şi ceva mai mult.

— Super! exclamă Olivia, bătând din palme. Scott, ar fi minunat pentru tine, Tyler are dreptate. Ai nevoie de ceva care să te ţină în priză, iar ce-ţi propune Tyler e perfect pentru tine.

— Ştim cu toţii că munca de poliţist nu te face fericit. Astfel, vei avea ocazia să interacţionezi cu oameni şi să te foloseşti de pregătirea ta. Plus că vei putea să-ţi stabileşti propriul program, astfel că n-o să mai fi nevoit să lucrezi în tura de noapte.

Scott îşi dădu seama că aveau dreptate. Adevărul era că nu era fericit, iar ideea de a face ceva diferit îl atrăgea foarte tare, mai ales alături de fratele său.

Scott îşi duse mâna la cap. Nu luase niciodată în calcul varianta de a ieşi din poliţie. Şi nu-şi imaginase niciodată că fratele lui mai mare, chiar dacă doar cu doi ani, i-ar putea propune vreodată să lucreze împreună.

— Dar ai pus afacerea asta pe picioare de unul singur. Eşti sigur că…

— Sunt cât se poate de sigur. Poţi să cumperi acţiuni, o să stabilim noi toate detaliile… Ţi-aş fi propus mai de mult să facem asta, dar am vrut, mai întâi de toate, să capăt experienţă. Ai tot dreptul să-ţi urmezi visul, am vrut să văd dacă-ţi place să lucrezi în poliţie înainte să îţi propun să laşi totul în urma ta.

Scott încuviinţă.

— Am nevoie de puţin timp de gândire. Dar sunt interesat.

— Bine, dar să nu stai prea mult pe gânduri. Am hotărât să accept oferta şi chiar am nevoie de tine, acum că afacerea începe să se extindă. Cât despre Greyson… dacă o să înceapă să îi dea târcoale lui Avery, o să putem

să tăbărâm amândoi pe el, spuse Tyler, încercând să-l convingă.

— Aţi face bine să nu vă băgaţi nasul în viaţa lui Avery, îi avertiză Olivia.

Amândoi se uitară lung la ea, căci toată lumea ştia că oricine se lua de Olivia sau de Avery trebuia să dea socoteală unui frate Dare.

— Trebuie să plec. Sună-mă mai târziu, îi spuse Tyler lui Scott. Apoi o sărută pe sora lui însărcinată pe obraz şi o întrebă: Eşti bine?

Scott încă încerca să se obişnuiască cu ideea că sora lui mai mică era acum căsătorită şi însărcinată. Măcar ştia că soţul ei, Dylan Rhodes, era un om bun. Acum tot ce-i rămăsese de făcut era să găsească un bărbat bun pentru Avery.

Olivia îl prinse de braţ pe Scott.

— Trebuie să stăm puţin de vorbă. Vrei să mergem în biroul meu? îl întrebă ea.

— Am făcut ceva greşit? o întrebă el, rânjind.

Iar când văzu privirea pe care i-o aruncă Olivia, îşi dădu seama că o încurcase.

Olivia aşteptă până ajunseră în biroul ei. Ea se aşeză la masă, iar el în faţa ei.

— Ce s-a întâmplat, Liv?

— Asta vreau să te întreb eu pe tine. Am ieşit la cină cu Meg. Am adus vorba despre tine şi mi-a spus că aţi dat nas în nas în weekend la Mel’s.

— Şi ce-i cu asta? întrebă Scott, uitându-se lung la sora lui, neştiind ce anume încerca să-i spună şi preferând să nu dezvăluie mai multe fără să ştie înainte de ce era atât de iritată.

— Aţi petrecut noaptea împreună! exclamă Olivia, pe un ton acuzator.

Scott îşi strânse braţele la piept.

— Ţi-a povestit ea asta? întrebă el surprins, pentru că Meg nu părea genul care să dea din casă.

Olivia oftă.

— Nu în atâtea cuvinte. Dar mi-am dat seama, după

cât încerca să se eschiveze… s-a făcut roşie la faţă când am adus vorba despre tine, mi-a evitat privirea, s-a ferit să-mi pună întrebări… Mi-am dat singură seama.

— Şi? o întrebă Scott pe sora lui băgăcioasă.

— Ce a fost în mintea ta? Ştiu că a fost o scânteie între voi când v-aţi cunoscut, dar Meg tocmai a ieşit dintr-o relaţie îngrozitoare, e însărcinată şi vulnerabilă, iar tu eşti… dădu ea să spună, dar se opri, ferindu-şi privirea.

— Spune ce ai de spus, zise el, încordat.

— Ei bine, tu eşti tu! Un bărbat care vrea să deţină mereu controlul.

— Vrei să spui că ţi-e teamă că o să-i fac rău? o întrebă el, jignit.

— Sigur că nu, răspunse Olivia. Mă rog, nu intenţionat.

— Mulţumesc pentru votul de încredere, replică el, încruntat.

Olivia se ridică de pe scaun şi se apropie de fratele ei, aşezându-se lângă el.

— Scott, ai uitat tot ce s-a întâmplat cu Leah? Ai suferit enorm când a făcut avort. După povestea asta, n-ai mai avut niciun fel de relaţie cu nicio altă femeie. Nu mă refer la sex, completă ea.

— Nici eu nu mă refer la sex şi nu vreau să vorbesc despre asta cu tine, zise Scott.

Nu avea nevoie de cineva care să-i reamintească că luase o decizie neinspirată când alesese să se căsătorească cu Leah Jerome.

După ce văzuse pe pielea lui cât rău le făcuse trădarea tatălui său şi nu doar mamei lui, dar şi lui însuşi şi fraţilor săi, Scott îşi spusese că nu-şi dorea o familie. Leah cu atât mai puţin. Dar după ce rămăsese însărcinată… noua realitate îl făcuse să se răzgândească. Şi sperase ca şi ea să se răzgândească. Doar că se înşelase. Iar Olivia avea dreptate, după povestea cu Leah nu mai avusese încredere în nicio altă femeie.

Nu înainte să o întâlnească pe Meg.

— Nu am de gând să-i fac vreun rău. Ştii prea bine că

nu aş fi în stare de aşa ceva.

— Bineînţeles că ştiu, spuse Olivia, luându-l de mână. Doar că, în ultima vreme, toate femeile din viaţa ta au fost, mai degrabă, aventuri de-o noapte. Nu văd cum ai putea să petreci noaptea cu o femeie însărcinată, după care să pleci, pur şi simplu. Sau să-ţi închipui că ai putea să ai o aventură pasageră cu ea ca şi cum ar fi vorba despre o femeie oarecare pe care ai agăţat-o într-un bar.

— Stai puţin, spuse el, de data aceasta, el fiind cel iritat. Liv, nu ştiu de unde ţi-au venit ideile astea, dar n-ai nici cea mai vagă idee ce cred, ce simt sau ce am de gând să fac.

Din păcate, şi el era la fel de confuz. Cu toate că trecuseră doar câteva zile... E adevărat, petrecuseră o noapte împreună, dar nu avea de gând să o lase pe sora lui să îl convingă să se dea la o parte.

— Ai de gând să-mi împărtăşeşti gândurile tale? îl întrebă ea, uitându-se lung la el.

— Nu. Dar mă cunoşti prea bine, asta ar trebui să fie îndeajuns pentru tine.

— Ştiu, spuse Olivia, pe un ton calm. Ştiu că eşti un om bun. Doar că Meg e diferită faţă de femeile cu care eşti tu obişnuit.

Scott ştia şi el asta. Meg nu avea nimic în comun cu fosta lui soţie. Îi fusese clar de la bun început. Toate diferenţele dintre ele, sufletul ei bun care se ascundea sub armura aceea, fragilitatea pe care o arăta lumii, dar care ascundea mult curaj, frumuseţea ei interioară şi exterioară erau lucruri care reuşiseră să ajungă la sufletul lui, cum nu i se mai întâmplase niciodată.

— Meg are obiceiul de a alege cei mai nepotriviţi bărbaţi pentru ea, iar de data asta şi-a făgăduit că o să se schimbe.

— Şi crezi că eu o s-o împiedic să facă asta?

— Da, pentru că ştiu că poţi.

Scott îşi duse mâna la faţă. Da... adevărul era că ar fi putut foarte uşor să o facă. Era în natura lui să preia controlul, să fie acaparator. Ar fi dat orice să o ajute, să

aibă grijă de ea, să o cunoască mai bine. Dar, spre deosebire de ce credea sora lui, nu avea de gând să-i facă rău. Voia doar să descopere ce putea să fie între ei doi. Iar dacă asta însemna că o împingă peste limitele sale... ei bine, asta avea de gând să facă.

Capitolul 3

Meg avusese parte de o săptămână grea. Întâlnirea cu directorul şcolii nu mersese pe cât de bine s-ar fi aşteptat ea. Cu toate că avea o clauză de moralitate în contract, aceasta nu includea şi varianta că ar putea avea un copil din flori, iar Meg mizase pe capacităţile sale de profesor şi pe faptul că era iubită de copii. Aşa că avea să-şi crească copilul singură. Ca ea mai erau multe alte femei, femei divorţate sau văduve. Femei care, uneori, rămâneau însărcinate.

Din păcate, domnul Ryan Hansen nu se arătă deloc încântat de povestea asta, doar că Meg nu avea cum să ştie dacă reţinerea lui avea la bază faptul că încercase de câteva ori să o invite în oraş sau avea, într-adevăr, o problemă cu faptul că Meg urma să fie nevoită să continue orele şi să le explice unor copii de vârste fragede cum se făcea că tatăl bebeluşului ei nu mai era în peisaj. De parcă un copil de grădiniţă s-ar preocupa vreodată de viaţa ei personală.

Din fericire, nu putea să o dea afară. Tocmai semnase noul contract, aşa că avea locul de muncă asigurat... doar că în condiţii neplăcute. Meg oftă la gândul că, de acum încolo, lumea avea să înceapă să-şi dea cu părerea despre situaţia ei.

Ajunsă acasă, Meg se aşeză pe canapea, cu laptopul pe picioare, cu televizorul aprins pe fundal. Trase adânc aer în piept şi începu să caute articole pentru bebeluşi prin magazine Online, luându-şi notiţe în carneţel. Bugetul era un aspect important, însă siguranţa micuţului era

primordială. Dacă era nevoie să facă un credit ca să cumpere toate cele trebuincioase pentru copilul ei, nu avea să se dea în lături de la nimic. Erau alte lucruri la care putea cu uşurinţă să renunţe ca să facă rost de bani. Vizite la salon pentru tuns, epilat, manichiură şi pedichiură, genul de lucruri pe care putea să le facă de una singură.

Pentru moment, pătuţul urma să fie cea mai mare cheltuială. Îşi notă câteva opţiuni şi preţuri. Nu voia să dea iama prin magazine fără să ştie exact ce anume îşi putea permite.

Brusc, cineva sună la uşă. Era vineri seara, iar prietenele ei ieşiseră în oraş. O invitaseră şi pe ea să vină, dar Meg se eschivase, preferând să petreacă seara acasă, în linişte şi pace.

Merse la uşă şi puse mâna pe clanţă.

— Cine e?

Dar înainte să apuce să arunce o privire pe vizor, îl auzi:

— La naiba Meg, deschide odată uşa!

Meg simţi cum îi fuge pământul de sub picioare.

Mike?

Cum îndrăznise să vină el aici? Doar avea un ordin de restricţie împotriva lui. Nu avea de gând să-i răspundă sau să deschidă uşa, dar începu să tremure din toate încheieturile. Se întoarse degrabă la canapea şi luă telefonul.

Se apropie din nou de uşă şi se lipi de ea, sperând că Mike avea să plece.

Dar el începu din nou să dea cu pumnii în uşă, de data asta fără să mai folosească soneria.

— Meg! Vreau să vorbim.

Meg trase adânc aer în piept. Mike era liber să vorbească cu avocatul ei, ştia prea bine asta. Nu voia altceva de la el decât să îi ofere ei custodie exclusivă, doar că, dintr-un motiv sau altul, Mike refuzase să semneze documentele. Meg ştia prea bine că Mike nu îşi dorea copilul, pur şi simplu nu voia ca el să existe.

Meg îşi duse mâna la pântec, protectoare.

— Pleacă sau sun la poliţie!

Dumnezeule, ce naiba văzuse la el? Cum de nu îşi dăduse seama mai devreme cum era cu adevărat? Ah, la început fusese atât de amuzant şi minunat… Până îl lăsase să se mute la ea, iar el nici măcar nu se sinchisise să plătească chirie. Sau să contribuie la cheltuielile cu mâncarea. Făcea doar ce voia, când voia el. Iar Meg tot încercase să facă lucrurile să meargă pentru că era mai uşor aşa decât să-l dea afară din apartament. Sau decât să se certe tot timpul. La fel ca toate relaţiile mamei ei.

La naiba!

— Haide, Meg. Vreau doar să stăm de vorbă, zise el, bătând cu putere în uşă.

— Sun la poliţie! strigă Meg, ducând telefonul la ureche.

— Proasta dracu’! zbieră el.

Mai dădu odată cu pumnul în uşă, apoi Meg îi auzi paşii furioşi îndepărtându-se pe hol. Se întrebă oare ce trecea prin mintea vecinilor ei. Nu era prima oară când auzeau ţipete venind din apartamentul ei. Ar fi vrut să intre în pământ de ruşine.

Încă tremura din toate încheieturile şi nu ştia ce să facă să se liniştească. Nu era ca şi cum ar fi putut să bea un pahar de vin. Sau să ia un Xanax. Pur şi simplu, trebuia să se calmeze.

Se aşeză din nou pe canapea şi trase adânc aer în piept. Rămase mult timp acolo, tremurând din toate încheieturile, fără să poată face nimic altceva. Ultima oară când îl văzuse pe Mike fusese când îi spusese că era însărcinată… iar el se înfuriase teribil. În continuare nu-i venea să creadă că o împinsese intenţionat, dar cine ştie?

Se împiedicase şi căzuse peste dulapul ei vechi, plin cu obiecte de sticlă. Avusese sângerări puternice şi aproape că pierduse sarcina. Doctorul îi spusese că sângerările se datoraseră fie de la stres, fie de la căzătură. Stătuse la pat zile întregi, iar în următoarele două săptămâni nu apăruse nicio problemă. Aşa că ultimul lucru de care avea nevoie era ca Mike să se întoarcă în viaţa ei ca să-i provoace

probleme. Nu voia să trăiască cu teamă de fiecare dată când ieşea din casă.

Tresări când auzi, din nou, soneria. Dumnezeule, nu din nou! Se ridică de pe canapea, porni pe vârfuri spre uşă şi aruncă o privire pe vizor.

Scott.

Dumnezeule! Nici măcar nu se opri o clipă să se gândească la ce face, ci desfăcu lanţul de uşă pe care îl instalase după ce Mike se mutase din case ei şi îi făcu lui Scott loc să intre.

*

După ce sora lui îi făcuse capul calendar, Scott se simţi prost, întrebându-se dacă nu cumva o împinsese pe Meg într-o situaţie pentru care nu fusese cu adevărat pregătită. Hotărî să o sune… doar că întâmplarea făcea că era cu maşină în zona ei. Da, bine, avea să meargă pe varianta asta.

Sună la uşă fără ca măcar să ştie dacă era acasă. Brusc, uşa se deschise larg şi dădu peste o Meg palidă la faţă, cu ochii mari.

În clipa aceea, instinctele lui protectoare se activară imediat.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el, intrând în casă şi închizând uşa în urma lui.

— Fostul meu… tocmai a fost aici, spuse ea, cu ochii mari în lacrimi.

Scott se înfurie teribil la gândul că cineva ar putea să o sperie sau să îi facă vreun rău.

— Aici? În casa ta?

Meg clătină din cap.

— Nu. Nu i-am deschis uşa.

Scott răsuflă uşurat.

— Ai făcut bine.

— Dar a bătut cu pumnii în uşă, a început să înjure şi să ţipe, să spună că vrea să vorbim.

— Nici gând, zise Scott, cu maxilarul încordat.

— Bineînţeles că nu, spuse ea. Nu i-am răspuns. Dar sunt sigură că n-o să mă lase-n pace. Cu sau fără un ordin de restricţie.

Tremura din toate încheieturile, aşa că Scott îi luă mâinile reci şi i le strânse cu putere. Cu toate că era o situaţie atât de delicată, Scott nu putu să nu bage de seamă că Meg avea o piele atât de fină, că o simţea atât de delicată sub atingerea lui.

— Nu înţeleg. Nu vreau nimic de la el. Nu vreau niciun ban, cu toate că vine dintr-o familie cu o situaţie financiară bună. Pur şi simplu, vreau să renunţe la drepturile sale. De ce nu vrea să o facă? întrebă ea, cu o voce tremurândă.

Scott hotărî să nu întrebe, pentru moment, despre situaţia financiară a familiei lui.

— Oamenii sunt mânaţi de fel şi fel de motive, spuse el, hotărât să afle care era motivaţia lui Mike.

Dar, momentan, Meg era singura lui preocupare şi era esenţial să o facă să se liniştească.

O conduse înapoi la canapea unde era evident că stătuse până atunci, cu laptopul şi cu carneţelul ei. Se aşeză pe canapea şi o trase în braţele lui, iar ea se cuibări la pieptul său, căutând în el un refugiu pe care Scott era mai mult decât bucuros să i-l ofere.

— O să fie bine, o asigură el, strângându-i în braţe trupul subţire.

Era atât de delicată, se potrivea atât de bine în braţele lui.

— Sper, spuse ea, înfigându-şi mâinile în cămaşa lui, odihnindu-şi capul pe pieptul lui şi oftând uşor.

— Nu o să-l las să-ţi facă niciun rău, îi şopti el, trecându-şi degetele prin părul ei, inhalând parfumul şamponului ei.

Brusc, fu invadat de amintiri fierbinţi, de căldura ei, iar trupul său reacţionă instant.

Îşi blestemă zilele, spunându-şi că Meg avea nevoie de sprijinul lui, nu de sex, dar erecţia sa nu voia să-l asculte. Iar când Meg se lipi şi mai tare de el, cuibărindu-şi capul la gâtul lui, răsuflându-i uşor pe piele, se întări şi mai

tare.

Trebuia să gândească cu mintea. Cu mintea cea înţeleaptă, care înţelegea că Meg era speriată.

— Meg, spuse el, dându-i părul de pe faţă. Eşti în siguranţă acum.

— Ştiu. Am fost atât de proastă să cred că o simplă bucată de hârtie poate să-l ţină la distanţă. Nu ştiu ce să fac.

— Ei bine, în primul rând, trebuie să sunăm la poliţie, să le spunem că Mike a fost aici. E important să apară totul la dosar.

„În caz că o să se întâmple ceva”, îşi spuse Scott, fără să îi împărtăşească gândurile acestea şi lui Meg. În primul rând, pentru că nu voia să o sperie şi mai tare, iar în al doilea rând pentru că nu avea de gând să îl lase pe nenorocitul acela în preajma ei.

Meg se desprinse de el ca să-i întâlnească privirea.

— Nu am cum să dovedesc că a fost aici.

— O să vorbesc eu cu vecinii tăi. Poate l-a auzit cineva ţipând şi i-a recunoscut vocea. Bine?

Meg rămase în tăcere, ferindu-şi privirea. Era limpede că nu o ajuta cu nimic.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic nu merge bine, zise ea, după care se ridică de pe el şi se cuibări în locşorul ei pe canapea.

Scott tânjea după căldura trupul ei, dar era evident că Meg prefera să păstreze distanţa.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Meg clipi cu genele ei groase şi spuse:

— Mi-am promis că o să fiu pe picioarele mele şi uite că, de îndată ce se întâmplă ceva, mă cuibăresc în poala ta şi te las să iei controlul. Nu ţi se pare că fac aceleaşi greşeli ca înainte? întrebă ea, vizibil frustrată şi nervoasă.

— Ascultă-mă!

Neputând să se abţină să nu o atingă, tânjind după contactul de mai devreme, o prinse uşor de bărbie şi îi îndreptă privirea spre el.

Meg îl privi cu ochii mari şi căprui, iar Scott simţi

aceeaşi conexiune, aceeaşi senzaţie că exista legătura aceea între ei, la fel ca prima oară când se văzuseră. Femeia aceea îi întorsese lumea cu susul în jos şi era gata să facă orice doar ca să o vadă zâmbind, luminându-se la faţă doar pentru el.

„La naiba!” îşi zise, întrebându-se cum de trecuse atât de repede de la „nici în ruptul capului” la „până peste cap”.

— Ce e? îl întrebă ea, alungându-i gândurile acelea serioase.

Cu un nod în gât, Scott se forţă să se concentreze pe discuţia lor şi nu pe sentimentele sale.

— E o diferenţă mare între a accepta ajutor din partea unui prieten care are experienţă cu astfel de situaţii şi repetarea unor greşeli din trecut, îi explică el. Ai încredere în mine?

Meg încuviinţă uşor din cap.

— Ştiu că abia te-am cunoscut şi că nu pot să am încredere în judecata mea, dar da, am încredere în tine.

Scott se bucură să o audă spunând asta.

— Foarte bine. Du-te să-ţi faci un ceai sau să bei un pahar cu apă cât timp merg eu să vorbesc cu vecinii.

— Mi-aş dori să pot face ceva folositor, spuse ea.

Dar se ridică de pe canapea şi se duse în bucătărie.

Scott abia reuşi să-şi ia ochii de la şoldurile ei sexy şi de la şuviţele de păr care îi alunecau pe spate. Îşi muşcă obrazul şi rămase locului câteva minute, încercând să-şi stăpânească erecţia ca să poată să meargă să stea de vorbă cu vecinii ei.

Primi un sigur răspuns de la cei doi vecini ai lui Meg, dar măcar era vorba de o pistă promiţătoare. Vecina lui Meg, o femeie la vârsta a doua, auzise întregul scandal, îi mai spuse lui Scott că tot ea fusese cea care găsise telefonul lui Meg şi care îl sunase pe prietenul ei după ce aceasta ajunsese în spital, tot din cauza fostului ei iubit. Scott îi spuse femeii că urma să trimită pe cineva de la poliţie să îi ia o declaraţie, după care se întoarse acasă la Meg şi o găsi la masa de la bucătărie, cu un pahar de suc în mână.

— Vin cu veşti bune. Doamna Booth l-a auzit pe Mike şi i-a recunoscut vocea. Am sunat la secţie şi le-am spus că trimită pe cineva să-i ia declaraţie. La fel şi ţie.

Meg oftă şi rămase cu privirea în pahar.

— Mulţumesc.

Nu îi plăcea să o vadă aşa doborâtă. Se aşeză pe scaunul de lângă ea şi îi dădu părul după ureche, doar ca să aibă o scuză ca să o atingă din nou.

Meg se făcu roşie în obraji şi tresări. Iat-o, îşi spuse el, iat-o pe femeie aceea pasională pe care o cunoştea atât de bine.

— Ce făceai înainte să vină Mike? o întrebă el, hotărât să schimbe subiectul în aşteptarea poliţiştilor.

— Cumpărături online. Mă uitam, mai mult. Făceam lista cu ce produse trebuie să cumpăr pentru bebeluş, comparam preţuri la produsele mai mari. Lucruri de genul ăsta.

— Sună amuzant.

Meg zâmbi, iar Scott nu putu să-şi ia ochii de la surâsul ei dulce. În clipa aceea ar fi dat orice să o sărute, dar rămase la locul lui, încleştându-şi pumnii, frustrat.

— Este. Încă nu ştiu dacă e fată sau băiat, dar mi-a făcut plăcere să mă uit la toate hăinuţele acelea frumoase de copii şi să mă gândesc cum o să decorez camera lui. Sau a ei.

— E un apartament cu două dormitoare? o întrebă el, neştiind ce altceva să facă pentru că era gata să o arunce pe umăr şi să o trântească în pat, şi să dea uitării orice declaraţii blestemate.

Nu voia altceva decât să o pătrundă, să îi provoace orgasm după orgasm, iar mai apoi să petreacă noaptea în braţele lui, să o ţină în siguranţă şi protejată.

— Nu, doar unul, răspunse ea, fără să bage de seamă frustrarea lui sexuală şi gândurile păcătoase.

Scott nu putu să-şi dea seama cum de reuşea să poarte o conversaţie normală cu ea.

— Momentan o să pun pătuţul în camera mea. Dormitorul e îndeajuns de mare.

Scott se gândi la casa lui cea mare, pe care o cumpărase ca o surpriză pentru familia lui care era pe punctul de a se mări, asta înainte să afle că soţia lui făcuse avort fără să îi spună. Dar hotărâse totuşi să se mute, pentru că îi plăcea foarte tare casa aceea. O casă cu patru dormitoare, trei băi şi jumătate, îndeajuns de mare pentru… La naiba!

Nu, nu avea niciun rost să se gândească la asta.

— Şi, dat fiind că dormitorul meu e decorat în stil neutru, pot să fac orice în zona bebeluşului… continuă Meg, dar când îşi dădu seama că vorbea singură, se făcu roşie la faţă. Îmi pare rău, îmi dau seama că nu eşti curios să auzi despre decoraţiuni interioare, zise ea, ferindu-şi privirea.

— Meg?

— Da? întrebă ea, ridicând privirea când îşi auzi numele rostit pe buzele lui, ca o dulce mângâiere.

Scott o privi îndelung cu ochii lui albaştri, iar Meg aproape că îi simţi atingerea şi i se făcu pielea de găină.

— Crede-mă. Dacă tu eşti cea care vorbeşte, sunt interesat.

Iar interesul acela era vizibil în intensitatea privirii lui. Ca să nu mai spunem că îi simţise, mai devreme, erecţia, când se aşezase în poala lui. Abia se abţinuse să nu se foiască.

— Îmi dau seama că e o situaţie complicată, dar aşa e în viaţă. Important e să încerci să găseşti o rezolvare. Ai mâncat ceva? o întrebă el, luând-o prin surprindere când schimbă subiectul.

— Aşteptam să mi se facă foame ca să-mi fac un sandviş.

Chiar în clipa aceea începu să-i chiorăie stomacul. Dumnezeule, nici că se putea să fie mai jenant de atât.

Avea un bărbat sexy în casa ei, unul pe care ar fi vrut să se arunce, iar ea trăncănea despre mobilă pentru copii în timp ce îi chiorăia stomacul.

Important era să găsească o rezolvare, cum bine spusese el.

— Ţi-e foame? Vrei să-ţi fac şi ţie un sandviş? Sau

poate că trebuie să pleci…

— Ce e?

— Abia acum mi-am dat seama… Ce cauţi aici? Nu mă înţelege greşit, mă bucur că ai ajuns la timp, dar… de ce?

Fusese atât de tulburată de povestea cu Mile, atât de fericită să-l vadă pe Scott de partea cealaltă a uşii, că nici măcar nu se oprise să se gândească ce căuta acolo.

— Am venit să văd ce mai faci. Şi pentru că… spuse el, strecurându-şi mâna fierbinte pe gâtul ei. Nu mi-a plăcut că nu am vorbit toată săptămâna cu tine.

Meg avea fluturi în stomac.

— Nici mie, recunoscu ea, neputând să se abţină să nu-i spună adevărul.

— Mă bucur să aud asta, spuse el, cu o voce răguşită. Apoi se apropie de ea şi aproape că îşi lipi buzele de buzele ei. Pentru că mi-a fost tare greu să stau departe de tine.

Îşi trecu degetul pe buza ei de jos, iar Meg simţi un foc aprinzându-i-se între picioare, o dorinţă pasională.

— Scott… dădu ea să spună, neştiind ce anume voia să zică.

Pur şi simplu, ştia că voia să fie cu el. Ba nu, că *avea nevoie* să fie cu el.

Citi dorinţa din privirea lui. Meg ar fi dat orice să îl sărute cu pasiune şi, cu inima la gură, aşteptă să vadă ce urma să se întâmple în continuare.

Doar că, în clipa aceea, cineva sună la uşă şi tresăriră amândoi. Meg sări ca arsă de pe scaun, Scott lăsă să-i scape o înjurătură, iar clipa magică se risipi.

— A venit poliţistul să-ţi ia declaraţia, spuse Scott.

Cu regret, se ridică de la masă şi trase adânc aer în piept.

Meg băgă de seamă că avea pumnii încleştaţi, ceea ce însemna că măcar nu era doar ea singura frustrată.

Scott merse să deschidă uşa, iar Meg profită de ocazie să se liniştească puţin. Şocată, se sprijini de canapea. Ce naiba fusese asta? Vorbeau despre ordine de restricţie şi mobilier pentru bebeluşi şi, o clipă mai târziu, avusese impresia că avea să sară pe ea chiar acolo, în

bucătărie.

Dumnezeule! Se frecă la ochi, după care aruncă o privire spre Scott, care stătea de vorbă cu un tânăr poliţist.

Îl studie îndelung, cu deosebită plăcere. Era atât de sexy în blugii care i se mulau pe coapsele ferme şi pe fundul musculos şi în tricoul acela albastru. Era un bărbat bine făcut, cu păr negru, mult mai îngrijit decât tipii cu care obişnuia ea să iasă. Totul la Scott era diferit, de la înfăţişarea lui, la aerul poruncitor. Meg se mai lăsase vrăjită de alţi bărbaţi, dar aerul acela de control a lui Scott o făcea să se simtă în siguranţă, protejată, deloc jignită sau îngrijorată.

Bărbatul acela reuşea să o tulbure atât din punct de vedere emoţional, cât şi sexual, lăsând-o confuză şi doritoare. În acele ultime săptămâni, se gândise adesea la el. Fie că era la şcoală şi îşi aducea brusc aminte de mâinile lui mari pe sânii ei, de gura lui pe sfârcurile ei... pentru ca brusc să audă un zgomot şi să-şi vină în simţiri şi să-şi dea seama că era singură şi doritoare.

Iar noaptea? Ei bine, noapte de noapte îl visa, vise fierbinţi şi erotice. Vise atât de intense, încât aproape că se simţise pătrunsă de erecţia aceea groasă, provocându-i orgasme în somn. Chiar şi acum îşi strânse coapsele, excitată.

Dar tocmai pentru că nu reuşise sub niciun chip să şi-l scoată din minte, tăcerea lui din ultima săptămână o lăsase să creadă că nu era câtuşi de puţin memorabilă. Meg nu obişnuia să aibă aventuri de-o noapte. Faptul că făcuse sex cu Scott însemna ceva pentru ea, chiar dacă nu voia să se gândească la asta. Şi-ar fi dorit să fie şi ea la fel de memorabilă. Iar acum că era aici...

— Meg? Eşti gata să vorbeşti cu poliţistul Jenkins despre ce s-a întâmplat cu Mike? o întrebă Scott.

De îndată ce îşi aminti de fostul ei, toate acele gânduri sexy şi fierbinţi se risipiră. Pentru următoarea jumătate de oră detalie vizita fostului ei, arătându-i poliţistului ordinul de restricţie şi ascultând declaraţia pe care acesta i-o luă vecinei ei. După ce aceasta termină ce

avu de spus, Meg rămase surprinsă că femeia nu se gândise să se plângă administratorului de toate problemele şi gălăgia provocate de situaţia lui Meg. Nu, doamna Booth părea înţelegătoare şi caldă şi promise să stea cu urechile ciulite după fostul ei, cât timp Meg era la lucru, iar Meg îi mulţumi.

Poliţistul mai luă câteva notiţe, după care îşi închise carneţelul.

— Am înţeles.

— O să mergi să stai de vorbă cu Mike Ashton? îl întrebă Scott, cu toate că, după tonul lui, suna mai mult ca un ordin.

— E o seară aglomerată, îi explică poliţistul Jenkins, cu toate că nu părea deranjat de situaţie. Şi, dat fiind că a fost vorba doar despre puţină gălăgie şi deranj, o să menţionez toate acestea în raport. Între timp, ai face bine să ţii uşa încuiată.

Scott încuviinţă şi mormăi ceva în timp ce Meg îl conduse pe poliţist spre uşă şi încuie cu cheia în urma lui.

— E nou şi nu lucrează pe tura mea, spuse Scott, vizibil agitat, trecându-şi mâna prin păr. Nu-ţi face griji, o să merg eu să stau de vorbă cu nenorocitul ăla, să-i reamintesc ce presupune un ordin de restricţie.

— Nu, te rog să nu faci asta, zise Meg, căci ideea unei confruntări între Scott şi Mike îi întoarse stomacul pe dos. Poliţistul a zis că o să îl caute dacă mai vine să mă deranjeze. Nu vreau să-ţi fac probleme cu şefii tăi.

— Iubito?

Meg făcu ochii mari, şocată să constate cât de mult o afectă cuvântul acela, pe care obişnuia el să-şi folosească atunci când voia să o seducă. Brusc, simţi cum se aprinse un foc în ea, simţind un val de dorinţă.

— Da? reuşi ea să spună, cu gura uscată.

— Nu te păcăli singură, zise el, cu o voce guturală. Sunt deja implicat în povestea asta.

Ah! Meg îşi trecu limba pe buze, iar privirea lui înfierbântată o urmări îndeaproape.

— Ei bine…

Scott rânji, fericit să vadă efectul pe care îl avea asupra ei.

— Nu ştiu cum eşti tu, dar eu sunt lihnit, spuse el, pe un ton care îi dădu de înţeles că poftea la mai multe lucruri.

Meg se înfioră şi simţi cum i se întăresc sfârcurile.

Scott lăsă să-i alunece privirea spre cei doi muguri care răsăriră pe sub bluza ei şi mormăi uşor.

— E timp şi pentru asta, îi promise el, iar Meg îşi simţi sexul doritor. Nu mă aştept să găteşti pentru mine, aşa că hai să ieşim în oraş să mâncăm ceva. Vreau să mă asigur că prinzi puteri pentru mai târziu.

De data asta, era limpede la ce făcea referire. Meg era complet de acord, pentru că îşi dădea seama că nu avea cum să-i reziste acelui bărbat şi se săturase să tot încerce. Cât de curând, avea să o vadă luând proporţii, iar realitatea sarcinii urma să îl facă să dea bir cu fugiţii. Dar, cel puţin pentru moment, hotărî să nu se gândească la asta.

Era evident că Scott nu avea de gând să o lase fără să mănânce o cină serioasă.

— Îmi place să gătesc şi vreau să-ţi mulţumesc pentru că ai venit la timp să mă ajuţi.

Dacă nu ar fi fost Scott, nici prin cap nu i-ar fi trecut să sune la poliţie după vizita lui Mike.

— Nu e nevoie să-mi mulţumeşti, dar dacă eşti sigură că vrei să faci asta, mi-ar face plăcere să-mi găteşti, spuse el, pe un ton ispititor.

Avea o voce atât de fierbinte şi joasă, că era ca şi cum i-ar fi spus: „Mi-ar face plăcere să mi-o tragi”. Meg nu avea nici mai mică idee cum avea să fie în stare să petreacă o oră întreagă gătind, mâncând, aşteptând.

Îi întoarse spatele, încercând să se concentreze asupra cinei.

— Sper că-ţi place brânza la grătar. Am pâine de casă şi o brânză delicioasă.

— Pot să mănânc orice.

Meg simţi fiori pe şira spinării. Dumnezeule, orice spunea el o făcea să se gândească la sex.

Scott rămase să-i ţină companie în bucătărie, în timp ce ea scoase tigaia, fundul şi diferite ingrediente. În cele din urmă, se linişti şi începu să pregătească cina. Rămase surprinsă să constate că se simţea atât de confortabil avându-l pe Scott în spaţiul ei personal. Cu toate că... nu era tocmai confortabil să îi simtă privirea aceea intensă îndreptată asupra ei.

Sau să-şi simtă trupul înfierbântat sub privirea lui iscoditoare. Locuri pe care toată săptămâna îşi spusese că aveau să rămâne nedescoperite în viitorul apropiat.

În scurt timp, sandvişurile începură să sfârâie. Verifică repede că erau gata, în timp ce mirosul delicios invadă micuţa bucătărie. Îi pregăti farfuria şi se bucură când Scott luă o muşcătură şi gemu încântat, un geamăt atât de seducător pentru ea, după toate gândurile care îi trecuseră prin minte.

— E delicios. Unde ai învăţat să găteşti aşa de bine? Surorile mele nu ştiu să facă altceva decât să arunce o felie de caşcaval pe pâine.

Meg începu să râdă.

— Ei bine, aşa era şi mama. Aşa că, încă de mică, am început să gătesc.

— Şi tatăl tău?

— Nu mi-l amintesc, spuse ea. Ne-a părăsit pe când aveam doar patru ani. Aşa că am rămas doar eu cu mama. Mamei nu-i plăcea să fie singură, aşa că a urmat un lung şir de bărbaţi după aceea.

— Îmi închipui că nu a fost uşor.

— Deloc, răspunse ea.

— Mă întreb ce e mai rău, să nu ai tată sau să ai un tată care preferă să fie cu cealaltă familie a lui, spuse el, dar se opri cu sandvişul la gură. Nu ar fi trebuit să spun asta.

Meg îi puse uşor mâna pe braţ, simţindu-i muşchii şi părul.

— Mă bucur că mi-ai spus. E mai uşor să împărtăşeşti prin ce ai trecut când nu eşti singurul care face asta.

Abia începuse să afle despre familia Dare şi doar în

urmă cu câteva luni făcuse cunoştinţă cu Olivia prin intermediul lui Dylan. Dar auzise, bineînţeles, despre Robert Dare, mogulul hotelier, bărbatul cu două familii... circulau fel de fel de poveşti, căci toată lumea bârfea pe seama lor în Miami. Dar nu se oprise niciodată să se gândească ce influenţă avusese povestea asta asupra copiilor lui.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

— Tata nu era niciodată prin preajmă, şi am crescut crezând că era genul de tată care muncea din greu pentru familia lui. Asta obişnuia să ne spună, că pleca din pricina muncii, că trebuia să viziteze diferite hoteluri. Trecea, din când în când, pe acasă, ne răsfăţa cu fel de fel de cadouri, după care pleca din nou la drum.

Meg se uită lung la el, observând ridurile de încordare de pe chipul lui. Nu era un subiect uşor pentru el, dar iată că era dispus să vorbească cu ea despre asta.

— Îmi închipui că a fost o perioadă grea, şopti ea.

— Da şi nu. Mama a fost extraordinară. Ţi-ar plăcea de ea, iar ei i-ar plăcea de tine, zise el, de parcă abia îi trecuse prin minte gândul acela. Plus că i-am avut alături pe fraţii şi surorile mele, spuse el, zâmbind. Ne era bine. Până într-o bună zi, când tata a venit acasă şi a urmat o mare „discuţie”, continuă el încruntat. Am auzit-o pe mama plângând, după care ne-au spus că trebuie să mergem la spital, să ne facem nişte analize. Dumnezeule! Scott îşi duse mâna la ochi, iar Meg simţi cum i se rupe inima, căci era evident că suferea. Ne-au spus că tata mai avea o fiică bolnavă de cancer şi că avea nevoie de un transplant de măduvă. Ne-a obligat pe toţi să ne facem analizele.

— Dumnezeule!

— Da, doar că nu asta a fost partea cea mai rea, ci când am ajuns la spital şi am făcut cunoştinţă cu ceilalţi trei copii ai săi. În clipa aceea, imaginea aceea a tatălui care munceşte din greu pentru familia sa s-a risipit, zise Scott, ridicându-se de la masă ca să pună farfuria în chiuvetă.

Meg porni după el, lăsându-şi farfuria pe blatul de la bucătărie.

— Ce s-a întâmplat cu fata cea bolnavă?

— Sora mea, Avery, s-a dovedit a fi compatibilă cu ea, aşa că i-a donat măduvă, iar Sienna s-a însănătoşit. Slavă Domnului! Dar încă îl urăsc, spuse Scott, cu înverşunare în privire şi în glas. Îl urăsc pentru tot ce ne-a făcut nouă şi mamei. Îl urăsc pentru că ne-a minţit. Dar pe ei, ceilalţi, nu-i urăsc.

— Asta pentru că ei nu au nicio vină că s-au născut şi pentru că înţelegi asta, spuse ea.

Îl admira pentru că devenise bărbatul care era astăzi – cu toate că probabil nu îi fusese deloc uşor – un bărbat bun şi înţelegător, în ciuda faptului că viaţa lui luase o întorsătură neaşteptată.

— Lui Ian i-a luat mult timp să se liniştească şi să-i accepte pe ceilalţi, zise el, făcând referire la fratele său mai mare.

— Nu toată lumea reacţionează la fel.

Scott rămase la chiuvetă, cu capul plecat, cu umerii încordaţi, cu braţele sprijinite de blat. Era evident că nu obişnuia să vorbească adesea despre asta, pentru că nu-i făcea plăcere. Cu toate acestea, acceptase să se deschidă în faţa ei. Iar ea voia să-i facă durerea mai uşoară. Să îl ia în braţe şi să-l aline, la fel cum făcuse şi el pentru ea.

Fără să se poată abţine, făcu un pas în spatele lui şi îşi înfăşură braţele în jurul lui, odihnindu-şi capul pe spatele său.

— Îmi pare rău, şopti ea.

Scott acceptă gestul ei, mormăind, după care o luă pe nepregătite când se întoarse cu faţa spre ea şi o lipi de blat, hotărât să nu o lase să plece. O blocă cu statura lui impunătoare, iar Meg simţi cum i-o ia inima la goană, creându-se o discrepanţă între tonul serios al discuţiei dintre ei doi şi dorinţa care plutea între ei.

— Dar îţi place de ceilalţi… fraţi ai tăi? îl întrebă ea, reuşind să se agaţe de firul discuţiei, cu toate că focul şi parfumul acela minunat pe care îl emana aproape că îi distraseră atenţia, consumând-o.

— Da, sunt mişto, spuse el, zâmbind.

Meg începu să râdă.

— Scott Dare, eşti un om bun.

În clipa aceea zâmbetul dispăru de pe chipul lui, şi îl văzu schimbându-se la faţă.

— Atunci avem o problemă.

— De ce? întrebă ea, confuză.

— Pentru că se zvoneşte că îţi plac băieţii răi, zise el, după care o apucă de şolduri şi o ridică cu fundul pe blat, strecurându-se între picioarele ei.

Un val de nerăbdare puse stăpânire pe trupul ei. În diferite locuri.

— Iar eu vreau să-şi placă doar de mine.

— Nu-i nici cea mai mică problemă, spuse Meg, întâlnindu-i privirea înfierbântată. Pentru că, deşi mi-am promis că n-o să mai am de-a face cu niciun bărbat, nu pot să mă abţin să nu tânjesc după tine.

Capitolul 4

— Ei bine, şi eu vreau să fiu cu tine, iubito, spuse Scott, mânat deopotrivă de un sentiment de uşurare şi de excitare. Pentru că şi Meg se simţea atrasă de el.

Îi venea întotdeauna greu să vorbească despre familia lui, iar discuţia lui cu Meg nu fusese cu nimic diferită, doar că, de data aceasta se putea arunca în braţele acelei femei doritoare şi atât de frumoase. Meg ridică privirea spre el, nerăbdătoare să vadă ce avea de gând să facă în continuare. Şi ea tânjea după o eliberare, iar el era mai mult decât fericit să i-o ofere.

— Înfăşoară-ţi picioarele în jurul taliei mele, o instrui el.

Meg făcu întocmai, iar el o luă în braţe şi o duse spre dormitor. Cu fiecare pas, inima îi bătea din ce în ce mai tare. Odată ajunşi în dormitor, o întinse pe pat. Din clipa în care o văzuse atât de speriată mai devreme, cu ochii mari, simţise o nevoie primordială de a o proteja. Iar când ea se

refugiase în braţele lui, îşi dorise să o posede şi să se asigure că nimeni nu mai avea să-i facă vreodată vreun rău.

Scott se descălţă de adidaşi şi de şosete, după care îşi trase tricoul peste cap şi îl aruncă pe jos.

— Nu ştiu dacă pot să o iau uşor, o avertiză el.

Privirea ei întunecată îi urmări fiecare mişcare.

— Nu vreau să faci asta. Ţi-am spus-o deja, nu sunt fragilă.

Meg îşi trase şi ea bluza peste cap, la fel ca el, şi rămase dezbrăcată, fără sutien, dezvelindu-şi sânii mari şi sfârcurile rozalii şi întărite, care tânjeau după buzele şi gura lui. După dinţii lui.

Scott o privi înfierbântat şi se grăbi să se dezbrace de blugi. Aruncă o privire spre ea şi o văzu şi pe ea dezbrăcându-se de pantalonii de training şi de chiloţi, după care îşi aruncă hainele pe grămăjoara de pe jos.

Îşi coborî privirea spre ea şi o admiră pe femeia aceea frumoasă, cu piele strălucitoare şi obraji rumeni.

— Uite ce-mi faci, spuse el, luându-şi erecţia în mână şi începând să se mângâie.

— Văd, spuse ea, după care se trase spre tăblia patului şi îşi desfăcu picioarele, ca să-i arate sexul ei umed.

Scott gemu şi începu să se atingă şi mai intens.

Cu un zâmbet cuceritor, Meg îi făcu semn să se apropie.

— Vino aici şi lasă-mă să mă ocup de tine.

Dar el clătină din cap. Oricât de mult şi-ar fi dorit să vadă buzele acelea superbe în jurul erecţiei lui, voia să o sărute, să o guste.

— Nu de data asta, zise el, după care o apucă de glezne şi o trase spre marginea saltelei.

— Ah! exclamă ea, surprinsă, dar când îşi dădu seama de planul lui, îl privi cu ochii excitaţi şi mânaţi de dorinţă.

O prinse apoi de coapse şi îi depărtă picioarele, după care îngenunche în faţa ei.

El începu să râdă, răsuflând uşor pe labiile ei delicate şi umede.

— Scott…

Dar îşi pierdu cuvintele când îi simţi limba, şi doar scoase un geamăt de plăcere, iar Scott începu să o devoreze. Îşi plimbă limba pe buzele ei, după care o pătrunse uşor, lăsându-şi limba să alunece de sus în jos peste sexul ei, peste tot, mai puţin spre nucleul acela micuţ care tânjea cel mai mult după atenţia lui.

Meg se înfioră sub atingerea lui, foindu-se, zvârcolindu-se şi implorându-l să o facă să termine. Lui Scott îi plăcea la nebunie să o vadă aşa, deschisă în faţa lui, vocală, gata să îi spună exact de ce avea nevoie. Pentru că asta era misiunea lui, să o satisfacă în toate felurile cu putinţă.

Dar înainte să se strecoare în sexul ei strâmt şi fierbinte în căutarea propriei eliberări – ceva ce urma să se întâmple curând după ce avea să o simtă în jurul lui – voia să o vadă doritoare şi înnebunită, aşa că îşi continuă eforturile sexuale.

Hotărât să nu o facă să termine încă, îşi înlocui sărutările fierbinţi cu atingeri delicate, alinând-o cu mângâieri suave menite doar că o întărâte şi să o excite şi mai tare. Abia când simţi că se linişteşte începu din nou să o atingă cu vârful nasului, inhalând aroma ei de femeie, strecurându-şi limba în canalul ei fierbinte şi umed.

Meg începu să-şi unduiască şoldurile, iar el continuă să o lingă şi să o aţâţe, purtând-o din nou pe culmile plăcerii cu gura lui.

— Scott, pentru numele lui Dumnezeu, fă-mă să termin, gemu ea, arcuindu-şi spatele şi împingându-se în buzele lui.

Glasul ei rugător îl unse pe suflet, şi era gata să-i ofere tot ce avea nevoie.

Îşi lăsă limba să alunece spre clitorisul ei, de o parte şi de cealaltă. Simţi cum încep să-i tremure coapsele, iar întregul ei trup înlemni. Îşi trecu limba peste miezul acela doritor, în timp ce o pătrunse cu un deget.

— Ah, sunt atât de aproape… atât de… suspină ea, aproape incoerent, iar Scott îşi strecură degetul tot mai

adânc, de-a lungul pereţilor ei, sperând să ajungă la locul potrivit.

O clipă mai târziu, Meg strigă de plăcere şi o simţi cum se strânge în jurul degetului său, în spasme intense şi umede, aruncându-se în braţele lui ca să savureze eliberarea.

La naiba, gemetele ei, felul în care se strânse în jurul lui, îl făcu să-şi simtă testiculele îndurerate. Când se asigură că Meg terminase, îşi frecă gura de coapsa ei şi o văzu prăbuşindu-se pe saltea.

Scott deschise sertarul de la noptieră, găsi un prezervativ şi şi-l puse în timp record, după care rămase deasupra ei, cu mâinile pe coapsele ei.

Ea îl privi cu pleoapele coborâte, cu o expresie satisfăcută pe chip care îl făcu să se simtă mândru de el.

— Iubito, mai eşti cu mine?

Dacă mai era cu el? Nu prea, îşi spuse Meg, încă simţind fiorii orgasmului. Dar reuşi să încuviinţeze uşor din cap, după care aruncă o privire spre chipul lui frumos, spre gura aceea sexy care o purtase pe culmile plăcerii şi spre maxilarul încordat, deloc caracteristic bărbatului atent de mai devreme. Nu se simţea în stare de nimic mai mult, doar voia să-i ofere plăcere.

Scott se poziţionă la intrarea ei.

— Eşti minunată.

Cuvintele lui treziră în ea sentimente pe care nu reuşi să şi le tempereze.

O pătrunse uşor, lăsând-o să se obişnuiască cu el, încet, până ce, după îndelungi eforturi, o pătrunse în întregime. Nu era nevoie să o ia uşor. Trupul ei era gata să-l primească, la fel de doritor ca şi inima ei, îşi spuse ea, speriată. Şi reuşi, din nou, să trezească nervii aceia despre care Meg îşi imaginase că se moleşiseră după explozia de mai devreme.

Simţi o căldură care i se împrăştie în trup, izvorî din ea, emiţând tresăriri delicioase către întregul ei sistem. Scott se retrase şi o pătrunse din nou cu o mişcare incredibilă. Meg îşi arcui spatele şi încercă să îl tragă tot

mai adânc. Gemând de plăcere, Scott iuţi ritmul, iar la fel făcu şi trupul ei, simţind deja un orgasm şocant de aproape.

El se aplecă uşor peste ea şi se sprijini în braţe, uitându-se fix în ochii ei.

— Mă simţi, iubito? o întrebă el, exact când o pătrunse adânc.

— Da, gemu ea, în timp ce el continuă să o penetreze.

Meg îşi arcui spatele, frecându-şi clitorisul de pielea lui. Scoase un icnet de plăcere, şocată de zgomotele pe care le scotea, dar se simţea atât de bine că rămase cu răsuflarea tăiată. Închise ochii şi se concentră pe valul acela de senzaţii.

Văzu o explozie de artificii în faţa ochilor, orgasmul fiind tot mai aproape.

— Aşa, lasă-l să crească, şopti el.

De fiecare dată când trupurile lor se loveau, îşi împingea tot mai tare şoldurile şi pelvisul de sexul ei.

Meg era atât de înfierbântată, iar Scott continuă să o penetreze, trupurile lor unite făcându-şi treaba, purtând-o spre un orgasm mai intens ca niciodată. Iar orgasmul începu uşor şi o pătrunse în valuri minunate. Nu simţise niciodată ceva mai perfect sau mai intens.

Scott o mai pătrunse de câteva ori, după care termină, strigându-i numele. Se prăbuşi apoi peste ea, iar ea îi acceptă greutatea, înfăşurându-şi braţele în jurul trupului său asudat.

Câteva clipe mai târziu, ieşiră de sub cearşafuri. Scott se întinse cu capul pe pernă, cu un braţ musculos sub cap.

— Eşti bine? o întrebă el.

— Mai mult decât bine, răspunse ea.

Era prea bine, prea satisfăcută, prea fericită pentru situaţia în care se afla, dar nu avea de gând să-şi bată capul cu asta. Mai devreme sau mai târziu, lucrurile aveau să se sfârşească de la sine. Nu era nevoie să facă ea ceva anume ca să se termine. Îşi dăduse deja seama că nu avea cum să se ţină departe de bărbatul acela şi nici nu voia să o facă.

— Vrei să spui că... chiar ai venit în seara asta aici

pentru că ţi s-a făcut dor de mine? îl întrebă, ridicându-se uşor şi întâlnindu-i privirea.

— Da, răspunse el, cu un surâs sexy.

— Ai venit la ţanc.

— Da, în legătură cu asta, zise el schimbându-se la faţă. Fratele meu are o firmă de securitate, şi o să-l rog să afle mai multe despre fostul tău şi despre trecutul lui, ca să aflăm ce vrea de la tine fără să fie nevoie să vorbeşti cu el.

Meg se cutremură la gândul că ar putea avea o nouă discuţie cu Mike, mai mult de teamă că nu aveau să-şi spună prea multe, ci să se atace.

— Vino aici, îi spuse el, trăgând-o la pieptul lui.

Căldura lui nu doar că îi încălzi trupul, dar îi alungă şi temerile acelea.

— Nu-mi permit să plătesc pentru serviciile fratelui tău, zise ea.

— Mai e ceva, spuse el, plimbându-şi mâna pe braţul ei gol, atingerea lui reuşind să o excite în ciuda subiectului de discuţie.

Simţi cum i se întăresc sfârcurile, înfigându-se în pielea lui. El continuă să o mângâie.

— Tyler mi-a oferit un loc de muncă.

— Dar nu ai deja un loc de muncă? Doar eşti poliţist.

— Unul plictisit de moarte. Ca să nu mai spun că m-au şi pus pe tuşă, mormăi el.

„Ah, interesant”.

— Chiar aşa? De ce? Ce s-a întâmplat?

— Se pare că nu ştiu să respect regulile, zise el, amuzat.

— Vrei să spui că preferi să-ţi faci propriile reguli? Cum ar putea să creadă cineva una ca asta? îl tachină ea.

Înainte să aibă timp să reacţioneze, Scott o întoarse pe spate şi o ţinu în loc un piciorul lui puternic.

— Domnişoară Thompson, încerci să mă iei peste picior?

Meg aproape că izbucni în râs, dar privirea lui severă o opri.

— Nu, nu aş face niciodată una ca asta, răspunse ea,

muşcându-şi obrazul, încercând să nu scoată niciun sunet.

Părea gata să sară pe ea la cel mai mic gest din partea ei, iar Meg nu era sigură că putea să mai suporte tensiunea aceea senzuală.

Îşi lăsă degetele să alunece pe coastele ei, oprindu-se când ajunse sub sâni, mângâindu-le formele sensibile.

Meg abia se putu abţine să nu suspine de plăcere.

— După cum spuneam, continuă el, fratele meu mi-a oferit un loc de muncă. De fapt, vrea să cumpăr acţiuni şi să devenim parteneri de afaceri, spuse Scott, el însuşi părând surprins.

Dar, chiar şi în timp ce vorbea cu ea, continuă să o atingă, să îi mângâie sânii cu vârful degetelor, să deseneze cerculeţe în jurul aureolelor ei.

— Ah, gemu ea.

— Nu uita că vorbim, îi spuse el, uitându-se lung la ea.

Meg ar fi vrut să se bosumfle, dar ştia că nu era cazul să o facă. Dintr-un motiv sau altul, lui Scott îi plăcea să combine discuţiile cu preludiul. Ce om rău! Trebuia să facă cumva să se concentreze, pentru că ceva îi spunea că era un subiect important pentru el. Foarte important, iar Scott o alesese tocmai pe ea ca să i se destăinuie.

Trase adânc aer în piept, încercând să se adune.

— De ce pari atât de şocat de faptul că fratele tău ţi-a propus să fiţi parteneri? îl întrebă.

Scott se opri din mângâieri.

— Mă mir că ai băgat de seamă, zise el. Tyler e doar cu doi ani mai mare decât mine, dar l-am admirat dintotdeauna. Mai ales după ce s-a înrolat în armată. E un bărbat de succes, iar acum s-a întors acasă. Faptul că vrea să lucrăm împreună înseamnă mult pentru mine.

Meg întinse mâna şi începu să-i mângâie bărbia cu vârful degetelor, savurând felul în care barba lui îi înţepa pielea.

— Şi tu eşti un bărbat inteligent şi de succes. De ce să nu vrea să lucreze alături de tine?

— Pur şi simplu, nu m-am gândit niciodată la asta, răspunse el.

— Iei în calcul varianta de a pleca din poliţie? îl întrebă ea.

— Da, spuse el, parcă şocat de propria mărturisire. Am început să mă gândesc serios la propunerea lui, după care am venit aici şi... Te-am văzut aşa traumatizată şi mi-am dat seama că da, asta e ceea ce vreau să fac. Vreau să-i protejez pe cei din jur cu propriile mele reguli.

Meg îi zâmbi, fericită să constate că reuşise să îl ajute să ia o decizie, cu toate că ura ce se petrecea în viaţa ei.

— Sunt sigură că te-ai descurca de minune în orice ţi-ai propune.

Scott coborî privirea spre ea şi o admiră îndelung.

— Înseamnă mult venind din partea ta.

Cuvintele lui îi făcură inima să tresară, dar înainte să înceapă să analizeze înţelesul din spatele lor, Scott o prinse de încheieturi şi o împinse în saltea.

— Vreau să facem sex, îi spuse el. Putem să vorbim mai târziu.

Meg făcu ochii mari şi îi admiră ochii negri, barba şi părul ciufulit. Văzându-l deasupra ei, fu inundată de un val de dorinţă şi pasiune. Pentru că bărbatul acela voia să fie cu ea.

— Ah... bine?

Cine era ea să se opună?

Scott dădu capul pe spate şi începu să râdă.

— Nu pot să-mi aduc aminte ultima oară când am râs în timpul sexului. Eşti perfectă, spuse el, după care se pregăti să o pătrundă, dar se opri. La naiba! Nu mi-am pus prezervativ.

Meg îşi muşcă buza, întrebându-se dacă era bine ce făcea.

— N-am cum să rămân însărcinată, asta e clar, spuse ea, fără să mai stea pe gânduri. Iar după ce nenorocitul ăla m-a lăsat însărcinată şi mi-a dat papucii, mi-am făcut toate testele... ca să stau liniştită. Poate tu...

— Eu sunt sănătos. Mi-am făcut analizele la muncă. Şi vreau să te simt, iubito, şopti el, după care îşi ridică şoldurile şi o pătrunse dintr-o singură mişcare.

— Dumnezeule, suspină ea.

Îl simţi pretutindeni. Era atât de tare şi de gros, atât de delicat şi aspru în acelaşi timp, o senzaţie minunată şi savura frecarea aceea.

— Ştiu, zise el.

Continuă să o pătrundă, privind-o cu ochii aceia albaştri, plin de dorinţă, în timp ce iuţi ritmul. De data aceasta nu o pătrunse încet şi uşor, iar Meg îi fu recunoscătoare. Nu voia să aibă timp să se gândească sau, şi mai rău, să simtă.

O strânse şi mai tare de încheieturi şi o pătrunse cu patos, astfel încât orgasmul veni fără preludiu sau avertizare.

— Scott!

Îi strigă numele, încercând să se elibereze din strânsoarea lui, să se prindă de el în timp ce se cutremura, dar el o ţinu strâns, iar asta nu făcu altceva decât să intensifice experienţa şi orgasmul. Ar fi putut să jure că îşi pierdu pentru o clipă cunoştinţa. Abia dacă îşi aminti când termină şi el.

Mai târziu, în timp ce el dormea lângă ea, Meg încercă disperată să îşi adune gândurile, să înţeleagă de ce îl lăsase să intre în viaţa ei. Fusese atât de hotărâtă să pornească singură la drum. Fusese atât de sigură că avea să se ţină tare, să nu intre într-o relaţie cu un alt bărbat, să nu se sprijine de el. Moment în care Scott Dare intrase cu forţa în viaţa şi în patul ei.

Rămase nemişcată, ascultând răsuflarea lui adâncă şi regulată, simţindu-i braţul greu apăsându-i talia. Era atât de puternic şi de viguros… un bărbat de încredere, îi aducea aminte de Dylan, iubitul ei din liceu, care îi devenise apoi cel mai bun prieten.

Oftă. Dylan fusese singura alegere inspirată în materie de bărbaţi din toată viaţa ei. Un băiat cu adevărat bun şi, cu toate că iniţial se despărţiseră de comun acord, când plecaseră amândoi la facultate, după câţiva ani, se reîntâlniseră, iar Meg se îndrăgostise din nou de el. Doar că Dylan nu simţise acelaşi lucru faţă de ea. Iar când îi

spusese că era mai bine să rămână prieteni, Meg îşi înghiţise sentimentele şi mândria şi acceptase, spunându-i că şi ea avea aceleaşi trăiri. Pentru că era mai bine să îl aibă în viaţa ei, chiar şi în calitate de prieten, decât să-l piardă pentru că sentimentele ei îl făceau să se simtă inconfortabil.

Dar, între timp, ajunsese să îl vadă ca pe un prieten. Doar că, la vremea respectivă, refuzul lui nu făcuse altceva decât să îi întărească şi mai mult convingerea că băieţii buni nu voiau să fie în preajma ei. Niciun bărbat nu voia să fie în preajma ei. Tatăl ei fusese primul care o părăsise, iar el nici măcar nu era un bărbat bun. Apoi fusese părăsită şi de Dylan, care era un băiat bun. Era limpede. Iar după aceea, repetase acelaşi ciclu, alegându-i pe cei mai răi, dar sperând la ce era mai bun, însă fără nicio şansă de reuşită.

Scott era o provocare tocmai pentru că Meg se cunoştea prea bine. Avea un obicei groaznic de a se îndrăgosti peste noapte, până peste cap, iar bărbatul acela, cu aerul lui protector şi dominant, avea să o facă să-şi piardă minţile.

Doar că, foarte curând, urma să-şi dea seama că nu avea ce să caute cu ea, când ea urma să nască un copil al unui alt bărbat. Ce bărbat şi-ar dori să crească copilul altuia?

O durere ascuţită o făcu să tresară, dar Meg primi recunoscătoare avertismentul acela. Durerea aceea avea să o ajute să nu uite şi să rămână tare pe poziţii. La fel ca Dylan, Scott urma să se sature de toate nevoile ei şi să-i întoarcă spatele ei şi familiei de-a gata. Oricât de frumos avea să se despartă de ea, dacă nu se pregătea de dinainte, Meg ştia că respingerea lui urma să o distrugă, la fel cum aproape că se întâmplase în cazul lui Dylan.

Era esenţial să fie cu băgare de seamă şi mai puternică decât inima ei. Urma să se bucure de moment, dar era important să nu se ataşeze de Scott. Fie avea să plece ea prima, fie să se pregătească pentru clipa în care el avea să se hotărască să plece.

*

Scott se trezi în patul lui Meg, cu soarele la geam, simţindu-se complet diferit în dimineaţa aceea faţă de alte dimineţi. Reuşise să o facă să renunţe la zidurile ei şi, cu puţin noroc, poate că nu avea să fie rece şi distantă în dimineaţa aceea. Pentru că voia să iasă cu ea în lume. Pentru că voia să fie cu ea nu doar în pat.

Noaptea trecută fusese incredibilă. Şi nu doar partea de sex, cu toate că... Dumnezeule... Nu făcuse niciodată sex cu o femeie fără să folosească prezervativ. Nici el, nici Leah nu-şi doreau copii, aşa că se protejase mereu. Şi da, poate că prezervativul dăduse greş, dar tot îl folosise. Şi atunci, de ce făcuse sex fără prezervativ cu Meg? Nimic nu fusese mai minunat decât să o simtă strângându-se fierbinte în jurul lui, ştiind că nu era nimic între ei. Ca să nu mai spună că femeia aceea ştia să-l citească atât de bine. Îşi dăduse imediat seama că era ceva mai mult la mijloc cu oferta lui Tyler decât temerea lui dacă să renunţe sau nu la locul de muncă. Fratele pe care îl admira şi pe care îl aprecia îl vedea ca pe un egal. Iar gândul acela era extraordinar.

Viaţa lui părea să se schimbe în bine, îşi zise el, îndreptându-se spre baie. Îşi făcu din nou duş folosind săpunul şi şamponul lui Meg, excitându-se când simţi mirosul acela atât de familiar care îl ducea cu gândul la Meg, la cum arăta ea în pat, la părul ei negru împrăştiat în jurul ei, la ochii căprui care îl priveau încrezători şi excitaţi.

La naiba! Îşi prinse erecţia şi începu să se atingă, folosind săpunul acela care mirosea a ea drept lubrifiant, prefăcându-se că era sexul ei strâmt, care pulsa în jurul lui, storcându-l până la refuz. În scurt timp îşi găsi eliberarea, ceea ce însemna că măcar avea o şansă să treacă de ziua aceea fără să o tragă într-un colţ ca să îi potolească dorinţa.

Se îmbrăcă în aceleaşi haine de ieri şi hotărî să treacă pe acasă. Când intră în bucătărie, o găsi pe Meg la masă, bând acela shake proteic rozaliu ca data trecută.

— ’neaţa.

Meg se întoarse spre el zâmbind.

— ’neaţa şi ţie.

Cuvintele ei îl făcu să se relaxeze, când el nici măcar nu-şi dăduse seama că era încordat. Se îndreptă spre ea, hotărât să stabilească tonul nu doar pentru ziua aceea, ci pentru cum spera să fie lucrurile între ei de acum încolo.

O prinse de după gât şi o trase spre el pentru un sărut lung, pasional, cu gust de căpşuni. Avu grijă să o sărute bine, strecurându-şi limba în gura ei, după care o muşcă uşor de buza de jos.

— Delicios, şopti el, întâlnindu-i privirea, amuzat de expresia pierdută din frumoşii ei ochi căprui. Ce planuri ai pe ziua de azi? o întrebă.

— Nimic interesat, răspunse ea, ferindu-şi privirea, după care se întoarse la chiuvetă şi îşi făcu de lucru spălându-şi paharul.

— Ai uitat când ţi-am spus că mă interesează orice faci? o întrebă el. Deci? Ce planuri ai pe ziua de azi? repetă el.

— Trebuie să merg să-mi cumpăr haine de gravidă, mormăi ea, fără să se întoarcă cu faţa spre el.

Scott se apropie de ea şi o îmbrăţişă, prinzând-o de talie.

— Putem să facem o oprire la mall.

— Nu, spuse ea. Crede-mă, nu vrei să vii cu mine să probez haine de grasă.

Lăsă paharul în chiuvetă şi încercă să se elibereze din strânsoarea lui, dar Scott o ţinu în loc.

— Ce naiba spui acolo, Meg? o întrebă, după care o întoarse cu faţa spre el şi îi ridică bărbia, ca să vadă că avea lacrimi în ochi. Haine de grasă? repetă el, încercând să nu se enerveze, ci să o înţeleagă.

Dar ea se încăpăţână să nu spună nimic.

Scott clătină uşor din cap, complet pierdut. Uneori femeile reprezentau un adevărat mister pentru el.

— De ce eşti aşa jenată?

— Voi, bărbaţii! mormăi ea, trăgându-şi nasul. Da,

bine, acum eşti aici. Acum cât încă arăt decent. Dar nu sunt atât de naivă încât să cred că o să mai stai după ce o să mă fac cât o balenă, aşa că vrei să sărim peste episodul ăsta jenant în care să mă vezi alergând după pantaloni largi, cu brâu în talie? Sunt sigură că ai lucruri mai bune de făcut şi, în plus de asta, am stabilit deja că o să merg cu prietena mea, Lizzy.

Scott oftă pentru că, în cele din urmă, înţelesese ce voia să spună. Sau, cel puţin, aşa crezu.

— Înţeleg că abia ne-am cunoscut, dar de ce nu ai încredere în mine? Nu e ca şi cum nu am ştiut de la bun început să eşti însărcinată.

Dar cu toate acestea încă se simţea atras de ea, şi cu asta basta.

— Bine, fie, zise Meg.

Pentru că avea surori, Scott îşi dădu seama că avea să continue să creadă ce voia ea, indiferent de ce i-ar fi spus el. Bine, fie. În cazul acesta nu avea de gând să se abată de la program.

— Trebuie să trec pe acasă şi să-mi schimb hainele. După care mă gândeam să mergem la fratele meu şi să îi dăm informaţii despre fostul tău, ca să treacă la treabă. Iar după aceea? spuse el, acceptându-şi înfrângerea. Poţi să mergi la mall cât timp eu mă duc să vorbesc cu şeful meu.

— Nu ştiam că am nevoie de permisiunea ta, zise ea, încercând să-i vorbească pe un ton dulce, dar în acelaşi timp, să se facă înţeleasă. După care îi întâlni privirea şi întrebă: Ai de gând să-ţi dai demisia?

— Ceva de genul, mormăi el.

Ştia prea bine că Meg nu avea să fie de acord cu următorul pas al planului său, aşa că avea de gând să evite să-i explice până ce atitudinea şi sentimentele ei la adresa lui se schimbau. Pentru că era sigur că Meg avea să explodeze de îndată ce urma să afle că nu avea de gând să o lase să-i ţină piept singură fostului ei.

*

Drumul spre casa lui Scott dură mai mult decât s-ar fi aşteptat Meg, iar până ca Scott să o ia spre ieşirea I-95, deja începuse să o supere o durere de cap. Iar când el intră pe o stradă mărginită de o parte şi de alta cu copaci şi cu case frumoase, în stil spaniol, în nuanţele acelea pământii care îi plăcea de mult, împrejmuite de garduri, Meg simţi că avea să-i explodeze capul.

— Vrei să spui că aici locuieşti tu?

— Da.

— Poţi să-ţi permiţi casa asta cu salariul tău de poliţist? De fapt, nu e treaba mea, se grăbi ea să spună când îşi dădu seama că fusese o remarcă nepoliticoasă şi nepotrivită. Îmi cer scuze, pur şi simplu m-a luat pe neaşteptate.

Scott se întoarse cu faţa spre ea, cu privirea ascunsă în spatele ochelarilor de soare tip aviator atât de sexy.

— Pot să înţeleg. Şi să ştii că poţi să mă întrebi orice.

Trase în faţa casei şi parcă în garajul pentru două maşini. Îşi dădu jos ochelarii de soare şi îi lăsă pe bord.

— Bine... Atunci, cum se face că îţi permiţi să locuieşti aici? îl întrebă ea, prinzând ceva mai mult curaj, cu toate că încă se simţea copleşită de cartierul acela.

— Părinţii mamei mele au murit, iar după moartea bunicului meu, fiecare dintre noi a primit o avere frumuşică. Eu am folosit banii ca să mă rup de banii tatălui meu.

Meg se uită lung la el, sperând să-l înţeleagă bărbatul acela atât de enigmatic şi de complicat.

Scott opri motorul şi se întoarse cu faţa spre ea.

— Cât timp am fost căsătoriţi, eu şi soţia mea am locuit într-un apartament în South Beach.

— Ai fost căsătorit? întrebă ea, şocată, căci era prima oară când auzea despre asta.

Dar apoi încercă să se liniştească spunându-şi că Scott specificase că fusese cândva căsătorit şi că nu mai era cazul. După cât de înţelegător fusese el cu privire la trecutul ei, era important ca şi ea să dea dovadă ce aceeaşi înţelegere.

— Au trecut doi ani de atunci, zise el, apucând volanul

cu putere. Adevărul e că Leah, fosta mea soţie, era mai interesată de numele şi de statutul familiei mele decât de mine. Doar că, la momentul respectiv, nu mi-a păsat. Am crezut că o iubesc şi voiam să o fac fericită. Doar că nu mi-am dat seama că ea ura faptul că sunt poliţist şi spera ca, la un moment dat, să renunţ la cariera în poliţie de dragul ei. Dar pentru că am refuzat să fac asta, am ajuns să ne certăm adesea din cauza programului şi a muncii mele.

Meg răsuflă uşurată să audă că doar crezuse că o iubea şi că abia acum hotărâse să renunţe la o carieră în poliţie, ceea ce însemna că nu fusese influenţat de fosta lui soţie.

Scott întinse mâna şi începu să se joace cu o şuviţă din părul ei.

— Ce gânduri îţi trec prin capul acela frumos?

Meg ridică privirea şi răspunse zâmbind:

— E un secret.

Pentru că nu avea de gând să îi spună că era geloasă.

Privirea lui încruntată şi expresia din ochii lui întunecaţi îi dădu de înţeles că avea să o facă să plătească în cel mai senzual fel cu putinţă, iar Meg se foi în scaun.

— Şi cum era cu casa? îi reaminti ea.

— Ah, da. Ei bine, lucrurile s-au schimbat între noi şi am decis că avem nevoie de mai mult spaţiu.

— Cum anume s-au schimbat? îl întrebă Meg.

El o apucă de mână şi îşi plimbă degetul pe pulsul de la încheietura ei. Meg îşi încleştă sexul şi abia se abţinu să nu suspine de plăcere.

— Să nu crezi că nu vreau să-ţi spun, zise el. Doar că nu cred că e momentul potrivit. Poţi să ai încredere în mine şi să mai aştepţi puţin?

Meg trase adânc aer în piept. Acum era cu atât mai curioasă, dar dacă el avea nevoie de timp, era dispusă să i-l dea.

— Bine. Da. Pot să aştept. Dar pot să-ţi văd casa?

Scott se lumină la faţă şi încuviinţă din cap.

— Hai să mergem.

Deschise uşa de la garaj de la telecomanda din

maşină, după care se grăbi să o ajute să coboare. O luă de mână şi intrară împreună pe poartă. Intrară prin spălătoria care era şi un soi de hol de intrare, cu un cuier pentru haine, o maşină de spălat nou-nouţă, dar şi una de uscat rufe.

Meg încă folosea spălătoria din bloc, introducând bani ori de câte ori voia să-şi spele hainele, aşa că aparatura aceea i se părea extraordinară. Mai ales la gândul că, în scurt timp, avea să alerge pe scări cu un copil în braţe. Dar prefera să nu se gândească prea mult la astfel de detalii pentru că mai erau şapte luni până atunci şi deja era depăşită de situaţie.

Intrară în holul decorat cu gresie, trecură pe lângă o baie şi ajunseră într-un living imens care dădea într-o terasă cu piscină, protejată de garduri care înconjurau apa cristalină şi grădina superbă cu mobilier elegant şi un grătar de piatră.

— Scott, e minunat!

Scott veni în spatele ei şi o îmbrăţişă cu trupul lui fierbinte.

— Chiar îţi place?

„Ce ar putea să nu-mi placă?” se întrebă ea.

— Îmi place la nebunie. Serios.

Meg aruncă o privire în jurul ei, admirând piesele de mobilier: canapeaua în formă de L, într-o nuanţă de maro, gândită mai mult pentru confort decât să epateze, masa mare din faţa canapelei şi fotoliul din apropiere. În faţa canapelei era un şemineu şi un televizor cu ecran mare, iar decorul era simplu şi de bun gust.

— Fosta ta e cea care a decorat casa? îl întrebă ea.

El o sărută pe gât, iar Meg se înfioră.

— Nu. M-am mutat după divorţ.

Meg răsuflă uşurată. „Interesant”, îşi spuse ea, cu toate că nu ştia exact ce însemna asta.

— Într-o bună zi, o să inaugurăm şi locul ăsta, spuse el, cu o voce groasă care îi înmuie genunchii. Dar nu azi, din păcate. Simte-te ca acasă, aruncă o privire prin jur. Eu merg să mă schimb şi mă întorc imediat.

Meg ştia deja că îşi făcuse duş la ea acasă pentru că îl văzuse intrând în bucătărie cu părul ud.

— Du-te, mă descurc, spuse el.

Scott o sărută din nou şi se îndreptă spre scara de la capătul casei.

Meg trase adânc aer în piept şi admiră casa aceea scumpă, atât de frumos decorată. Acum mai mult ca niciodată îşi reaminti că era esenţial să-şi protejeze inima. Pentru că un bărbat aşa ca Scott, care avea tot ce şi-ar fi putut dori vreodată, era mult prea bun pentru ea.

Capitolul 5

Scott se întoarse din dormitor cu o geantă mică pe care o lăsă în maşină. Nu voia să rămână din nou acasă la Meg fără haine curate şi nu avea de gând să o lase singură până nu era sigur că era protejată. Răsuflă uşurat când Meg nu îl întrebă despre geantă, pentru că ceva îi spunea că nu i-ar fi plăcut răspunsul lui. Meg voia să fie o femeie independentă şi nu voia să ajungă să se ia la ceartă.

Când ajunse la biroul lui Tyler, Scott se uită în jurul lui de parcă ar fi fost prima oară când era acolo, ştiind prea bine că viaţa lui avea să ia o întorsătură dramatică. Biroul Double Down Security se afla într-o clădire nouă, menită să impresioneze clienţi importanţi. Scott ştia deja că fratele său nu dădea doi bani pe aparenţe, dar totodată ştia cum să îşi vadă interesul. Era gata să le ofere clienţilor săi imaginea pe care şi-o doreau şi protecţia pentru care plăteau. Cu toţii aveau de câştigat.

Scott îl avertizase deja pe fratele său că urma să vină împreună cu Meg, iar Tyler ieşi în întâmpinarea lor. Îl bătu pe Scott pe spate, după care se întoarse spre Meg şi spuse:

— Eu sunt Tyler Dare.

— Meg Thompson, spuse ea, întinzându-i mâna pe care Tyler o strânse în palma lui mare. Semănaţi, zise ea, uitându-se de la unul la altul.

— Doar puţin. Eu sunt fratele mai chipeş, spuse Tyler

făcându-i cu ochiul.

Scott dădu ochii peste cap şi zise:

— Nu-l băga în seamă. E o mare bătaie de cap.

Meg izbucni în râs, iar râsul ei îl unse pe sufletul pe Scott.

— Fratele meu mai mic nu suportă concurenţa, spuse Tyler, analizând-o pe Meg din cap până-n picioare.

— Mic pe naiba, mormăi Scott.

— Şi îmi pare rău să spun asta, dar nu-mi dau seama la ce concurenţă te referi, adăugă Meg, şicanându-l pe Tyler.

Meg zâmbi, mulţumită de ea însăşi, iar Scott izbucni în râs.

— Nu ştii cu cine te pui, îi spuse el fratelui său, fericit în sinea lui că Meg îi luase apărarea.

Tyler începu să râdă şi îi spuse lui Scott:

— Îmi place de ea. Bun, cu ce pot să vă ajut?

Scott se întoarse spre Meg şi zise:

— L-am sunat mai devreme pe Tyler şi i-am povestit despre Mike. Aş vrea să o pun pe Meg în grija lui Luke, îi spuse el lui Tyler. Vreau să aflu tot ce se poate despre fostul ei şi familia lui. Trebuie să existe un motiv pentru care individul acesta, care nu vrea să aibă nimic ce-a face cu copilul, încă se încăpăţânează să o hărţuiască. Meg nu vrea altceva decât să renunţe la toate drepturile lui. Normal ar fi să accepte bucuros să facă asta.

Tyler se întunecă la faţă. La fel ca Scott şi Ian, bărbaţii Dare era foarte protectori când venea vorba de femeile din jurul lor. Cu atât mai mult când era vorba despre o femeie importantă pentru unul dintre ei.

— Foarte bine, o să-ţi fac cunoştinţă cu Luke Williams. El o să deschidă ancheta şi o să te întrebe mai multe informaţii. Nu-ţi face griji, îi spuse el lui Meg. O să aflăm ce anume pune la cale şi o să-l facem să te lase în pace.

— Mulţumesc, zise ea.

— Iubito, te superi dacă te las singură să vorbeşti cu Luke? Am ceva de discutat cu fratele meu şi vin şi eu.

— Sigur, spuse Meg, îndreptându-şi spatele. E

problema mea. Fă-ţi liniştit treaba.

— Cred că fratele meu simte că e şi problema lui, zise Tyler, după care o prinse pe Meg de umeri şi o conduse spre camerele din spatele biroului. Scott, ne vedem în biroul meu, strigă el.

Câteva minute mai târziu, Tyler i se alătură lui Scott în biroul lui. Era o încăpere mare, cu un perete de sticlă, cu vedere spre oraş. Pentru că Tyler nu avea o femeie în viaţa lui, mama lor, Emma, fusese cea care se ocupase de decorarea biroului său. Era un spaţiu elegant şi sofisticat, de la biroul din lemn de mahon, frumos sculptat, la accentele de sticlă şi de aramă şi la plante, pe care Scott ştia prea bine că asistenta lui Tyler era cea care le uda. Pe biroul lui Tyler erau mai multe poze înrămate cu familia sa, cu mama, cu fraţii şi surorile lui. Era un birou cu un aer profesional.

— E foarte diferită de fosta ta soţie, spuse Tyler, fără să se ferească să treacă direct la subiect, ca de obicei.

Nu era genul care să-şi piardă timpul cu nimicuri când avea ceva de rezolvat.

— Da, aşa este. Să înţeleg că ţi se pare un lucru bun?

— Mi se pare o întrebare retorică, spuse Tyler, întâlnindu-i privirea cu aceiaşi ochi albastru-violet. Nu-mi place să ştiu că e veşnic în alertă, de teamă că e cineva pe urma ei.

— Nici mie, bineînţeles. Când am ajuns aseară la ea, era din cale afară de speriată. Nenorocitul ăla a venit la ea acasă, i-a bătut cu pumnii în uşă, a început să ţipe, disperat să o vadă. Nu dă doi bani pe ordinul de restricţie.

Tyler luă un stilou.

— Hai că vedem ce reuşeşte să afle Luke.

— Am luat o decizie, zise Scott, hotărât să treacă şi el direct la subiect pentru că voia să se întoarcă la Meg în cel mai scurt timp. Sunt gata să accept propunerea ta.

Tyler se ridică în picioare şi ocoli biroul ca să-l îmbrăţişeze călduros pe Scott.

— Ce veste bună!

— Sper ca şi angajaţii tăi din mediul militar să fie de

aceeaşi părere.

— Nu e cazul să-ţi faci griji. Pe majoritatea dintre ei îi cunoşti deja. Sunt genul de bărbaţi obişnuiţi să asculte ordine. Şi ştiu că îmi doresc de ceva timp să te aduc în echipa noastră.

— Păcat că nu mi-ai spus şi mie.

— Am vrut să mă asigur că eşti pregătit şi dispus să accepţi.

Scott dădu uşor din cap, semn că înţelegea.

— Chiar mă simt pregătit. După ce terminăm aici, o să mă duc la secţie.

— Ca să-ţi dai demisia?

— Dacă aş fi la datorie, da. Dar după cât de prost au mers lucrurile în ultime vreme, sunt sigur că şi căpitanul meu o să se bucure să afle că vreau să plec. Iar lui urma să-i facă deosebită plăcere să-şi dea demisia. În plus de asta, vreau să-mi eliberez programul ca să mă asigur că nenorocitul ăla n-o să se mai apropie de Meg.

Tyler încuviinţă.

— Meg ştie că ai de gând să rămâi alături de ea douăzeci şi patru din douăzeci şi patru?

— Nu încă, spuse Scott, înfigându-şi mâinile în scaun şi ridicându-se în picioare. Hai că vedem ce se întâmplă.

— Eşti îndrăgostit până peste cap, zise Tyler, uitându-se lung la el.

Scott nu negă.

— Al naibii de rapid.

— Când ştii, ştii, spuse Scott.

— Eu, unul, habar n-am, zise Tyler, îndreptându-se spre uşă.

— Într-o bună zi o să vezi şi tu cum e… şi abia aştept să te văd îndrăgostit.

— Du-te naiba, mormăi fratele lui, râzând, după care porniră amândoi în căutarea lui Meg.

*

Lui Meg îi plăcu de Luke Williams. Era un bărbat

blond, masiv şi impunător, şi era evident după postura lui autoritară şi felul în care era tuns că fusese în armată. Dar se dovedi a fi înţelegător şi răbdător, ascultă tot ce avu de spus despre Mike şi familia lui şi îşi luă multe notiţe. Cu toate că Meg nu ştia prea multe.

— Când l-am cunoscut, ştiu că nu vorbea cu părinţii lui. Mi-a spus că venea dintr-o familie bogată şi dificilă, că părinţii lui aveau aşteptări prea mari de la el. Mi-a părut rău pentru el. Mi s-a părut un băiat bun, neînţeles.

Nu era ca şi cum căuta intenţionat să iasă cu rataţi. Doar că păreau să tragă la ea. Sau, mai bine zis, erau genul de bărbaţi care îi arătau cum erau în realitate abia după ce reuşeau să o atragă lângă ei, să îşi deschidă sufletul în faţa lor şi... în cazul lui Mike, şi uşa de la casă. Dar se săturase de astfel de bărbaţi. Nu avea de gând să îi mai lase să se folosească de ea.

— Vreau doar să înţeleg ce naiba vrea de la mine. De ce nu semnează odată actele, ca să mă lase în pace. Ştiu că avocatul meu i-a trimis deja toate formularele.

Luke ridică privirea din calculator, de la notiţele sale. Îşi învârti scaunul şi o bătu uşor pe umăr.

— O să aflăm tot. Eşti în siguranţă.

Meg aprecie cuvintele lui de încurajare.

— Hei, Williams! Ia mâna de pe clienţi, strigă Scott, din pragul uşii.

Meg tresări când auzi tonul acela neaşteptat de nervos din glasul lui.

Dar Luke îşi înălţă capul, întâlni privirea iritată a lui Scott şi începu să rânjească, fără să se grăbească să ia mâna de pe Meg, de parcă ar fi avut tot timpul din lume.

— Îmi pare bine să te văd, micuţule Dare.

Meg înlemni, şocată de tonul arogant şi mândru. Oare Luke avea chef de ceartă? Dacă da, era limpede după expresia nervoasă de pe chipul lui Scott că nu avea de gând să se dea în lături de la nimic.

Scott făcu un pas spre el, cu maxilarul încordat, dar Tyler îl apucă pe fratele său de braţ şi îl opri.

— Luke, Scott a acceptat propunerea mea de a lucra

împreună. Ceea ce însemnă că e şeful tău.

Luke se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre ei doi, iar Meg îi privi cu sufletul la gură. Cu toate că nu era încântată că Scott reacţionase astfel cu privire la ea de faţă cu fratele lui şi cu Luke, în acelaşi timp, se văzu nevoită să recunoască că o parte din ea se simţea atrasă de aerul lui posesiv. De fapt, se simţea atrasă de gândurile din spatele gestului, nu de gestul în sine.

— Care vasăzică, o să lucrăm împreună, repetă Luke. Ce veste bună, prietene. Bun venit, spuse el, bătându-l tare pe Scott pe spate.

Dar gestul acela, care i-ar fi făcut pe alţi bărbaţi să se poticnească, nu avu niciun impact asupra lui. Scott pur şi simplu îi zâmbi şi îi strânse mâna.

— Mulţumesc, zise el, pe un ton dur, cu subînţeles. Şi am vorbit serios mai devreme, ia mâna de pe acest client.

Meg se ridică de pe scaun, hotărâtă să pună capăt episodului acela ridicol.

— Scott…

— Stai liniştit, spuse Luke, cu mâinile sus. Nu am ştiut că e femeia ta.

— Nu sunt femeia nimănui! exclamă ea. Vi se pare că arăt ca o bucată de carne ca să vă luaţi la harţă pentru mine?

Tyler izbucni în râs.

— Nu cred că vrei să afli răspunsul la întrebarea asta, zise el. Ai făcut rost de tot ce ai nevoie? îl întrebă el pe Luke.

Luke încuviinţă şi spuse:

— Da, am de unde să încep.

— Foarte bine. Trebuie să mă duc să stau de vorbă cu căpitanul meu. Iar Meg are planuri cu o prietenă.

— Puteţi să mergeţi. Avem totul sub control, îl asigură Tyler.

Meg spera din tot sufletul că avea dreptate. Pentru că în joc era siguranţa ei.

*

Meg preferă să nu aducă vorba despre cearta dintre Scott şi Luke în timp ce se îndreptară spre casa ei ca să-şi ia maşina. Nu ştia ce părere să aibă despre evenimentele din dimineaţa respectivă, încercând să nu se gândească la Scott, la casa lui frumoasă şi la faptul că, peste noapte, apelase la serviciile unei firme de securitate pe care nu şi le putea permite ca să afle mai multe despre viaţa lui Mike. Era mai uşor să se concentreze asupra hainelor de maternitate decât asupra faptului că viaţa ei luase o întorsătură atât de ciudată.

Când îşi verifică telefonul, descoperi că Lizzy îi lăsase un mesaj prin care o ruga să amâne ieşirea la cumpărături pentru că se trezise cu dureri de stomac. Hotărâtă să scape de această sesiune de cumpărături, Meg o sună pe Olivia. Din fericire, aceasta acceptă ieşirea la mall.

Adevărul era că nu se aşteptase ca Scott să renunţe aşa de uşor şi să accepte să o lase să plece singură la cumpărături, dar răsuflă uşurată. Avea nevoie de o pauză de la intensitatea şi natura lui protectoare. Pentru că îi plăcea. Prea mult. Aşa că poate avea nevoie de o pauză tocmai de la plăcerea aceea nebănuită.

Parcă maşină şi porni spre *food court,* unde îşi stabilise întâlnirea cu Olivia. Olivia era deja acolo şi, spre marea mirare a lui Meg, nu era singură.

— Bună, spuse Meg, luând loc la masa de trei persoane alături de Olivia şi de o femeie mignonă, brunetă.

— Salut! exclamă Olivia, grăbindu-se să o îmbrăţişeze. Am venit alături de cumnata mea, Riley. Riley, ea este Meg. M-am gândit că aveam nevoie de un expert pentru prima noastră expediţie după haine pentru maternitate.

— Bună, Meg, spuse Riley, făcându-i cu mâna. Sper că nu te deranjează că am venit şi eu.

— Nici vorbă, spuse Meg. Dacă ai sfaturi pentru noi, sunt gata să le ascult. Acum vreo două seri, când nu am mai reuşit să-mi închid nasturii de la blugi, aproape că am izbucnit în plâns. Acum câteva zile încă mă încăpeau. Mă

simt puţin depăşită de situaţie, recunoscu ea.

— Am un bebeluş de un an şi jumătate. Am devenit expertă în lucruri la care nu m-aş fi gândit niciodată. Vă deranjează dacă îmi termin de băut cafea înainte să pornim prin magazine? o întrebă Riley.

— Desigur.

— Tu vrei ceva? o întrebă Olivia.

— Nu, mulţumesc, zise Meg, aşezându-se la masă, alături de celelalte femei.

— Că veni vorba despre bebeluşul tău de un an şi jumătate, unde e… dădu Meg să spună, neştiind dacă Riley avea o fetiţă sau un băieţel.

— Fetiţa mea, zise Riley. O cheamă Rainey. Este cu soacra mea.

Apoi, ca orice mamă bună, Riley îşi scoase telefonul şi îi arătă o poză cu bebeluşul ei.

— Aşa-i că este adorabilă? întrebă Olivia. Are ochii lui Ian.

Meg se aplecă uşor spre ecranul telefonului. De fapt, copila avea ochii lui Scott, îşi spuse Meg, uitându-se la chipul acela grăsun, cu ochi albaştri şi obrăjori rumeni.

— E superbă, spuse Meg, neputând să se abţină să nu zâmbească când văzu bebeluşul acela adorabil, cu un zâmbet atât de dulce.

— Mulţumesc. Dar aş putea spune că are şi personalitatea… dominantă a tatălui său. E din cale afară de încăpăţânată, zise Riley, cu afecţiune.

— Vorbeşti serios? Vrei să spui că personalitatea asta dominantă e o trăsătură de familie? spuse Meg, uitându-se la Olivia care izbucni în râs.

— Am ratat ceva? întrebă Riley.

— Ah, nu, nimic, spuse Meg. Voiam să spun că…

— Ei bine, Meg are o… relaţie cu Scott, interveni Olivia, înainte că Meg că apuce să vină cu o explicaţie.

— Cu fratele tău Scott? întrebă Riley, şocată.

Meg încuviinţă, cu un nod în gât.

— Nu suntem într-o relaţie, doar… Scott mă ajută cu o problemă, spuse ea, mulţumită de varianta ei.

Era mai bine decât să-i spună lui Riley că făcea sex cu cumnatul ei.

— Asta e varianta pe care vrei să mergi? o întrebă Olivia, cu un surâs amuzat.

Meg oftă. Era evident că era imposibil să ţină un secret faţă de ele, iar adevărul era că Meg voia să afle părerea altor femei. Mai ales fiind vorba despre două femei care deja aveau experienţă cu bărbaţii din familia Dare.

— Bine, fie. Suntem într-o relaţie. Cred.

Olivia zâmbi, iar Meg îşi dădu imediat seama că era de acord cu relaţia lor.

— Iar după comentariul tău de mai devreme despre personalitatea fiicei mele, presupun că Scott ţi se pare un caracter posesiv? o întrebă Riley, amuzată.

— Ceva de genul. Dar nu o spun ca să-l jignesc pe el sau pe familia voastră, se grăbi Meg să adauge.

Riley dădu uşor din cap.

— Draga mea, dacă crezi că Scott e posesiv, să ştii că Ian e ca un Scott pe steroizi. De o mie de ori mai rău.

Meg făcu ochii mari.

— Şi cum suporţi să trăieşti aşa?

— Nu te lăsa păcălită, Riley îl joacă pe degete pe fratele meu, spuse Olivia, sprijinindu-se cu cotul pe masă, fluturând degetele în aer.

— Doar că nu a fost mereu aşa de uşor, zise Riley. Iar la început, aproape că ne-am despărţit din cauza asta, spuse ea, muşcându-şi buzele. Din cauza trecutului meu, mi-era teamă de astfel de bărbaţi posesivi şi nu eram obişnuită să apelez la ajutorul altora. Mai ales când ajutorul lui venea sub forma unor porunci.

Meg simţi că şi ea avea o reţinere în a apela la Scott.

— Te înţeleg, spuse ea. Şi eu trec prin acelaşi lucru. Am fost cu Scott în dimineaţa asta la firma de securitate a lui Tyler. Nu îmi permit să le angajez serviciile, dar Scott tot i-a pus să mă ajute. Îi sunt recunoscătoare, dar… Mi-am promis că nu o să mai apelez la ajutorul altora. Mai ales la ajutorul unui bărbat.

— Doar că e un altfel de ajutor, nu? întrebă Olivia.

Meg rămase câteva clipe pe gânduri.

— Aşa e. E foarte diferit. Înainte, eram gata să accept orice fel de bărbat în viaţa mea, doar ca să nu fiu singură, zise ea, ferindu-şi privirea, jenată. Haideţi mai bine să mergem la cumpărături! Voi sunteţi amândouă femei cu capul pe umeri, nu cred că vă interesează să auziţi despre problemele mele.

Se ridică de la masă şi îşi trase scaunul, ca să nu se împiedice nimeni de el. Olivia şi Meg i se alăturară şi porniră toate trei prin magazine.

— Nu eram tocmai cu capul pe umeri când l-am cunoscut pe Ian, spuse Riley, luând-o prin surprindere pe Meg, care aruncă o privire spre micuţa brunetă. I-am refuzat ajutorul până am ajuns în spital pentru că m-am încăpăţânat să mă întâlnesc singură cu tatăl meu, ca să-mi rezolv problemele. Riley o apucă pe Meg de braţ şi o opri din drum. Ce vreau să spună e că toţi avem probleme, dar te rog să nu crezi că trebuie să treci prin asta singură.

Spre ruşinea lui Meg, cuvintele calde şi generoase ale lui Riley îi aduse lacrimi în ochi. Îşi scoase un şerveţel din geantă şi se şterse la ochi.

— Mulţumesc, zise ea.

Olivia o bătu uşor pe umăr, spunând:

— Crezi că eu erau cu capul umeri când am început că ies cu Dylan?

— Nu ştiu, răspunse Meg, ridicând din umeri. Nu mi-a povestit despre tine.

Acela fusese primul indiciu că bunul lui prieten era îndrăgostit.

— Ei bine, eram un dezastru. Atât de torturată de trecutul meu că simţeam că nu pot să am încredere în niciun bărbat. Aşa că ascult-o pe Riley. E o femeie isteaţă. Şi nu uita că am trecut şi noi prin asta.

— Exceptând faptul că eu mai sunt şi însărcinată, spuse Meg, atrăgând atenţia asupra acestui fapt. Şi, sincer, nu cred că fratele său a înţeles prea bine în ce se bagă. Aşa că, cu toate că îi sunt recunoscătoare pentru tot ajutorul, nu mă aştept să rămână prea mult în peisaj.

Meg oftă, preferând să nu se gândească prea mult la asta, de teamă să nu izbucnească din nou în lacrimi, lacrimi care nu aveau să fie de fericire sau de recunoştinţă.

— Sunteţi gata să mergem la cumpărături?

— Imediat, spuse Olivia, neştiind dacă să vorbească sau nu. Înţeleg prin ce treci. Şi nu spun că nu e cazul să fii cu băgare de seamă. Fii isteaţă. Protejează-te, dacă asta simţi nevoia să faci.

Dintr-un motiv sau altul, fu dureros pentru ea să o audă pe prietena ei spunând toate acele lucruri despre Scott pe care ea însăşi şi le spusese. Pentru că deveni şi mai convinsă de faptul că, mai devreme sau mai târziu, Scott avea să-şi dea seama că Meg venea la pachet cu prea multe probleme şi că avea să o părăsească.

— Stai liniştită, o să fiu cu băgare de seamă. În plus de asta, am prea multe griji pe cap ca să mă gândesc la mine şi la sentimentele mele, spuse ea, ducându-şi mâna la burtă. Şi nu vreau să-l împovărez pe Scott cu…

— Vai de mine, nu asta voiam să spun, zise Olivia, grăbindu-se să o liniştească, vizibil jenată. Tot ce vreau să spun e că e bine să pui răul în faţă. Dar, Meg, e la fel de bine şi să speri la ceva mai bun.

Asta făcuse Meg de fiecare dată, cu fiecare bărbat, şi avusese parte doar de dezamăgiri. Doar că, de data asta, ceva îi spunea că Scott era altfel. Era singură că Scott voia să fie cu ea. În dormitor, erau incredibili împreună. Îi făcea plăcere să stea de vorbă cu el, să petreacă timp alături de el, să descopere ce anume îl stârnea, în acelaşi timp, se văzu nevoită să recunoască faptul că era o mare uşurare că nu era nevoită să aibă de-a face cu Mike singură.

— Trebuie să începi să crezi că lucrurile o să se schimbe în bine pentru tine. Şi cred că ar trebui să ai încredere în Scott. E un om de cuvânt. Dacă ţi-a spus că vrea să fie cu tine, înseamnă că aşa e. Dacă o să se răzgândească, o să fie sincer cu tine. Iar dacă chiar o să facă asta, înseamnă că e un prost. Şi, chiar dacă mă enervează la culme, ştiu sigur că fratele meu nu e prost, încheie Olivia.

Meg încuviinţă.

— Ai dreptate. O să privesc lucrurile cu alţi ochi.

Pentru moment, Scott părea hotărât să rămână, iar

Meg avea de gând să savureze fiecare clipă alături de el.

— Acum că ne-am înţeles, haide să dăm iama în magazine, zise Riley.

După ce terminară de dezbătut subiectele acelea dificile, Meg se distră de minune la cumpărături alături de Riley şi de Olivia. Riley chiar ştia ce haine erau comode şi care nu, le sfătui să evite anumite stiluri şi modele în favoarea altora. Meg şi Olivia probară pe rând burticile false, ca să se asigur că noile haine cumpărate aveau să le ţină mai mult de câteva săptămâni. Se amuzară pe seama a cum aveau să arate în următoarele luni şi făcură abstracţie de lucrurile explicite despre care încercă Riley să le avertizeze. Nu, Meg nu era încă pregătită să cumpere loţiune hidratantă pentru sfârcuri uscate.

După cumpărături, ieşiră la masă. La finalul ieşirii, Meg era fericită şi mai relaxată, cum nu se mai simţise de mult.

Îşi întinse picioarele pe sub masă.

— Prânzul ăsta… întreaga zi petrecută cu voi a fost minunată.

— Cred că ar trebui să facem din asta un obicei săptămânal, spuse Olivia.

— Soacra mea abia aşteaptă să stea cu Rainey o dată pe săptămână. Contaţi pe mine, zise Riley. Mi-ar prinde bine o ieşire cu fetele.

— Am o idee, şopti Olivia, aplecându-se uşor deasupra mesei, într-un gest secretos. Credeţi că ar trebui să-i spunem chelnerului că e ziua lui Rick? De regulă, fac din asta o mare sărbătoare. Toţi chelnerii încep să aplaude şi să cânte, iar oamenii din restaurant intră şi ei în joc.

— Cine e Rick? întrebară Meg şi Riley în acelaşi timp.

— Rick Devlin. Agentul tău de pază, spuse Olivia, făcând semn spre dreapta ei.

— Ce tot spui acolo? Nu am niciun agent de pază, zise

Meg, după care aruncă o privire în jur şi văzu un individ cu un aer de militar stând singur la masă. De îndată ce îşi dădu seama ce se petrecea, simţi un nod în stomac. Arată exact ca angajaţii lui Tyler. Dar nu mi-a spus nimeni că o să trimită pe cineva să stea cu ochii pe mine.

— Bine, cred că m-am înşelat, spuse Riley. Ian e ca un Scott pe steroizi, dar nu e de o mie de ori mai rău, poate doar de zece ori mai rău. Cred că gena aceea posesivă e mai dominantă la el decât m-aş fi aşteptat, spuse ea, oftând şi luând o gură din paharul de ceai rece.

— Vrei să spui că Scott a trimis pe cineva să stea cu ochii pe mine? întrebă Meg, îngroziră.

— Am crezut că ştii! mormăi Olivia. Ai spus că aţi trecut pe la biroul lui Tyler în dimineaţa asta şi că Scott i-a convins să te ajute.

— Da, mă referem că are un tip la un calculator care încearcă să afle informaţii despre fostul meu şi familia lui!

Olivia se foi în scaun.

— L-am recunoscut pe Rick şi am presupus că ştii. Rick lucrează ca agent de pază pentru Tyler. Asta înseamnă că e bodyguardul tău, nu ştiu cum altfel să-i spun. Toată ziua a stat cu ochii pe noi.

— O să-l omor pe Scott, spuse Meg, frustrată, făcând bucăţele un şerveţel de hârtie.

— E clar că vrea să te ştie în siguranţă, zise Olivia, încercând să îl scoată pe fratele ei şi pe ea însăşi din bucluc. Pentru că ea fusese cea care îi atrăsese atenţia lui Meg asupra bărbatului.

— Da, cum să nu, mormăi Meg. Dacă Dylan ţi-ar trimite o gardă de corp care să te urmărească fără să-ţi ceară voie, sunt sigură că ţi s-ar părea la fel de drăguţ. Bine de ştiut.

Riley începu să râdă şi îi spuse Oliviei:

— Da, are dreptate.

— Mai taci din gură, mormăi Olivia. Am dat de naiba. Scott o să mă omoare când o să-şi dea seama că eu am fost cea care ţi-a zis despre Rick.

— Ba nu. Asta pentru că o să-l omor eu prima. Şi nu e

ca şi cum nu mi-aş fi dat singură seama, mai devreme sau mai târziu, spuse Meg.

Olivia oftă îngrijorată.

— În orice caz, am dat de bucluc, aşa că măcar să mergem până la capăt. Ce voiam să spun înainte să se ajungă la asta e că nu văd cum am putea să încheiem ziua asta mai frumos decât să ne amuzăm pe seama unui militar cu un băţ înfipt în fund. Aşa că hai să-i urăm la mulţi ani.

Meg zâmbi şi îi făcu semn chelnerului să vină. Olivia avea dreptate, nimic nu avea să fie mai amuzant decât să-şi vadă garda de corp făcându-se roşu la faţă de ruşine, sfredelindu-le cu privirea pe deasupra unei cupe de îngheţată de ciocolată, cu o lumânare înfiptă în ea.

*

Scott era în drum spre apartamentul lui Meg, cu o sticlă de Perrier, gata să-şi sărbătorească noua poziţie. Nu se cuvenea să îi aducă şampanie unei femei însărcinate, aşa că optase pentru altă băutură spumantă. Se gândi că cel mai probabil urma să ajungă la ea înainte ca ea să se întoarcă de la cumpărături şi că aveau să sărbătorească împreună.

Telefonul îi sună în timp ce era la volan. Văzu în mesajul de le bordul maşinii că Rick era cel care îl suna, bărbatul pe care Tyler îl alesese să o păzească pe Meg.

Scott se încruntă. Cu cât se gândea mai mult la povestea asta – şi se gândise mult de-a lungul zilei – cu atât îşi dăduse seama că trebuia să-i spună lui Meg că trimisese pe cineva pe urmele ei. În caz că avea să observe că era urmărită, ar fi putut să creadă că era vorba despre fostul ei, iar Scott nu voia să o ştie speriată. Nici nu-i plăcea să o mintă, nici măcar prin omisiune. Ar fi trebuit să fie sincer cu ea, iar de data asta era hotărât să o facă.

Apăsă butonul şi vorbi în boxe.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Ale naibii femei, mormăi Rick.

Scott îl cunoştea de mult pe Rick. Bărbatul luptase în

armată alături de Tyler şi rămăseseră prieteni.

— Ce e? întrebă Scott.

— Am fost deconspirat. Nu mi-ai spus că iubita ta o să iasă în oraş cu sora ta.

Scott îşi blestemă zilele.

— Pentru că nu am ştiut. Am crezut că o să iasă cu o prietenă.

Olivia îl cunoştea pe Rick la fel de bine ca Scott.

— Mi-au serbat ziua cu o îngheţată cât mine de mare şi cu chelneri cântăreţi.

Scott dădu uşor din cap, încercând să nu se amuze pe seama jocurilor lor, pentru că era perfect conştient de faptul că dăduse de bucluc.

— Îmi pare rău, prietene. Mulţumesc că m-ai pus în gardă. Ajung imediat acasă la ea. Mă ocup eu de tot.

— Vrei să mai rămân?

— Nu, aşteaptă până ajung eu şi după aceea poţi să iei o pauză. O să te sun eu dacă plec la noapte ca să vii să mă înlocuieşti.

Scott închise telefonul şi aruncă o privire preocupată spre sticla care era menită să vină în semn de sărbătoare. Sperase că urma să petreacă noaptea alături de Meg, dar acum nici măcar nu mai era sigur că avea să-l lase să intre pe uşă.

Câteva minute mai târziu, Scott bătu temător la uşa ei.

Meg îi deschise cu o expresie surprinsă. Era limpede că nu se aştepta să-l vadă. Nu îşi dăduseră întâlnire, dar Scott se bucura să o vadă. Mai mult decât atât, întregul lui trup se trezi la viaţă când îi văzu chipul frumos şi ochii căprui.

— Înainte să te apuci să-mi faci morală, să ştii că m-am uitat pe vizor, spuse ea, parcă aşteptându-se ca Scott să o certe.

— Mi-am dat seama, zise el, întinzându-i sticla de apă minerală. Vrei să sărbătoreşti cu mine noul meu loc de muncă? o întrebă el.

Meg se uită lung la sticlă, cu o expresie amuzată pe

chipul nemachiat.

— Ce alegere inspirată! Intră!

Scott intră, iar Meg închise uşa în urma lui. Nu reuşi să-şi dea seama care era starea ei de spirit şi stătea ca pe ace. Nu era sigur dacă să aducă sau nu vorba despre Rick, dar hotărî să o lase pe ea să preia discuţia.

Se întoarse cu faţa spre ea. Era evident că nu se aşteptase să aibă musafiri. Era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni scurţi, de mătase, într-o nuanţă de bleu, cu un maiou asortat şi nu avea sutien. Îşi duse imediat privirea spre sfârcurile ei care se zăreau prin materialul subţire şi simţi un val de dorinţă. Dar nu se păcăli singur spunându-şi că Meg abia aştepta să facă sex cu el, ci se pregăti sufleteşte pentru cearta care avea să urmeze.

Meg luă sticla şi merse în bucătărie. Scott porni după ea, cu ochii la fundul ei, la carnea care se zărea pe sub linia pantalonaşilor.

Avea gura uscată, aşa că i-ar fi prins bine să bea puţin din apa aceea.

Meg luă două pahare din dulap şi deschise sticla.

— Cum a reacţionat şeful tău când i-ai zis că ai de gând să pleci?

— Mi-a urat toate cele bune. Ştie prea bine cât de mult urăsc regulile… Când eram în genul de situaţii în care ştiam prea bine ce am de făcut, uram să am mâinile legate de reguli, spuse Scott. Mi-a spus că se bucură că sunt problema altcuiva. I-am spus că voi fi propriul meu şef, aşa că ne-am despărţit în relaţii bune.

Meg îi oferi un pahar de apă şi zise:

— Pentru noi începuturi.

Ciocniră paharele, după care îl duse la gură fără să-şi ia o clipă ochii de la el.

Scott făcu la fel, neştiind cum să se comporte văzând-o într-o stare de spirit atât de bună. De fapt, mai mult decât bună. Întreaga ei stare părea că se schimbase într-una fericită, iar el o privi lung, neputând să înţeleagă de ce era aşa.

— La naiba, de ce nu ţipi la mine? o întrebă, neputând

să mai suporte să aştepte ca ea să sară la gâtul lui pentru că îl trimisese pe Rick pe urmele ei.

Un surâs apăru pe buzele ei sexy, iar Meg izbucni în râs.

— Să înţeleg că îţi dau emoţii? îl întrebă ea, obraznică.

Lui Scott îi plăcea Meg cea neobrăzată.

— Da. Vrei să-mi explici ce se petrece aici?

Meg ridică din umeri.

— Când mi-am dat seama că e cineva pe urmele mele…

— Vrei să spui, când Olivia ţi-a atras atenţia asupra lui Rick, o corectă Scott.

Meg ridică mâna.

— În apărarea ei, să ştii că deja îi spusesem că trecusem pe la biroul lui Tyler şi că el acceptase să mă ajute. Olivia pur şi simplu a presupus că ştiam deja despre garda de corp.

Scott dădu uşor din cap, prea puţin interesat de rolul surorii sale în povestea aceea, ci de reacţia lui Meg.

— Continuă.

— Când mi-am dat seama că ai trimis pe cineva pe urmele mele, m-am enervat teribil, spuse ea, cu o sclipire în ochi, iar Scott se pregăti pentru ce e era mai rău.

— Bine, fie, ceartă-mă.

— Nu o s-o fac. Pentru că, în drum spre casă, mi-am dat seama că, datorită ţie, am putut să cobor din maşină şi să ajung acasă fără să stau cu ochii în patru, fără să trăiesc cu teama că Mike o să sară din tufişuri să mă atace. M-a făcut să-mi dau seama cât sunt de noroasă că am pe cineva în viaţa mea care vrea să-mi poarte de grijă, spuse ea, după care mai luă o gură de apă şi se uită lung la el pe deasupra paharului, îmbujorată.

— Vrei să spui că nu eşti supărată.

— Aş fi preferat să vorbeşti mai întâi cu mine despre asta. Sau măcar să mă fi avertizat înainte. Dar nu, nu sunt supărată.

Scott veni mai aproape de ea, atras de această Meg mai delicată, mai deschisă.

— Îmi dădusem seama deja că am făcut o greşeală. În seara asta aveam de gând să te pun la curent.

Meg îşi linse uşor buzele, iar Scott o privi fascinat.

— De asta ai venit în seara asta aici? Ca să vorbim despre chestiuni de securitate? îl întrebă.

Scott lăsă paharul de apă pe masă, după care luă şi paharul ei şi îl puse şi pe acesta pe masă.

— Nu, am venit pentru că nu pot să stau departe de tine. Doar că prefer să mă cerţi odată, ca să putem să trecem la lucruri mai plăcute, zise el, mângâindu-i uşor obrazul, bărbia, pielea catifelată de pe gât.

Meg îl privi cu un nod în gât.

— De acum încolo ai de gând să mă întrebi înainte să iei decizii care mă privesc?

— Da. Mai puţin dacă nu eşti prin zonă, situaţie în care o să te pun la curent în cel mai scurt timp.

Meg încuviinţă.

— Iar dacă nu o să fiu de acord, o să ajungem împreună la un compromis? insistă ea.

De data aceasta încerca să îl împingă să facă promisiuni pe care nu putea să le ţină.

— Nu o să fac compromisuri când vine vorba despre siguranţă ta, dar sunt de acord să stăm de vorbă, spuse el, fiind cea mai bună propunere pe care i-o putea face.

În timp ce vorbea, îşi plimbă uşor vârfurile degetelor pe bretelele maioului ei. Meg simţi cum i se face pielea de găină, după care se înfierbântă şi sfârcurile i se întăriră. Abia aştepta să îi sărute sânii, dar era important să termine discuţia aceea, aşa că Scott se foi în scaun ca să îşi controleze erecţia, căci deja blugii începuseră să îl jeneze.

Meg oftă. Dădu uşor din cap, lăsându-şi părul să alunece pe mâna lui, iar Scott se înfioră la atingerea ei.

— Accept, pentru moment, spuse ea, în cele din urmă.

Scott se uită lung la ea.

— Aş putea să te întreb cum se face că eşti atât de… deschisă la sugestii?

Tocmai despre asta era vorba, îşi spuse el. Dintr-odată, Meg părea dispusă să-l primească în viaţa ei. Părea

gata să participe la ceea ce avea să se întâmple între ei.

— Mi-am petrecut după-amiaza alături de cineva care ştie cum să le ţină piept bărbaţilor dominatori din familia Dare, spuse ea, după care îl prinse de după gât şi îl sărută.

Capitolul 6

În drum spre casă după cumpărături, Meg se gândise îndelung la discuţia ei cu Riley şi Olivia. Se gândi, mai ales, la tot ce îi spusese Olivia şi înţelese că fie putea să se împotrivească poveştii dintre ea şi Scott, fie putea să se bucure de ce avea el de oferit şi să îl lase să plece când avea să se simtă pregătit să o facă. Iar odată ce lăsă în urmă toate temerile acelea, i se păru neaşteptat de uşor să îl primească în viaţa ei.

Mai ales când el apăru la uşa ei cu o sticlă de apă minerală, vizibil îngrijorat, pentru că fusese prins în flagrant. Cum ar fi putut să-i reziste ştiind că, sub masca aceea de control, se ascundea un bărbat incredibil de dulce? Ca să nu mai spunem că era şi din cale afară de sexy. Îl văzuse pe vizor, îmbrăcat într-o pereche de blugi închişi la culoare, care îi scoteau în evidenţă coapsele musculoase, şi un tricou albastru care îi punea ochii în evidenţă şi care se mula pe braţele lui.

Îi fu mai uşor decât s-ar fi aşteptat să facă prima mişcare şi era limpede că îl luă prin surprindere, ceea ce, îşi spuse ea, îi plăcu la nebunie. Dar de îndată ce îşi lipi buzele de el, Scott gemu de plăcere, o apucă de gât cu mâna lui mare şi preluă controlul. Îşi plimbă uşor limba de câteva ori pe buzele ei, după care o pătrunse. O sărută îndelung, pasional, iar Meg simţi cum i se înmoaie picioarele. O trase uşor de păr, un gest care o făcu să tresară, şi o sărută cu patimă.

Meg îşi dădu imediat seama că nu se putea abţine. Voia să îi simtă pielea fierbinte. Îşi înfipse mâinile în tricoul lui şi îşi lăsă palmele să alunece pe abdomenul lui,

simţindu-i muşchii de oţel sub vârful degetelor.

Scott se desprinse de ea şi trase o gură de aer, iar Meg profită de ocazie ca să preia controlul. Îşi lăsă mâinile să coboare spre pantaloni şi îi desfăcu nasturii. El încercă să o apuce de încheieturi ca să o oprească, dar Meg fu mai rapidă şi reuşi să îi tragă pantalonii peste şoldurile tonifiate. Scott acceptă situaţia şi o ajută să îl dezbrace, până ce blugii alunecară la picioarele lui. Ajunse imediat la erecţia lui groasă şi pregătită pentru orice.

Meg zâmbi şi se aşeză în genunchi. Nu era un act pe care obişnuia să-l facă cu plăcere, dar Scott avea ceva anume, iar felul în care se purta faţă de ea o făcea să-şi dorească să îi ofere ceva în schimb. Şi, în mod şocant, ideea de a-i face sex oral îi lăsă gura apă şi îi umezi sexul.

— La naiba, iubito. Habar n-ai ce plăcere îmi face să te văd în genunchi în faţa mea.

Meg ridică privirea spre el, brusc, jenată. Dar orice rezervă ar fi avut se risipi când zări dorinţa din ochii lui şi adoraţia cu care o privea. Îşi lăsă capul în jos şi îşi trecu limba pe erecţia lui, la început cu grijă, cu o mişcare lungă pe penisul lui gros. El îşi înfipse degetele în părul ei şi trase tare.

Durerea aceea înţepătoare şi scurtă îi provocă, în mod, neaşteptat, un şoc de excitare care se prelinse din scalp şi până în sexul ei. Gemu de plăcere şi îşi înfăşură mâna în jurul lui. Îl primi apoi în gura ei, cât putut de adânc, după care alunecă în direcţia opusă. Nu era deloc expertă în aşa ceva, nu ştia ce anume îi plăcea lui, dar îl auzi suspinând de extaz. Iar când Scott se împinse tot mai adânc în gura ei, îi dădu de înţeles că făcea bine ce făcea.

Îşi lăsă mâna să alunece de-a lungul erecţiei, folosindu-se de lubrifiatul gurii sale. Dar Scott nu se putu abţine şi, în scurt timp, preluă controlul şi începu să înainteze în gura ei cu mişcări lungi şi fluide. Spre marea ei mirare, se dovedi mult mai plăcut pentru ea să îi ofere plăcere decât s-ar fi aşteptat.

Scott gemu de extaz, fără să-şi ia mâna din părul ei, iar de fiecare dată când o trăgea de păr, Meg simţea un

nou val de plăcere. Meg suspină, iar sunetul acela îl pătrunse şi o penetră tot mai adânc, până ajunse în gâtul ei.

Meg se abţinu să nu se înece şi reuşi să respire, primindu-l în gura ei.

— Dumnezeule, Meg, eşti minunată.

Şi el era la fel de minunat. Îi plăcea la nebunie aroma lui, parfumul acela moscat, uşor sărat, atât de bărbătesc. Ar fi dat orice să îl facă să termine.

Meg continuă să îi dezmierde cu gura şi cu mâna până ce, în cele din urmă, Scott se retrase complet.

— Nu, iubito, nu vreau să termin în gura ta.

O dezbrăcă de pantaloni şi de chiloţi, aruncându-le în mormanul de pe jos. „Ce sexy”, îşi zise ea, în timp ce el o luă pe sus şi o duse în dormitor cu paşi lungi.

O întinse apoi pe pat, iar Meg îl aşteptă doritoare.

— Oricât de mult mi-aş dori să te gust, îi spuse el, aşezând-o în mijlocul saltelei, îmi doresc mai mult să te pătrund.

Se aplecă peste ea şi o penetră cu grijă. Era atât de umedă şi pregătită pentru el că reuşi să o pătrundă dintr-o singură mişcare, ajungând imediat la extaz.

Meg îşi arcui spatele şi gemu de plăcere, simţindu-i penisul gros, iar drumul ei spre extaz începu imediat. Se întrebă dacă erau hormonii dezlănţuiţi prin trupul ei sau dacă era prezenţa lui Scott, în orice caz, nu fusese niciodată atât de excitată, atât de doritoare. Şi nu era vorba doar despre aspectul fizic. Încercând să alunge gândurile acelea înspăimântătoare, se concentră pe prezent, pe bărbatul impunător care puse stăpânire peste trupul ei de fiecare dată când o pătrundea.

— Iubito, ador să fiu în tine, gemu el, în timp ce ea se agăţă de el.

Din clipa în care îi simţise buzele în jurul erecţiei sale, Scott visase la tot mai mult, dar nu era îndeajuns să termine în gura ei.

— Ridică-ţi picioarele, îi porunci el.

Meg făcu întocmai, agăţându-şi picioarele lungi în

jurul lui, primindu-l tot mai adânc în căldura ei. Scott se sprijini în braţe şi se retrase uşor, după care o pătrunse din nou, tot mai repede şi mai tare. Pereţii ei delicaţi se strânseră în jurul lui şi îşi înfipse călcâiele în spinarea lui, iar Scott o simţi peste tot.

Îşi continuă asudat mişcările, mânat de o dorinţă şi de o nevoie carnală. O pătrunse cu intensitate, ştiind prea bine că nu era prea mult pentru ea, înţelegând că şi ea îl dorea la fel de mult pe cât o dorea el pe ea.

Porniră amândoi în căutarea orgasmului şi îi simţi unghiile în carne, arcuindu-şi spatele şi suspinând sub greutatea lui. Fizic, era un act rapid şi furios, dar în esenţă era ceva mai puternic, care trăgea din subconştientul lui, o conexiune emoţională pe care nu mai trăise niciodată, nici în timpul sexului şi nici în afara lui. Ştia prea bine despre ce era vorba, cu toate că îşi spuse că era prea devreme, prea repede. Chiar dacă îl speria.

O clipă mai târziu urmă orgasmul ei, iar când Meg îi strigă numele, strângându-se în jurul lui, sexul ei strângându-se fierbinte în jurul erecţiei lui, Scott termină şi el, umplând-o cu dorinţa lui, reuşind să oprească toate acele gânduri, mai ales toate sentimentele care dăduseră năvală în mintea lui.

Îi simţi răsuflarea greoaie şi se dădu de pe ea, ca să nu o strivească.

Meg întoarse privirea spre el, cu obrajii îmbujoraţi.

— A fost… intens, spuse ea, zâmbind.

— Ştiu, iubito.

Meg închise ochii şi încercă să-şi tragă sufletul.

— Nu pot să înţeleg… spuse ea, încercând să-şi găsească cuvintele. Trebuie să fie de la hormonii de sarcină, zise ea, în cele din urmă.

Scott îşi dădu imediat seama la ce se referea.

— Nu e de la hormoni, spuse el, ursuz.

Făcuse destul sex la viaţa lui, chiar şi cu soţia lui însărcinată, ca să ştie. Nimic din ce trăise până atunci nu se compara cu partidele de sex dintre ei doi.

Întinse mâna după ea şi o trase pe el.

— Nu este de la nişte hormoni amărâţi, zise el, frecându-şi erecţia de sexul ei.

Meg făcu ochii mari. Era surprinsă, fie de tonul lui dur, fie de reacţia deja pregătită a trupului său. Pe el, cu siguranţă, îl luă pe nepregătite.

— Nu am vrut să spun că…

— Ba da, spuse el.

O sărută pasional, cu limba, posedând-o în cel mai primitiv fel cu putinţă. Când se dezlipi de ea, îi aduse capul la pieptul lui şi rămase cu ochii închişi, deopotrivă speriat şi alarmat de reacţia lui primitivă la gândul că ea ar putea să încerce să minimalizeze ceva ce Scott nu mai simţise niciodată până atunci.

Rămase în tăcere, Meg cu sânii lipiţi de pieptul lui, simţindu-i răsuflarea caldă pe obraz.

— Scott? spuse ea, eliberându-se din strânsoarea lui ca să-l privească în ochi.

— Da?

— Povestea asta mă sperie, şopti ea.

Mărturisirea ei îi făcu inima să tresară.

— Acum câteva zile eram însărcinată şi singură, încercând să fac faţă schimbărilor din viaţa mea şi unui fost iubit nebun, ştiind că n-am încotro decât să preiau controlul şi să-mi asum toată responsabilitatea, ca un adevărat adult. După care ai venit tu să mă salvezi, ca un cavaler pe cal alb.

Scott îi întâlni privirea, fără să îi dea drumul.

— Să ştii că şi pentru mine e copleşitor.

Meg îl privi surprinsă.

— Dar povestea asta dintre noi e minunată. Vreau să ştii că nu eşti singură, spuse el, cu toată sinceritatea.

Începuse să se îndrăgostească de ea până peste cap şi nu avea de gând să se oprească să simtă ceva ce era atât de minunat.

Meg lăsă să-i alunece o lacrimă pe obraz, iar el i-o şterse.

— Meg, ce s-a întâmplat?

— Nu înţeleg ce-mi faci, răspunse ea sincer,

întâlnindu-i privirea. Şi nu încerc să mă desconsider sau să îmi pun beţe-n roate. Pur şi simplu, aşa văd lucrurile. În acelaşi timp, mă bucur că eşti aici şi oricum nu am puterea să te alung.

— Foarte bine. Pentru că nu ar fi deloc uşor. Unele lucruri, pur şi simplu, sunt menite să fie aşa.

— Doar că, din experienţa mea, basmele nu au un final fericit.

Scott o sărută pe frunte.

— Încearcă să nu te mai gândeşti la asta, bine?

El cu siguranţă prefera să nu o facă.

— O să încerc, răspunse ea.

— Foarte bine. Eşti obosită? întrebă el.

— Foarte obosită.

— Atunci hai să mergem la culcare.

*

Ziua de luni veni prea repede. Scott rămase peste weekend, iar Meg îşi dădu seama că nu-şi aducea aminte de ultima oară când se simţise atât de bine să se relaxeze acasă. Lui Scott îi plăceau filmele de acţiune, la fel şi ei, ceea ce însemna că reuşiră să cadă repede de acord la ce să se uite. Aleseră filmul *Eroi de sacrificiu,* pe Netflix, aşa că Scott îşi stăvili nevoia de acţiune, iar ea nevoia de Jason Statham, după care trecură la seria *Taken,* pe care Meg nu apucase să o vadă la cinema. Liam Neeson nu era nici el deloc de lepădat.

Înainte să plece la muncă, Scott îi reaminti că Rick avea să o urmărească până la şcoală şi să o aştepte în parcare, în caz că fostul ei avea să se gândească să-şi facă apariţia. Scott urma să meargă la biroul fratelui său ca să stabilească toate detaliile şi să stea de vorbă cu un avocat despre parteneriatul lor, pentru a deveni oficial partener în afacerea Double Down Security.

La plecare o sărută.

— Să ai o zi frumoasă, iubito.

Meg simţi cum îi tresare inima şi plecă la muncă.

Poate pentru că era într-o stare bună de spirit, i se păru că elevii ei fură din cale afară de cuminţi, iar dimineaţa trecu fără să-şi dea seama. După ce îi trimise la profesorul de muzică pentru o jumătate de oră, se întoarse în clasă pentru o pauză scurtă, dar după doar câteva minute sună interfonul din clasă. Era Allie, care o chemă în biroul ei, iar Meg porni pe coridorul lung decorat cu o mulţime de desene ale copiilor, după care intră în biroul ei.

Biroul lui Allie era exact în faţa uşii.

— Bună, îi spuse Meg prietenei ei.

— Bună, zise Allie, cu un zâmbet scurt. Meg, oamenii aceştia ar vrea să stea de vorbă cu tine, spuse ea.

Făcu un gest spre o femeie elegantă, cu păr blond, tunsă bob, uşor machiată, îmbrăcată într-un costum frumos şi la domnul care o însoţea, un bărbat cărunt, îmbrăcat cu un costum bine croit.

Meg nu avea nici cea mai mică idee cine erau şi, dacă ar fi fost vorba despre părinţii vreunuia dintre elevii ei, ar fi ştiut. În mod complet neaşteptat, fuseseră cu toţii prezenţi la întâlnirea cu părinţii de serile trecute. Dar pe aceşti doi oameni, nu-i recunoscu.

— Domnişoară Thompson? întrebă bărbatul.

Meg încuviinţă, îngrijorată.

— Cu ce vă pot ajuta?

Femeia făcu un pas spre ea şi spuse:

— Numele meu este Lydia Ashton, iar el este soţul meu, Walter.

— Ashton? Sunteţi rude cu Mike Ashton? întrebă Meg, văzând stele verzi în faţa ochilor.

Dintr-odată, simţi cum îi fuge pământul de sub picioare şi se sprijini de perete.

Femeia încuviinţă cu o mişcare scurtă din cap.

— Suntem părinţii lui Mike.

Meg rămase cu răsuflarea tăiată. Nu avea de gând să stea de vorbă cu ei acolo, de teamă ca nu cumva să o audă directorul şcolii, care oricum era supărat pe ea pentru statutul ei de mamă singură. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca directorul să audă că avea discuţii personale

în timpul orelor de muncă.

Aşa că îşi îndreptă spatele.

— Ar fi mai bine să mergem să vorbim între patru ochi. Am doar douăzeci de minute până îmi începe ora.

Îi duse departe de privirile curioase ale lui Allie, pe coridor, într-un colţ mai retras, unde nu era nicio sală de curs.

— Ce căutaţi aici? Ce vreţi de la mine? îi întrebă Meg.

— Mike ne-a spus că refuzi să stai de vorbă cu el, zise mama lui.

Meg ştia că Rick, bodyguardul ei, era în maşină, cu ochii după Mike, pe care, datorită pozelor online, ar fi putut să-l recunoască într-o clipită. Oare Mike îi trimisese pe părinţii lui pentru că nu putea să fie el direct?

Meg îşi încleştă pumnii.

— Am un ordin de restricţie împotriva lui, ceea ce înseamnă că nu vreau să-l văd. Iar Mike l-a încălcat deja. Dacă îl prinde poliţia în preajma mea, o să-l aresteze.

Meg se sprijini de perete, simţind cum o lasă picioarele.

— Da, mare păcat. Fiul meu este… o mare dezamăgire pentru noi.

Meg făcu ochii mari.

— Asta ne aduce astăzi aici. Vrem să ne asigurăm că noi doi, spuse femeia, făcând referire la ea şi la soţul ei, vom putea să ne vedem nepotul.

Meg clătină din cap, şocată.

— Poate nu ştiţi, dar când i-am spus fiului dumneavoastră că o să fie tată, mi-a cerut să-i dovedesc că e tatăl copilului meu, spuse ea, încă jignită de acuzaţiile lui. Nu mă deranjează să fac un test. Pentru că e copilul lui. Doar că el s-a enervat şi m-a împins cu putere. Am căzut şi aproape că am pierdut sarcina, spuse ea, cu un nod în gât. Fiul dumneavoastră e un bătăuş, continuă cu o voce slabă, ducându-şi mâna la pântec. Tot ce vreau este ca Mike să renunţe la drepturile sale. Avocatul meu i-a trimis deja actele şi, având în vedere reacţia lui iniţială, nu înţeleg de ce nu le-a semnat deja.

Un gând îngrozitor încolţi în mintea ei văzându-se faţă-n faţă cu părinţii lui.

— S-a răzgândit cumva? Pentru că nu îl vreau în preajma mea sau a copilului meu.

Cealaltă femeie o privi cu o expresie de regret şi compasiune.

— După cum spuneam mai devreme, Mike e o mare dezamăgire pentru noi. Nu îşi doreşte să fie tată.

— Şi atunci, de ce nu vrea să semneze actele? întrebă Meg.

Urmă un schimb de priviri între Lydia Ashton şi soţul ei, unul pe care Meg nu reuşi să-l descifreze.

— Nu ştim ce motive are Mike ca să se comporte astfel, spuse Lydia, întorcându-se spre Meg. A fost dintotdeauna un copil dificil. La fiecare pas ne-a făcut probleme, iar când a căzut în patima alcoolului, şi-a pierdut controlul.

— Iar dumneavoastră l-aţi dat afară din casă, spuse Meg, repetând ce auzise de la el.

Femeia tresări.

— În repetate rânduri, sperând că o să ajungă la pământ şi că o să ne ceară ajutorul.

— Doar că el a continuat să găsească oameni neştiutori care au văzut ce era mai bun în el şi care l-au primit în casa lor, spuse Walter, vorbind şi el pentru prima oară.

— Aşa ca mine, spuse Meg.

— Nu te judeca prea aspru. Ştim şi noi cât poate să fie de şarmant.

— Ei bine, îmi pare rău că aţi bătut drumul până aici, spuse Meg, cu un nod în gât. Mike ştie prea bine ce vreau de la el şi poate să stea de vorbă cu avocatul meu.

Lydia dădu să o atingă pe umăr, dar se opri.

— Sper că-ţi dai seama că bebeluşul tău va face parte din familia noastră.

— Nu şi dacă fiul dumneavoastră semnează actele.

Meg se agăţă de speranţa că fostul ei urma să facă ce era mai bine pentru toată lumea. Pentru că ştia că nu voia

să aibă nimic de-a face cu copilul ei.

— Nu vrem să pierdem legătura, o avertiză Lydia. Familia este foarte importantă pentru noi.

„Da, iată ce treabă minunată ar fi făcut cu propriul fiu!”, îşi zise Meg, cu amărăciune, cu toate că se abţinu să o spună cu voce tare.

Lydia dădu uşor din capul cu coafură perfectă.

— Nu vrem altceva decât să ne laşi să-l vedem pe cel mic, pe *nepotul* nostru. Dacă accepţi, poate vom reuşi să îl convingem pe Mike să facă ce vrei tu şi să renunţe la drepturile sale… dar nu şi la ale noastre.

Meg se uită lung la ea. Oare chiar erau gata să o ajute să scape de fiul lor? Sau încercau să o joace pe degete?

Pe de altă parte, putea să-i înţeleagă. Ea nu avea familie, iar dacă asta ar fi însemnat că bebeluşul ei urma să aibă şi alţi oameni buni în viaţa lui, în afară de ea… doar că tocmai asta era problema, nu? Că nu ştia absolut nimic despre soţii Ashton. În afară de ce-i spusese Mike, că aveau mania controlului. Cu toate că nu putea să aibă prea mută încredere în cuvintele lui Mike.

— Nu vrem altceva decât să fim aproape de cel mic. Sper să reuşim să ajungem la o înţelegere, o imploră Lydia. Scoase din geantă o bucată de hârtie cu un număr de telefon. Poftim. Gândeşte-te mai bine, te rog.

Meg luă hârtia, ştiind că avea multe la care să se gândească.

Lydia se uită lung la ea, după care înclină din cap.

— Mulţumesc că ai acceptat să stai de vorbă cu noi.

Dacă ar fi fost după ea, nu ar fi făcut-o, îşi spuse Meg. Doar că femeia probabil că ştiuse de la bun început să elementul surpriză urma să funcţioneze în favoarea ei.

Meg îşi controlă emoţiile până ajunse în sala de curs când se prăbuşi pe scaun. Cu toate că soţii Ashton nu o ameninţaseră în niciun fel, îi dăduseră de înţeles că voiau să aibă acces la copilul ei. Meg îşi duse mâna la burtă, întrebându-se cum ar fi putut să afle adevărul despre ei.

Poate că oamenii lui Tyler puteau să descopere informaţii care să o ajute să ia o decizie. Din păcate, ea nu

ştia prea multe. Tot ce ştia de la Mike era că părinţii lui obişnuiau să-l controleze pe partea financiară. Cu toate că Meg îşi dăduse repede seama că Mike nu făcea nimic ca să câştige bani, ceea ce însemna că el conta pe ajutorul părinţilor săi, fiind astfel obligat să le facă pe plac. Era o dinamică familială ciudată. Iar Meg nu avea de gând să fie un pion în jocul lor. Dacă chiar era vorba de un joc la mijloc. Poate că cei doi soţi erau sinceri.

Inima îi bătea să-i iasă din piept. Pur şi simplu, nu voia că fiul ei să ajungă într-un mediu abuziv şi instabil. Ea însăşi crescuse într-un astfel de mediu.

Bineînţeles că, după vizita soţilor Ashton, restul zilei trecu greu. Meg avea atâtea griji pe cap că smiorcăielile şi mofturile copiilor i se părură cu atât mai exagerate şi mai enervante. Încercă să rămână cu zâmbetul pe buze şi se concentră pe copii şi pe munca ei, până ce auzi, în cele din urmă, clopoţelul de final.

Întotdeauna obişnuia să-i aştepte pe părinţii elevilor săi. De data asta, doi dintre ei ajunseră cu întârziere, dar nu voia ca cei mici să se simtă speriaţi, părăsiţi sau nedoriţi. Până ca Meg să iasă din clădire, majoritatea celorlalţi profesori erau deja în drum spre casă.

Meg ieşi din şcoală şi îl văzu pe Rick în maşină, cu ochii pe ea, şi răsuflă uşurată.

În drum spre maşină, îi sună telefonul. Sperând că era Scott, răspunse fără să vadă exact cine suna.

— Alo?

— Tâmpită dracu’! Ce treabă ai tu cu părinţii mei?

Ţipetele lui Mike o luară pe nepregătite.

De îndată ce îi auzi vocea, îşi scăpă geanta jos. De unde ştia că stătuse de vorbă cu părinţii lui?

Dumnezeule, era evident că încă era cu ochii pe ea. Meg aruncă o privire în jurul ei, sperând să-l zărească în parcare, însă fără succes.

Aşa că îşi concentră, din nou, atenţia spre telefon.

— Mike! Semnează odată documente dacă vrei să scapi de mine!

— Chiar nu pot. Dacă fac asta, părinţii mei o să mă

dezmoştenească.

Meg închise ochii, încercând să se liniştească, pentru că, în cele din urmă, începu să înţeleagă despre ce era vorba. Despre bani. Ce altceva conta pentru Mike? Nu la ea se mutase ultima oară când părinţii lui îl lăsaseră fără bani?

Meg rămase cu telefonul la ureche, încercând să hotărască ce să facă. Se gândi serios să îi lase pe părinţii lui Mike în viaţa copilului ei, dacă aveau să se dovedească a fi oameni buni. Oare asta avea să-l mulţumească pe Mike? Oare avea astfel să accepte să renunţe la drepturile sale şi să dispară din viaţa ei?

— Dacă sunt dispusă să le promit părinţilor tăi că vor putea să-l vadă pe cel mic? Dar fără tine, specifică ea.

— Nu! şuieră el. O să încerce să-i acapareze viaţa mucosului ăluia.

— Nu vorbi aşa despre copilul meu! strigă Meg, nervoasă.

Mike era un ticălos prost şi egoist.

— La naiba, Meg. Nu contează. Nu poţi să-i laşi să aibă o relaţie cu el, zise el. Sunt în stare să-l facă moştenitorul lor, iar eu o să pierd totul.

„Sărmanul de tine”, îşi spuse ea. Cum şi-l imaginase vreodată fermecător? Cu toate că fusese. Înainte să se apuce de băutură. Înainte să o lase să vadă cum era în realitate.

— Ce trebuie să fac ca să te scot din viaţa mea? îl întrebă ea, apucându-se să adune de jos toate lucrurile care îi scăpaseră din geantă.

— Exact ce ţi-am spus să faci de la bun început. Să scapi de copilul ăsta blestemat! Astfel, eu o să rămân fiul perfect, iar părinţii mei n-o să mă mai ameninţe cu un alt moştenitor.

Complet şocată, Meg aproape că îi închise telefonul în nas, dar Mike apucă să vorbească din nou:

— Fie o faci tu, fie o fac eu pentru tine.

Meg scăpă telefonul pe jos şi rămase fără aer. Rămase în genunchi, nevenindu-i să creadă cele auzite.

— Meg! se auzi o voce familiară, iar când întoarse

capul, îl zări pe Rick venind spre ea.

Rick îngenunche şi o ajută să-şi strângă lucrurile, după care o ridică de jos.

— Ce s-a întâmplat?

Meg se uită în ochii lui verzi, atât de liniştitori, şi trase adânc aer în piept.

— Părinţii fostului meu iubit au venit să mă vadă la şcoală. Şi Mike m-a sunat mai devreme.

Rick lăsă să-i scape o înjurătură.

— Dă-mi telefonul, îi zise el, aşteptând cu mâna întinsă.

Meg îşi scoase telefonul, îl deblocă şi i-l dădu. Rick verifică ultimul apel şi sună.

— Cred că e un telefon cu cartelă, spuse el. La naiba! Hai să mergem!

O apucă de braţ şi o duse la maşina lui, dar Meg îl opri.

— Stai, am venit cu maşina mea.

— Ţi-o aducem noi mai târziu.

— Dar…

— Preferi să-l suni pe Scott şi să-i spui că nu vrei să vii în maşină cu mine ca să fii în siguranţă? Sau preferi să-l sun eu? Nu crezi că e mai bine să asculţi de mine? spuse el, după care îşi deblocă Fordul negru din telecomandă.

Meg se uită lung la el, în timp ce Rick îi deschise portiera.

— De ce sunteţi toţi aşa de autoritari?

Îşi puse centura de siguranţă şi îşi sprijini capul pe scaun, simţindu-se, dintr-odată, atât de obosită. Când devenise viaţa ei atât de complicată? se întrebă ea. De ce?

*

Scott îşi petrecu următoarele zile familiarizându-se cu afacerea fratelui său. Care devenise şi afacerea lui. Mă rog, urma să fie de îndată ce aveau să semneze actele.

Nu-şi aducea aminte ultima oară când se simţise atât de împăcat cu o decizie. Era ca şi cum, în sfârşit, era exact

la locul potrivit. Avea libertatea de a împinge limite şi reguli la nevoie, fără să fie mustrat pentru că încălca normele departamentului de poliţie. Trase adânc aer în piept, recunoscător că şi noii săi colegii îl primiseră cu braţele deschise. Bineînţeles că se amuzaseră pe seama lui, spunându-i că nu reuşise să reziste în poliţie, după care îl bătură pe spate şi gata.

Scott se instală într-un birou mic, lângă biroul lui Tyler, refuzând oferta fratelui său de a face schimb cu altcineva care avea un birou mai mare. Nu avea nevoie de un spaţiu mare sau de statutul care venea cu un birou mai spaţios. Avea nevoie doar de linişte şi pace ca să-şi facă treaba.

Cât despre fostul iubit al lui Meg, reuşise să afle mai multe informaţii despre el şi despre familia lui. Se părea că Mike era oaia neagră a familiei, şi părinţii lui încercaseră în repetate rânduri să îl interneze la clinici de reabilitare ca să-l scape de dependenţa de alcool. Mai află că Mike fusese adoptat. Nu mai ştia nimic altceva. Deocamdată. Luke încă făcea cercetări. Căzut pe gânduri, aruncă o privire pe fereastra care dădea în parcare. Ce privelişte minunată!

Dintr-odată, zări un sedan negru, simplu, intrând în parcare. Scott încercă să-şi ferească privirea de razele soarelui şi îl văzu pe Rick ieşind din maşină, cu Meg în dreapta sa, după care o conduse în clădire, ţinând-o strâns de braţ. Bărbatul căruia îi fusese încredinţată grija lui Meg era vizibil încordat, în timp ce ea părea obosită şi necăjită.

— La naiba! exclamă Scott.

Se ridică de la birou şi porni în întâmpinarea lor, întrebându-se ce naiba se mai întâmplase de data asta.

Capitolul 7

— Vreau să mă duc acasă, o auzi Scott pe Meg spunându-i lui Rick, când ieşi în întâmpinarea lor la intrare.

Se întâlniră toţi la recepţie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, aruncând o privire spre Meg.

De aproape, era palidă şi răvăşită, cu pantalonii murdari şi cu părul desprins. Cu toate acestea, era la fel de frumoasă.

— O las pe ea să-ţi spună. Eu mă duc să verific numărul ăsta, spuse Rick, după care se îndepărtă, cu telefonul lui Meg în mână.

Scott se uită lung la ea. Avea nevoie disperată de răspunsuri, aşa că o luă de mână şi o duse în biroul său. Până să apuce să închidă uşa în urma ei, inima deja stătea să-i iasă din piept.

Se întoarse cu faţa spre ea şi îi prinse imediat chipul între palme.

— Eşti bine? o întrebă el, mai întâi de toate.

Meg încuviinţă.

— Sunt bine. Puţin speriată, dar bine. I-am spus lui Rick să mă ducă acasă, ca să mă adun, dar a insistat să venim aici.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el, din nou. Începe cu începutul.

— Părinţii lui Mike au venit să mă vadă la şcoală, să-mi spună că vor să-l vadă pe cel mic. Şi, dacă-ţi vine să crezi, nu asta m-a tulburat aşa de tare. De fapt, m-a tulburat, dar nu în sensul că mi-ar fi teamă de ei.

Scott încercă să ţină pasul cu discursul ei încurcat.

— În regulă, vorbim mai târziu despre părinţii lui Mike, spuse el, aşezându-se pe biroul său mai mult gol, după care o luă în braţe şi o aşeză lângă el. Ce altceva s-a mai întâmplat?

— Tocmai mă pregăteam să plec de la şcoală când a sunat telefonul. Era Mike şi mi-a spus că ştie că părinţii lui au fost să mă vadă, ceea ce înseamnă că e cu ochii pe ei. Sau pe mine. Sau pe noi toţi. Nu am nici cea mai vagă idee, spuse ea, dându-şi la o parte părul de pe faţă cu o mână tremurândă.

— Linişteşte-te şi spune-mi ce ţi-a zis.

Meg îl privi cu ochii mari şi căprui.

— I-am spus că, dacă semnează actele, o să dispar din viaţa lui, iar el mi-a zis că, dacă face asta, părinţii lui n-o să-i mai dea niciun ban. Din cauză că vor să-l vadă pe cel mic, cum mi-au spus şi mie. Aşa că m-am oferit să le acord lor acest drept, nu şi lui.

Scott dădu să o întrebe ce naiba era în mintea ei, dar Meg îi făcu semn să tacă.

— Pur şi simplu, încercam să aflu mai multe informaţii de la el, atâta tot. Nu aş face niciodată una ca asta fără să am mai multe informaţii. În orice caz, am presupus că o să profite de ocazie ca să le ofere părinţilor săi exact ce-şi doresc, nu?

— Aşa aş crede, dar să înţeleg că nu a făcut-o?

Meg dădu din cap că nu.

— Mi-a spus că, dacă fac asta, părinţii lui sunt în stare să-l numească pe cel mic singurul lor moştenitor şi că el o să piardă totul.

— Măcar acum ştim că e vorba despre bani.

Scott îi prinse mâinile într-ale lui, supărat să constate că erau atât de reci şi de transpirate. I le frecă uşor între palme, încercând să o încălzească, reuşind să se încălzească şi pe el însuşi, în cele mai nepotrivite feluri cu putinţă.

— L-am întrebat ce trebuie să fac ca să dispară din viaţa mea şi mi-a zis să fac ce mi-a zis de la bun început. Să scap de copil şi…

Cuvintele acelea reuşiră să trezească un instinct primar şi violent în Scott, ceea ce îl făcu să mârâie nervos.

Meg ridică privirea spre el, şocată.

— De ce ai reacţionat aşa?

— Pentru că te-a ameninţat, răspunse Scott, preferând să nu-i împărtăşească toate problemele lui într-un moment ca acesta.

— Dar…

— Mai târziu, îi promise el. Îţi povestesc tot mai târziu, când ajungem acasă.

Meg încuviinţă.

— E a doua oară când amâni să-mi spui ceva. Să ştii

că n-o să uit, spuse ea, cu un glas hotărât.

— Bine.

Ştia că nu avea încotro decât să-şi facă curaj şi să îi povestească tot adevărul despre Leah şi despre copil. Dar nu acum, mai târziu.

Promisiunea lui o făcu să se relaxeze.

Doar că, în clipa de faţă, era vorba despre Meg şi despre faptul că ea era hotărâtă să păstreze copilul, spre deosebire de Leah, care făcuse un avort fără ştirea lui.

— Să ne întoarcem la tine. Şi la Mike, spuse Scott.

O expresie sfidătoare apăru pe chipul ei frumos.

— Dacă nu am vrut să fac avort când am aflat că sunt însărcinată, când eram încă în stare de şoc, ce-l face să creadă că o s-o fac acum? spuse ea, eliberându-se din strânsoarea lui, ducându-şi mâinile la pântec.

El fiind un bărbat care pierduse totul pe neaşteptate, fără niciun fel de avertisment, din cauza unei ticăloase egoiste care nu dăduse niciodată doi bani pe sentimentele lui, Scott o privi şocat şi admirativ pe femeia aceea protectoare.

— S-a mai întâmplat şi altceva? întrebă el, posomorât.

Meg dădu uşor din cap, cu ochii în lacrimi.

— Mi-a spus că fie scap eu de copil, fie o face el, şopti ea.

Scott lăsă să-i scape o înjurătură, mânat de sentimente posesive.

— N-o să-l las să se apropie de tine, îi făgădui el.

Era dispus să facă orice ca să îi protejeze pe Meg şi pe copilul ei, dar mai mult decât orice, voia să o facă să se simtă în siguranţă.

— Sunt alături de tine.

În clipa aceea Meg se aruncă în braţele lui, hotărâtă să nu-i mai dea drumul.

— Nu ştiu de ce eşti cu mine, dar mă bucur să eşti aici.

Se lipi de el, iar el îşi îngropă chipul în părul ei, adulmecându-i parfumul sexy.

— O să fie bine.

Meg se desprinse de el şi se uită în ochii lui.

— Te cred.

Cu o privire intensă, se apropie de el şi îl sărută, lipindu-şi uşor buzele de gura lui, iar Mike se pierdu. Îşi trecu uşor vârful limbii pe buzele ei, iar după ce Meg îşi depărtă uşor buzele, o pătrunse.

Îl primi bucuroasă, iar sărutul se transformă într-unul lung şi pasional. Îi plăcea la nebunie să o guste, ar fi putut să o sărute o viaţă întreagă. Chiar şi în timp ce erecţia lui implora să se elibereze, ar fi putut să petreacă ceasuri întregi doar sărutând-o. Îi ridică uşor bluza şi începu să-i mângâie sânii, prin sutienul de dantelă.

— Cred că nu o să pun nimic pe birou doar ca să pot face asta, îi şopti el, după care îşi îngropă gura la gâtul ei.

Dar o muşcă uşor, ştiind prea bine că ar fi deranjat-o dacă avea să-i lase urme. Cu toate că bestia din interiorul lui ar fi vrut să o devoreze, o respecta prea mult ca să îi creeze probleme educatoarei cea sexy şi fierbinte.

Meg se dădu mai aproape de el, iar el o trase în braţele lui, aşezând-o în poală. Erecţia lui reacţionă cu entuziasm, cu toate că nu avea parte de acţiune. Dar Meg se mişcă uşor în poala lui până ce îşi lipi sexul de erecţia lui şi, în timp ce el începu să se unduiască, Meg îşi înfipse degetele în bluza lui, gemând de plăcere.

— Ştiu exact de ce ai nevoie, iubito. Lasă-mă să te liniştesc, şopti el, prinzând-o de şolduri, frecând-o uşor de el, savurându-i gemetele şi răsuflarea greoaie.

Strânse din dinţi când îi simţi sexul frecându-se de penisul lui, hotărât să-şi amâne propria eliberare. Pentru că nu despre el era vorba. Pentru că, de când o întâlnise pe Meg, nimic altceva nu mai conta în afară de ea.

— Oh, Scott, mă simt atât de bine, spuse ea, unduindu-şi şoldurile, frecându-se de el.

— Imaginează-ţi că te penetrez. Cu intensitate. Cu nebunie. Eşti aşa de fierbinte. Vreau să ţi-o trag, să-ţi dau tot ce ai nevoie.

În clipa aceea Meg îşi dădu capul pe spate şi îşi lipi pelvisul de al lui, scoţând un strigăt de plăcere.

Scott reuşi să o reducă la tăcere cu un sărut pasional, înghiţindu-i orgasmul în timp ce trupul ei se cutremură în jurul lui. În timp ce ea îşi savură eliberarea, Scott simţi cum îmbrăţişarea aceea avea să-l sugrume. Totuşi, reuşi să se controleze, încercând să se concentreze pe altceva şi nu pe femeia aceea incredibil de sexy care urca pe culmile plăcerii în braţele lui.

În cele din urmă, Meg se prăbuşi în îmbrăţişarea lui şi chiar şi el avu nevoie de câteva minute ca să-şi recapete răsuflarea. Nu ar fi putut să spună cât timp trecu până auzi pe cineva bătând la uşă.

Meg încercă să se desprindă de el, dar el nu o lăsă să o facă.

— Intră.

— Rick a avut dreptate, e un telefon cu cartelă, spuse Tyler, păşind în biroul lui, îndreptându-şi imediat privirea spre Scott şi spre femeia ruşinată din braţele lui. Vreţi să mă întorc mai târziu? întrebă el, rânjind.

— Nu, continuă, zise Scott.

Meg îşi înfipse degetele în spinarea lui, dar Scott reuşi să nu tresară.

Tyler se sprijini de tocul uşii.

— După cum spuneam, idiotul ăla a folosit un telefon cu cartelă. Nu a lăsat nicio urmă. Rick mi-a povestit toate cele întâmplate astăzi. Dacă mă întrebi pe mine, singura variantă e să încerci să stai de vorbă cu părinţii lui. Să încerci să-ţi dai seama dacă au vreo influenţă asupra fiului lor.

Scott o mângâie pe Meg pe spate, cât se poate de conştient încă de femeia care stătea în braţele lui.

— O să găsim noi o soluţie, îi spuse el fratelui său.

Tyler încuviinţă, după care ieşi din birou, rânjind şi trase uşa cu zgomot după el.

— Dumnezeule, ce ruşine! exclamă Meg, eliberându-se din strânsoarea lui şi începând să-şi aranjeze hainele, să-şi îndrepte pantalonii şi bluza, care atârna pe ea. Eram călare pe tine, tocmai ce…

Scott ştia şi el prea bine ce tocmai se întâmplase între

ei. Penisul său era încă erect şi deja îl dureau testiculele.

— Nu-ţi face probleme, suntem în biroul meu. Nu-l interesează pe Tyler ce fac aici.

— Ei bine, pe mine mă interesează, spuse ea, scoţându-şi pieptănul, încercând să-şi aranjeze părul. Trebuie să mă duc acasă, să mă liniştesc. Să mă relaxez. Doar că am nevoie de maşină şi am lăsat-o la şcoală, aşa că poţi să mă duci tu acasă.

Era adorabil cât era de îmbujorată, şi ar fi dat orice să nu o necăjească şi mai tare, dar nu se putu controla.

— Bine, ai dreptate, mai întâi trebuie să te ducem acasă. Dar nu ca să-ţi faci un duş şi ca să te relaxezi. Vreau să-ţi pregăteşti un bagaj şi să vii acasă la mine.

— Poftim? strigă ea.

— Mike e pe urmele tale. Te-a ameninţat deja. Blocul tău nu are pază, nici alarmă, nu eşti în siguranţă acolo. Vreau să fiu cu ochii pe tine. Şi cu alte părţi ale corpului, adăugă el, încercând să mascheze aerul dominator cu un rânjet.

— Ştiu prea bine ce încerci să faci, spuse ea, uitându-se lung la el.

— Aş fi dezamăgit dacă nu ţi-ai fi dat deja seama.

Meg oftă şi începu să se plimbe de colo, colo prin biroul mic. Cu toate că tocmai avusese parte de un orgasm minunat, devenise din nou stresată din clipa în care îl văzuse pe Tyler Dare intrând în biroul lui Scott.

— Mi-am promis că o să fac lucrurile ca la carte. Când vine vorba de tine, de Mike. Mi-am promis să o să iau doar decizii înţelepte.

Pentru că nu era deloc înţelept să se îndrăgostească până peste cap de bărbatul acela incredibil, care făcea tot posibilul să o protejeze şi să o ţină în siguranţă, care îşi făcuse loc în viaţa ei, făcându-se indispensabil şi dorit. Meg încercă să nu se mai gândească la asta. Nimeni nu era indispensabil, şi era perfect capabilă să-şi poarte singură de grijă. Cu toate acestea, îşi dădu repede seama că nu era deloc înţelept să îşi pună în pericol propria viaţă şi viaţa copilului ei din cauza mândriei sau din cauza greşelilor din

trecut.

— Ştiu că cea mai bună soluţie e să stau cu tine până se rezolvă situaţia asta cu Mike, recunoscu ea cu inima îndoită.

Din acest punct de vedere şi doar din acest punct de vedere, soluţia lui Scott avea sens. Cu toate că inima ei refuza să accepte realitatea.

Scott o privi surprins.

— Mulţumesc că nu te opui.

— Mulţumesc că mi-ai oferit casa ta, spuse ea, evitând să se uite în ochii aceia albaştri, de teamă că avea să se piardă în ei.

— O să vorbesc cu băieţii să-ţi ducă maşina acasă la mine.

— Mulţumesc, îi spuse ea. Putem să plecăm chiar acum?

— Da.

— Foarte bine.

Era nerăbdătoare să plece şi nu doar ca să poată să-şi facă un duş şi să se relaxeze, ci pentru că avea nevoie să audă răspunsurile promise de Scott. Şi nu avea de gând să renunţe până nu îl făcea să vorbească.

*

Scott răsuflă uşurat când ajunseră acasă, iar Meg nu insistă să stea de vorbă, simţind nevoia să se liniştească. Ştia, bineînţeles, că, mai devreme sau mai târziu, nu va avea încotro decât să-i mărturisească tot, dar se bucură de faptul că avu timp să facă un grătar, să bea o bere şi să o audă fredonând muzica de pe telefonul ei, în timp ce pregătea o salată. Îi plăcea să o vadă făcându-şi de lucru prin bucătăria lui, simţindu-se ca acasă. Viaţa lui nu obişnuia să aibă un aer de normalitate, iar faptul că o avea pe Meg aproape îi induse o stare ciudată de linişte şi pace.

Meg îşi făcuse, mai întâi de toate, un duş lung, iar acum îşi făcea de lucru prin bucătăria lui, îmbrăcată într-una dintre ţinutele acelea cu pantalonaşi scurţi de mătase,

pe care le purta cu plăcere, cea de culoare bej. Genul de ţinută care nu lăsa nimic imaginaţiei şi care îl făcea să fie mereu în erecţie. Dacă nu ar fi văzut-o îmbrăcată în aşa ceva când era singură acasă, mai că ar fi crezut că o face intenţionat, ca să-l tortureze.

După cină, merseră în grădină şi se tolăniră pe şezlonguri. Scott îşi îndreptă privirea spre piscina înconjurată de un gărduleţ de protecţie pentru copii, amintindu-şi cât timp şi energie investise în a aranja grădina după ce cumpărase casa. Grădina fusese o prioritate, şi începuse cu partea din spate a casei pentru că, peste noapte, începuse să viseze cu ochii deschişi la un alt fel de viaţă. Spre deosebire de Leah.

Îşi îndreptă apoi privirea spre Meg, care îl privea în tăcere, cu ochii ei căprui. Îl aştepta să spună ce avea de spus.

— Presupun că e timpul să vorbesc, zise el.

Meg ridică din umeri, gest care nu făcu altceva decât să-i ridice sânii deasupra topului decoltat. Sfârcurile ei, deja întărite de aerul răcoros al serii, se vedeau prin materialul subţire, iar Scott abia se abţinu să nu sară pe ea. Mintea şi trupul lui erau prea încărcate ca să ia în calcul o astfel de amânare.

— Doar dacă vrei să o faci. Nu am de gând să te oblig să-ţi deschizi sufletul în faţa mea.

Îşi umezi din nou buza de jos cu limba, iar Scott abia dacă se abţinu să nu dea uitării toată povestea aceea şi să o lipească de şezlong, să lase trecutul în urmă.

Doar că ştia prea bine că Meg avea să se supere dacă refuza să stea de vorbă cu ea sau încerca să-i distragă atenţia. Avea toate motivele să o facă. Viaţa ei nu era niciun mister pentru el. El fusese cel care îşi făcuse loc în viaţa ei. Corect era să o primească şi pe ea în viaţa lui. Oricât de mult ura să-şi retrăiască trecutul, era hotărât să o facă.

Îşi lăsă capul pe şezlong, fără să-şi ia ochii de la ea.

— Ţi-am povestit deja despre familia mea. Despre faptul că tata nu era niciodată acasă, despre cum am aflat

despre ceilalţi copii ai lui şi despre amanta lui. E limpede că toată povestea asta mi-a lăsat un gust amar despre ideea de căsătorie.

Meg se întinse pe o parte şi îşi aduse genunchii la piept, aşezându-se confortabil.

— Presupun că o copilărie nefericită te face fie să cauţi ceva mai bun, fie să îţi spui că nu vrei să ai parte de aşa ceva.

Meg spera la ceva mai bun, îşi spuse Scott, şi nici măcar nu era nevoie să o întrebe. În ciuda faptului că insista că voia să fie pe picioarele ei, iar Scott era convins că exact asta îşi dorea, undeva în sinea ei, încă visa la un final fericit, ca în poveşti.

Ceea ce îl făcea să se întrebe de ce insista să se încurce cu ea într-o situaţie ca asta? În definitiv, ştia prea bine că Meg urma să aibă un copil şi să ducă o viaţă de familie, genul de viaţă la care Scott nu visase niciodată nici înainte şi nici după ce o cunoscuse pe Leah.

— Continuă, spuse Meg, întrerupându-i tăcerea.

Scott reveni la realitate, îşi drese glasul şi spuse:

— Ai dreptate. Eu nu am avut niciodată de gând să mă căsătoresc.

— Şi ce s-a întâmplat?

— A apărut uraganul Leah în viaţa mea. Am cunoscut-o la petrecea de Crăciun a familiei Thunder. Era model, venise la petrecere alături de unul dintre jucători, doar că nu se mai înţelegeau şi s-au despărţit chiar în seara aceea. El a lăsat-o acolo, singură…

— Aşa că i-ai sărit tu în ajutor. Scott Dare, veşnicul cavaler, spuse ea, cu un aer dramatic.

Lui Scott nu-i scăpă ironia din glasul ei, dar ştia prea bine că avea dreptate. Se părea că avea un tipar, cel puţin făcuse acelaşi lucru de două ori. Văzuse la o femeie în pericol şi sărise în ajutorul ei.

Dar, în loc să răspundă la comentariul lui Meg, continuă spunând:

— Părea să ne dorim aceleaşi lucruri în viaţă, ceea ce, la vremea respectivă, era un lucru bun. Îmi plăcea să am pe

cineva când mă întorceam acasă. Ne-am mutat împreună la scurt timp. Nu neg că îi plăcea faptul că era cu cineva din familia Dare. Se bucura de toate avantajele faptului că fratele meu era preşedintele clubului Thunder şi că tata deţinea un lanţ hotelier. Sincer să fiu, la momentul respectiv nu m-a deranjat asta, spuse el, aruncând o privire spre Meg.

— E aproape la fel de trist ca încăpăţânarea mea de a ieşi cu fel de fel de bărbaţi, sperând că o să se schimbe, cu refuzul meu de a mă despărţii de ei, doar de teamă că o să rămân singură, zise ea.

„Uau! Dureros”, îşi zise el, cugetând la cuvintele ei. Doar că…

— Ai dreptate. Şi, dacă aş fi avut mintea de acum, poate că mi-aş fi dat mai repede seama că relaţia noastră avea să se ducă pe apa sâmbetei. Doar că eu am continuat să gândesc cu…

Meg izbucni în râs înainte ca Scott să apuce să-şi termine fraza.

— Am înţeles.

— Bine. Dar să ştii că, la momentul respectiv, chiar am crezut că o iubesc. Ştiam că ea voia să se căsătorească, iar relaţia noastră mergea bine, ne simţeam bine împreună… aşa că am acceptat. Şi ne-a mers la fel de bine până după luna de miere, când a început să mă bată la cap să renunţ la cariera în poliţie şi să merg să lucrez pentru Ian sau pentru tatăl meu.

Meg strâmbă din nas.

— În primul rând, e clar că tu nu ai accepta niciodată să lucrezi pentru tatăl tău. Mi-am dat seama de asta la scurt timp după ce te-am cunoscut. În al doilea rând, nu ai putea niciodată să ai un loc de muncă la care să stai în spatele unui birou, te-ar distruge. Ai nevoie de entuziasmul acesta care ţi-l aduce munca de detectiv. Ţie îţi place să fii cu ochii pe oameni, să descoperi lucruri, să citeşti intenţii ascunse, să porneşti în căutarea băieţilor răi, să-i ajuţi pe cei din jurul tău, spuse ea, aruncându-i o privire dezamăgită. Nu pot să cred că te-ai căsătorit cu cineva care

nu înţelege nimic despre tine.

Scott dădu uşor din cap, surprins de un val de emoţii în timp ce ascultă rezumatul acela succint al lui Meg. În doar câteva săptămâni, femeia aceea ajunsese să-l cunoască mai bine decât Leah, cu care fusese împreună un an înainte de a se căsători. Meg nu doar că înţelegea cine era el cu adevărat, dar reuşea mereu să-şi dea seama de ce anume avea nevoie. Dumnezeule, era ceva incredibil!

— Bine, fie, ai dreptate. O pun pe seama faptului că eram tânăr, îndrăgostit şi prost.

— Mi-ai luat vorba din gură, spuse ea, rânjind, iar surâsul acela o pătrunse, aducându-i o sclipire în ochi. Doar că povestea nu s-a terminat, nu-i aşa?

Scott îşi trecu degetele prin păr.

— Nu, nu s-a terminat. Eu şi Leah stabiliserăm de la bun început că niciunul dintre noi nu-şi dorea copii.

De data asta, Meg se schimbă la faţă, iar Scott simţi dispariţia surâsului ei cuceritor.

Era mai bine să-i spună tot, îşi zise el.

— Iar când Leah a rămas însărcinată, a venit ca un şoc pentru noi fiindcă am avut întotdeauna grijă să nu se întâmple aşa ceva.

— Uneori se întâmplă astfel de lucruri neaşteptate, spuse Meg, pe un ton sec.

Soarele începuse să apună în spatele ei, iar în lumina apusului, părul ei căpătă nuanţe roşietice şi castanii care îi atraseră atenţia.

Scott ar fi dat orice să o strângă în braţe, dar ştia prea bine că povestea aceea avusese impact asupra amândurora şi o simţi cum se retrage în ea. Ura asta, dar nu avea încotro decât să înfrunte inevitabilul.

— A fost un şoc pentru mine, dar la fel ca tine, am reuşit să accept realitatea în scurt timp şi am început să mă gândesc la o viaţă nu doar cu mine şi cu Leah în ea. Şi nu mi-a fost deloc greu să mi-o imaginez. Familia aceea pe care nu am crezut niciodată că mi-o doresc, copiii pe care nu am crezut că o să-i am… gândul acela m-a entuziasmat. Şi am început să visez la asta.

— Aşa că ai cumpărat casa asta, zise Meg, aruncând o privire spre casa din spatele lui.

Scott încuviinţă din cap.

— Doar că Leah nu s-a arătat la fel de entuziasmată ca mine. Din contră, a căzut într-o depresie. Am vrut să-i arăt ce viaţă frumoasă am putea să avem împreună, aşa că am cumpărat casa ca o surpriză pentru ea şi am început imediat să lucrez la renovări. În cele din urmă, am adus-o să o vadă. Am crezu că, dacă o să vadă lucrurile din punctul meu de vedere, o să vadă ce vedeam şi eu şi o să-şi dorească aceleaşi lucruri.

— Doar că nu s-a întâmplat asta? întrebă Meg.

Scott clătină din cap, iar Meg se întrebă ce naiba era în neregulă cu femeia aceea cu care se căsătorise Scott. Tatăl copilului lui Meg o dăduse cu capul de pereţi când îi spusese că era însărcinată, în timp ce Scott. Se grăbise să cumpere casa visurilor sale. Şi nici măcar atunci fosta lui soţie nu fusese mulţumită.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Meg, curioasă să afle restul poveştii.

— A aruncat o privire în jur şi m-a întrebat cum de mi-am închipuit vreo clipă că şi-ar dori să locuiască altundeva în afară de South Beach, locul unde erau toate petrecerile şi distracţia. Tot atunci mi-a spus că deja făcuse avort şi că aşteptase momentul potrivit ca să-mi spună ce făcuse.

Meg rămase cu răsuflarea tăiată, aproape înecându-se cu propria salivă.

— Dumnezeule!

— Da. Nici măcar nu m-a întrebat înainte ce părere am despre asta. Nu m-a lăsat să fiu parte din decizie. Nici măcar nu s-a gândit la sentimentele mele. Iar eu i-am spus cât se poate de clar că, deşi sarcina a venit ca o surpriză pentru amândoi, reprezentase un dar. Mi-am dorit copilul acela.

Se ridică de pe şezlong şi o luă la pas în faţa lui Meg, vizibil tulburat.

Meg simţi cum i se întoarse stomacul pe dos şi se întinse pe şezlong, cu genunchii la piept.

— E îngrozitor ce a făcut.

— A fost oribil, spuse el.

— Aşa că ai divorţat de ea.

— Da. Comportamentul şi acţiunile ei egoiste m-au făcut să mă gândesc mai bine. Ar fi trebuit să-mi ascult instinctul, de la bun început. Tata îmi dăduse o lecţie greu de învăţat.

— Ce lecţie? întrebă Meg, cu teamă de ce avea să audă.

Scott scoase un oftat ciudat, pe care nu ştiu cum să-l interpreteze.

— Faptul că ideea de familie fericită e doar pentru proşti şi că finalurile fericite sunt doar în poveşti.

Meg îşi feri privirea, hotărâtă să nu-l lase să vadă cât de mult suferea pentru el… şi pentru ea însăşi. Şi ea, la fel ca Scott, văzuse ce era mai urât în relaţii, dar spre deosebire de el, alesese să continue să creadă într-un final fericit. Chiar şi acum. Cu toate că era evident că nu putea să aibă parte de un final fericit alături de el.

Cu ochii în lacrimi, se abţinu să nu plângă. Cu toate că îşi promisese să nu-şi facă speranţe în legătură cu Scott, îşi dădu seama că o făcuse. Fusese atât de frumos să îl aibă alături de ea, să-l vadă atât de atent, atât de preocupat de siguranţa ei, atât de fascinat de ea… Inevitabil, speranţa începuse să încolţească în sufletul ei. Slavă Domnului că el îi dezvăluise trecutul lui şi temerile legate de căsătorie şi de familie, înainte ca Meg să înceapă să viseze cu ochii deschişi. La urma urmei, la asta se pricepea cel mai bine.

— Îmi pare rău, şopti ea.

— Acum ştii de ce am reacţionat cum am reacţionat când mi-ai spus că Mike ţi-a cerut să faci avort, spuse el, cu o voce calmă, ca de fiecare dată când vorbea cu ea. Ştiu cât de mult îţi doreşti acest copil.

Se opri în faţa şezlongului ei. Era atât de masiv, atât de chipeş şi, în clipa aceea, atât de controlat.

Se retrăsese în el, la fel cum obişnuia şi ea să facă. Un lucru bun, îşi spuse ea, pentru că avea nevoie disperată de perspectivă.

— Aşa este, zise ea, ducându-şi mâna la pântec. Apreciez că mi-ai povestit tot. Îmi dau seama că nu ţi-a fost deloc uşor.

Scott îşi îndreptă spatele şi umerii. Meg îl admiră în timp ce se întinse, cu un nod în gât, tânjind după specimenul acela extraordinar de masculinitate.

— Face parte din trecut, spuse el, în cele din urmă.

„Nu tocmai”, ar fi vrut ea să-i spună, dar nu o făcu.

Trebuia să se gândească la ce era important, îşi zise ea. Se aşeză în fund şi îşi frecă braţele, simţind aerul răcoros acum că soarele începuse să apună… iar în clipa aceea se trezi la realitate. De acum înainte era hotărâtă să înfrunte adevărul, să vadă totul ca pe un dar pe care avea să şi-l ofere ei înseşi.

— Intru în casă. Mi-e frig, îi zise ea.

Şi, cu toate că, în mod normal, el s-ar fi grăbit să o strângă în braţe ca să o încălzească, pur şi simplu încuviinţă uşor din cap.

— Vin şi eu imediat.

— Probabil că o să adorm imediat. A fost o zi lungă.

Scott nu mai spuse nimic, cum era de aşteptat. Era pierdut în gânduri, undeva în durerea din trecutul său. Ea nu era la fel de doritoare să cadă pe gânduri sau să încerce să-şi dea seama cum ar putea să schimbe ceva ce nu putea fi schimbat. Avea să facă exact ce-i spusese. Să se ducă la culcare şi să spere că urma să adoarmă. Mâine o aştepta o nouă zi şi, după cum se prezentau lucrurile, avea să aducă cu ea noi provocări. Iar Meg era pregătită să le înfrunte.

*

Scott intră şi el în casă la scurt timp după Meg şi îşi deschise o bere rece. „Ce naiba faci?” se întrebă. De ce o lăsase pe Meg să meargă singură la culcare, când fusese evident ce supărată fusese să audă povestea lui? „Nu povestea a supărat-o, prostule”, îşi spuse el, ci reacţia lui la acţiunile lui Leah.

„Faptul că ideea de familie fericită e doar pentru

proşti şi că finalurile fericite sunt doar în poveşti”. Ce naiba fusese în mintea lui să îi spună una ca asta?

Îşi duse mâna la ochi. Meg îi ceruse sinceritate şi, odată ce îşi făcuse curaj să îi povestească tot ce făcuse Leah, se lăsase purtat de furia aceea. Nu stătuse de vorbă cu Meg. Meg cea sensibilă şi binevoitoare. Era încă furios şi se simţea chiar şi acum trădat de fosta lui soţie.

Lăsă pe masă sticla de bere, ştiind prea bine că nu avea să-l ajute la nimic. Nu avea niciun rost nici să se gândească la sentimentele sale faţă de Meg, cu toate că nu se putea abţine.

Nu avea cum să se ţină departe de ea, când toate gândurile sale raţionale erau mânate de atracţie şi de dorinţă. Adevărul era că, încă de când o văzuse prima oară pe Meg pe patul de spital, nu mai putuse să gândească limpede. Drept rezultat, reuşise să o convingă să aibă o aventură de-o noapte cu el, cu toate că, la drept vorbind, nu se străduise prea tare. Meg se arătase la fel de doritoare ca el. Deşi el ştiuse de la bun început că o noapte nu avea să fie îndeajuns pentru el.

Şi, iată-l acum, comportându-se de parcă era cavalerul ei pe cal alb, însă nu avea niciun regret. Nici vorbă. Dorinţa pe care o simţise faţă de ea, de la bun început, era la fel de intensă, doar că deja ajunsese şi să o cunoască. Să o placă şi mai mult.

Meg era perfectă. Spre deosebire de Leah. Era o persoană caldă, atentă, sufletistă, dar puternică, frumoasă şi autentică, pe dinăuntru şi pe dinafară. O femeie mult mai independentă decât credea ea despre sine însăşi. Nu avea altceva decât admiraţie la adresa ei. Dar, cu toate că îşi spusese că nu conta faptul că ea era însărcinată, dintr-odată, începu să conteze. Meg începuse să-şi construiască o viaţă pe care el nu-şi închipuise niciodată că şi-o dorea. Iar în clipa în care îşi permisese să şi-o dorească, în clipa aceea pierduse totul, iar întâmplarea aceea îl lăsase vulnerabil, la fel ca la început. Convins că o căsnicie, copii şi o familie nu erau pentru el.

Doar că, alături de Meg, o mică parte din el începuse

să spere din nou, iar gândul acela îl sperie de moarte. Nu avea cum să se despartă de ea, nici măcar dacă şi-ar fi dorit să o facă. Şi nu-şi dorea asta. La fel de bine cum nu putea să continue să-şi spună că era alături de ea doar pentru că ea avea nevoie de protecţie. Nu, era alături de ea pentru că ea avea nevoie de ea. Pentru că îşi dorea să fie cu ea. Doar că Meg îi spusese cât se poate de clar că prefera să fie o femeie independentă şi să nu conteze pe ajutorul unui bărbat. Ceea ce însemna că, şi de data asta, se afla în aceeaşi poveste precum cu fosta lui soţie. Pentru că, odată ce urma să se rezolve povestea cu tatăl copilului ei, se prea putea ca Meg să-şi spună că nu avea nevoie de Scott în viaţa ei. Absolut deloc.

Capitolul 8

Meg se trezi în dimineaţa următoare în braţele lui Scott, cu trupul lui puternic în spatele ei, cu mâna lui pe sânul ei. Se părea că el reuşise să se detaşeze de povestea de aseară, iar Meg ar fi dat orice să fie la fel de uşor şi pentru ea. Cu toate acestea, nimic nu se schimbase între ei, nu tocmai. Urma să rămână în casa lui până ce avea să treacă primejdia, şi niciunul dintre ei nu făcuse nicio promisiune. Mai mult decât atât, povestea lui şi trăirile sale legate de viitor ar fi trebuit să o împingă de la spate. Trebuia să îşi vadă de viaţa ei. Dar asta nu însemna că nu putea să trăiască clipa.

O sărută pe gât şi îi simţi răsuflarea caldă pe ceafă, atingerea electrizantă. O trase în braţele lui şi îi strânse uşor sfârcul între degete, făcând-o să se topească pe dinăuntru de dorinţă.

Savură senzaţiile care dădură năvală peste ea.

— Dormeai deja când am venit aseară în cameră.

— Ţi-am spus că merg la culcare.

Scott o ciupi din nou de sân, iar durerea o făcu să se umezească.

— Vreau să recuperez pentru aseară, îi spuse el, frecându-şi erecţia de deschizătura ei.

— Mi-am dat seama, gemu ea, în timp ce el o pătrunse, iar ea îl primi doritoare. Era atât de fierbinte şi de tare şi o cuprinse încet, complet. Ah, şopti ea, simţindu-l pulsând în interiorul ei.

Scott începu să-şi mişte şoldurile, penetrând-o tot mai adânc, retrăgându-se uşor.

— Dumnezeule, Meg, eşti minunată.

Ea închise ochii, neputând să ascundă adevărul.

— Şi tu.

Scott îşi lăsă mâna să alunece tot mai jos, de la sânul ei la clitoris, lubrifiind-o cu propriile esenţe, cu atingerile lui minunate. Ştia exact cum să facă să o aducă pe culmile orgasmului, doar că nu era genul acela de partidă de sex furios şi rapid pe care obişnuiau să o împărtăşească.

Continuă să o pătrundă cu grijă şi îi simţi răsuflarea greoaie în ceafă. Chiar şi cuvintele pe care le rostiră erau mai intense şi mai puţin murdare decât de obicei, până ce se lăsă pradă unul orgasm minunat, care i se păru şi mai extraordinar datorită felului îi care avu grijă de ea. Cuvinte precum „eşti minunată”, „nu te opri”, „iubito” şi „acum e rândul meu” răsunară cu ecou în urechile ei în timp ce continuă să o pătrundă, înfigându-şi mâinile în ea când îşi găsi eliberarea.

După ce respiraţia lor reveni la normal, Meg simţi un nod în gât şi nu îi fu deloc uşor să se ridice din pat ca să meargă la muncă. Poate că Scott simţi şi el intensitatea aceea, pentru că şi el se ridică din pat şi zise că era cazul să se pregătească de muncă.

În zilele ce urmară, intrară într-o rutină confortabilă. De cele mai multe ori, Scott obişnuia să plece primul, ştiind că fratele lui prefera să ajungă devreme la birou. Meg pleca şi ea, la scurt timp, spre şcoală. De îndată ce ieşea din casa lui Scott, Rick o aştepta deja în maşina lui şi o urma până la şcoală. Meg răsufla uşurată ştiindu-l acolo, ştiind că Rick ar fi putut să-l împiedice pe Mike să-i facă vreun rău. Şi, dat fiind faptul că toate gândurile şi viaţa ei erau în derivă, îi

era recunoscătoare pentru acele câteva clipe de linişte.

Meg se întorcea apoi acasă şi, fiind oaspete în casa lui Scott, îi plăcea să ajute la treburile casei. Rick obişnuia să o însoţească la cumpărături, pentru ca apoi să umple dulapurile şi frigiderul lui Scott cu mâncăruri preparate de ea, aşteptându-l cu cina pregătită. Cu toate că insista să-şi aducă aminte că era vorba despre o situaţie temporară, nu putea să nege cât de mult îi plăcea să fie alături de el. Se potriveau atât de bine unul în viaţa celuilalt, de la felurile preferate de mâncare, la serialele de televiziune şi la ora de culcare.

Spre deosebire de Mike şi de foştii ei iubiţi, pe Scott nu părea să-l deranjeze faptul că obişnuia să-şi petreacă serile pregătind lecţia din ziua următoare pentru copii. Scott rămăsese surprins să constate că la grădiniţă copiii făceau ceva mai mult decât să picteze şi să coloreze şi părea cu adevărat interesat de pregătirile ei pentru ore.

Pe lângă faptul că devenise atât de uşor să locuiască împreună, Meg se văzu nevoită să recunoască şi că sexul era din ce în ce mai bun, doar că nu înţelegea de ce. În relaţiile ei anterioare, era întotdeauna vorba despre el sau despre o partidă scurtă înainte de culcare. În schimb, Scott părea preocupat doar de plăcerea lui Meg. Nu avea să fie deloc uşor să fie cu altcineva după el.

I-o spusese cât se poate de clar în noaptea aceea din grădină. Dacă ar fi gândit cu capul, şi-ar fi dat repede seama că relaţia sa cu fosta soţie nu avea să dureze. Doar că preferase să gândească cu… libidoul său. Iar Scott avea un apetit sexual cât se poate de sănătos, după cum i-o dovedise în repetate rânduri. Dacă se întâmpla la fel şi în relaţia lui cu Meg? Ce avea să se întâmple cu ei odată ce urma să i se vadă sarcina? Dacă era să se ia după cartea *la ce să te aştepţi când eşti însărcinată,* cât de curând avea să i se vadă sarcina. Mai mult decât atât, deja observase cum i se mărise burta, cu toate că el nu făcu vreo referire la asta. Era inevitabil, urma să se facă din ce în ce mai mare, iar Scott avea să-şi piardă orice interes sexual.

Încă un gând care o deprima. De fapt, realitatea era

noul ei prieten, îşi spuse ea, păşind în şcoală în vinerea aceea. După o lecţie despre litera K, Meg îşi duse elevii la ora de desen, unde aveau să-şi petreacă următoarele patruzeci de minute.

Dar înainte să meargă să bea o cafea, trecu pe la birou ca să-şi verifice corespondenţa şi să stea de vorbă cu Allie.

Meg nu mai avusese timp să stea cu prietenele ei din seara aceea în care ieşiseră în oraş şi simţea că trecuse o veşnicie de atunci, aşa că era hotărârâră să rectifice situaţia. Se opri la peretele cu cutii poştale de unde luă mai multe hârtii colorate, anunţuri şi alte câteva obiecte, după care se îndreptă spre prietena ei.

— Bună!

— Salut! o întâmpină Allie, din spatele biroului ei de metal, zâmbind, ca de fiecare dată. Cum te mai simţi? o întrebă ea, făcând semn spre abdomenul ei.

— Destul de bine, mulţumesc, răspunse Meg, zâmbind, roşie în obraji. Tu?

— Bine. Meg, vreau să vorbesc ceva cu tine, îi şopti Allie.

— Şi mie mi-ar plăcea să ieşim la prânz, zise Meg.

Allie ştia despre povestea cu Mike, dar nu avea nici cea mai mică idee că Meg locuia cu Scott. Aveau multe de recuperat.

— Perfect! Îţi dau eu mesaj. Weekendul ăsta merg în vizită la părinţii mei, dar poate weekendul următor. Dar nu despre asta voiam să vorbesc cu tine…

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Meg, îngrijorată.

— Mai mulţi părinţi au sunat să se plângă despre o maşină care nu mai pleacă din parcare, cu un şofer la volan. Aşa că domnul Hansen a mers să stea de vorbă cu şoferul, spuse Allie, aruncând o privire după umăr, spre uşa întredeschisă, parcă încercând să se asigure că nu erau ascultate.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Meg, cu un nod în stomac.

— Tipul i-a arătat documentele sale, lucrează la o

firmă de agenţi de pază şi i-a explicat că e în misiune, că e angajat de cineva din şcoală. Nu a dat niciun nume, dar…

Pentru că domnul Hansen, la fel ca Allie, ştiau deja că Meg le ceruse să nu-l mai lase pe Mike să intre în şcoală…

— Dar a pus lucrurile cap la cap şi şi-a dat seama că eu sunt cea care are nevoie de protecţie, spuse Meg.

— Îmi pare rău, spuse Allie.

— Nu e vina ta. Meg trase adânc aer în piept şi o întrebă: Vrea să stea de vorbă cu mine?

— Chiar acum.

— Bine, zise Meg, îndreptându-şi spatele şi făcând abstracţie de nodul din stomac.

Trecu pe lângă biroul prietenei ei şi se îndreptă spre biroul directorului, bătând uşor la uşă.

— Intră, strigă acesta.

Meg intră şi îl văzu pe domnul Hansen la birou. Era un bărbat cu o înfăţişare simplă şi cu o personalitate pe măsură. Văzându-i părul rar şi costumul care avusese şi zile mai bune, Meg îşi reaminti de ce nu acceptase să iasă cu el. Nu exista nici cea mai mică atracţie între ei. Soarele strălucea în spatele lui, lumina puternică a soarelui din Florida contrastând cu starea de spirit mohorâtă a lui Meg.

— Bună dimineaţa, Meg, spuse el, adresându-i-se, ca de obicei, pe numele mic, lăsând la o parte aerul formal pe care îl preferau alţi directori. Te rog să iei un loc, îi spuse el, pe un ton serios.

Meg se aşeză pe unul dintre scaunele inconfortabile din faţa biroului său.

— O să trec direct la subiect. Am fost sunat de mai mulţi părinţi îngrijoraţi, care m-au informat că au văzut un bărbat într-o maşină fără semne distinctive, în faţa şcolii.

Meg îşi înfipse mâinile în braţul scaunului. Bineînţeles că îşi dădea şi ea seama de ce aceşti părinţii erau deranjaţi de bărbatul masiv din maşina aceea neagră, care stătea toată ziua parcată în curtea şcolii.

— Există o explicaţie.

— O explicaţie care te priveşte în mod direct?

Meg închise ochii şi încuviinţă.

— Nu aveam cum să fiu sigur.

Meg era perfect conştientă de acest lucru, dar preferă să-şi asume faptele.

— Ştii deja că l-am pus pe fostul meu iubit pe lista persoanelor pe care nu le vreau în şcoală. Adevărul e că am un ordin de restricţie împotriva lui, zise ea, coborându-şi privirea, moment în care îşi dădu seama că îi tremurau mâinile, aşa că şi le îndesă sub picioare, pe scaun.

— Este o persoană periculoasă? o întrebă domnul Hansen. E cazul să îmi fac griji în privinţa copiilor?

— Nu, e interesat doar de mine.

Directorul se uită lung la ea.

— Şi va simţi că elevii îi stau în cale ca să ajungă la tine?

Meg îşi simţi gura uscată.

— Nu cred că… Nu aş pune niciodată în pericol viaţa copiilor, spuse ea, ştiind prea bine că nu putea să bage mâna-n foc pentru Mike când era băut.

— Ştiu că nu le-ai face niciun rău intenţionat, dar se prea poate să se ajungă la asta. Unul dintre părinţii care ne-a sunat face parte din consiliul şcolii. Vrea să convoace o întâlnire. Mama respectivă e de părere că ar trebui să fii suspendată, fără plată şi, sincer să fiu, la cum se prezintă situaţia, mă aştept ca şi ceilalţi membri ai consiliului să voteze alături de ea.

Meg îşi plecă privirea, ştiind prea bine ce încerca domnul Hansen să-i spună. Ar fi putut să participe, de faţadă, la întâlnirea consiliului şcolii, dar rezultatul nu avea să se schimbe. Dacă şi ea ar fi fost în locul lor şi dacă ar fi avut copii în şcoală, ştiind povestea dintre ea şi fostul ei, şi ea ar fi votat să fie suspendată. Se prea putea ca Mike să o ia razna, să vină băut la şcoală, pus pe scandal. Dacă avea să se năpustească asupra ei de faţă cu copiii? Dădu uşor din cap, şocată de faptul că gândul acela nu-i trecuse până atunci prin minte. Fusese atât de depăşită de situaţie că nici măcar nu se oprise să se gândească la altceva decât la propriile probleme.

— Înţeleg, şopti ea, cu teamă, ştiind prea bine ce

avea să urmeze.

— Atunci ne-am înţeles. O să accepţi o suspendare voluntară, iar eu o să explic întreaga situaţie în faţa consiliului.

Meg reuşi să încuviinţeze uşor din cap, cu lacrimi în ochi. Nu mai era doar o mamă necăsătorită, ci o mamă necăsătorită, fără un loc de muncă şi fără venit. Sperase să poată să strângă bani până la finalul anului şcolar pentru toate cheltuielile neaşteptate pe care urma să le aibă cu cel mic.

Cumva reuşi să se ridice, abia ţinându-se pe picioare, şi porni spre uşă.

— Meg.

Meg aruncă o privire peste umăr şi rămase surprinsă să vadă compasiunea de pe chipul directorului.

— Chiar îmi pare rău. Ştiu cât de mult ţii la elevii tăi şi cât de mult ţin ei la tine.

— Mulţumesc.

Îi întoarse apoi spatele şi ieşi pe uşă, făcându-i în grabă cu mâna lui Allie, neputând să-şi găsească cuvintele. Pentru că ştia că era pe punctul de a izbucni în plâns.

*

Scott îşi petrecu dimineaţa într-o întâlnire cu Tyler şi cu Lola Corbin. Lola veni singură, fără agent de pază şi fără vreunul dintre membrii formaţiei sale. Cu toate că era un star pop, un adevărat fenomen în lumea muzicală, cu toate că tocmai fusese votată cea mai sexy femeie de o revistă pentru bărbaţi, era, fără doar şi poate, cu picioarele pe pământ şi... normală, în ciuda imaginii ei de petrecăreaţă. Alţi bărbaţi probabil că ar fi salivat după părul ei lung şi negru, după ochii albaştri şi trupul perfect, dar Scott o prefera pe educatoarea cu păr şaten şi ochi căprui alături de care se trezise în dimineaţa aceea.

Se uită lung la Lola după ce termină de explicat planurile de protecţie pe care urmau să le aplice dacă ea se hotăra să îi angajeze şi ajunse la concluzia că Lola ştia cum

să-şi poarte de grijă. Nu era dispusă să înghită mofturile colegilor ei de trupă şi nici nu avea de gând să-i lase pe fanii ei furioşi să-i distrugă viaţa. Era logodită cu Peter Grissom Jr., unul dintre cei mai apreciaţi jucători ai echipei Miami Thunder, un alt motiv pentru care

Tyler şi Scott nu puteau refuza această misiune. Indiferent de ce sentimentele lor la adresa lui Grey Kingston.

Întâlnirea ajunse la sfârşit după ce Lola le făgădui că voia să îi angajeze.

Lui Scott îi sună telefonul şi răspunse imediat când văzu că era Rick.

— Ce s-a întâmplat?

— Tocmai a ieşit din şcoală, m-a ignorat complet, a urcat în maşină şi a plecat.

Scott se uită repede la ceas. Abia dacă era ora prânzului. Oare i se făcuse rău?

— Încotro se îndreaptă?

— Cred că spre casa ta.

— Foarte bine, nu o scăpa din ochi. Ajung şi eu în scurt timp. Mulţumesc, amice, spuse Scott, după care îi închise şi încercă să o sune pe Meg, dar îi intră mesageria.

Schimbă câteva cuvinte cu Tyler, după care se îndreptă spre casă şi ajunse în timp record. Îl salută din priviri pe Rick, care parcase maşina în faţa casei, şi intră în parcare, deloc surprins să constate că maşina lui Meg era deja acolo.

Intră în casă, neştiind la ce să se aştepte.

— Meg? zise el, aruncându-şi cheile pe comoda de lângă uşa de la intrare.

Când nu primi niciun răspuns, merse să o caute în bucătărie, iar când nu o găsi nici acolo, se îndreptă spre dormitor. O găsi întinsă pe pat, îmbrăcată, ghemuită pe o parte.

Cu toate că îi plăcea imaginea aceea cu ea întinsă pe patul lui, simţi un nod în stomac.

— Bună, spuse el, aşezându-se pe pat, lângă ea. Nu te simţi bine?

— Te-a sunat Rick să mă pârască? întrebă ea.

— Mi-a spus că ai plecat pe neaşteptate de la şcoală. Nu mi-ai răspuns la telefon, aşa că am venit să văd dacă ai păţit ceva.

Meg pufni, după care se ridică în fiind şi se sprijini de perne, cu părul ciufulit, cu machiajul scurs de la lacrimi. Se cutremură când o văzu aşa.

— Nu mă simt rău, zise ea, iar Scott răsuflă uşurat pentru prima oară după ce primise telefonul lui Rick.

Meg îşi muşcă buza şi ridică privirea spre el, privindu-l cu ochii ei căprui.

— M-au dat afară.

— Poftim?

— Mai mulţi părinţi au sunat la şcoală ca să se plângă de bărbatul acela ciudat care şi-a parcat maşina fără însemne în faţa şcolii. Directorul a mers să stea de vorbă cu Rick. Rick nu i-a spus nimic despre mine, dar având în vedere faptul că l-am trecut pe Mike pe lista persoanelor care nu au voie să intre în şcoală, nu i-a fost deloc greu să-şi dea seama pe cine a fost trimis să păzească. Una dintre mamele care s-a plâns face parte din consiliul şcolii şi a cerut să stabilim o întâlnire, spuse Meg, frecându-şi braţele cu mâna.

Scott abia se abţinu să nu o strângă în braţe, dar nu părea deloc receptivă în clipele acelea. Spre deosebire de momentul în care se aruncase în braţele lui, de data asta părea încordată şi neînduplecată şi întregul ei corp striga „nu mă atinge”. Era evident că nu voia să apeleze la ajutorul lui, îşi spuse el, îndurerat.

— Şi cum au ajuns să te dea afară? o întrebă el, încercând să afle mai multe.

— M-au suspendat fără plată, spuse ea, enunţând fiecare silabă. Directorul şcolii nu a încercat să forţeze lucrurile. Dar când m-a întrebat dacă Mike ar putea reprezenta un pericol pentru copii, nu am ştiut ce să-i răspund. Dacă apare beat la şcoală? Dacă reuşeşte cumva să treacă de Rick şi îi ies copiii în cale… Nu am putut să-i garantez că o să fie în siguranţă. Dacă ar fi fost vorba de

copilul meu, şi eu aş fi ales să mă dau afară, spuse ea, dărâmată. Nu avea niciun rost să mai convocăm o întâlnire de consiliu, aşa că am preferat să accept inevitabilul.

Scott lăsă să-i scape o înjurătură.

— Aş da orice să dăm de urma nenorocitului ăluia, dar potrivit lui Luke, e ca şi cum ar fi intrat în pământ. Nu reuşim nicicum să-i dăm de urmă, cu toate că Luke a stat de vorbă cu prietenii şi colegii lui de muncă. Toate apelurile pe care le-ai primit din partea lui au venit de pe diferite cartele, aşa că nu avem cum să-i dăm de urmă. Dar nu acelaşi lucru se poate spune despre soţii Ashton, continuă el.

Ştia că trebuia să o pună la curent cu tot ce reuşise să afle Luke despre cuplul Ashton, dar acum nu era momentul.

— Nu mai contează. Mike deţine controlul, exact cum şi-a dorit dintotdeauna.

— O să încercăm să întoarcem lucrurile în favoarea ta. Cred că ar trebui să stăm de vorbă cu părinţii lui Mike. Poate reuşesc ei să îl convingă pe fiul lor să renunţe.

— Nu mi s-a părut că ar avea vreo influenţă asupra lui când au venit să mă vadă, dar merită să facem o încercare. Chiar am nevoie de locul ăsta de muncă, spuse ea, cu o voce dărâmată. Am încercat să mă gândesc la fel de fel de variante. Nu pot să le dau meditaţii unor copii din anii mai mari ca să fac bani din acelaşi motiv pentru care mi s-a cerut să plec. Am ceva bani puşi deoparte, dar contam pe salariu ca să cumpăr un pătuţ şi mobilă pentru copii, hăinuţe, mâncare, scutece… Nu pot să las povestea asta să continue ca până acum.

Disperat să o atingă, sperând că şi ea tânjea după atingerea lui, o luă de mână şi îşi împleti degetele cu ale ei, un gest cu o însemnătate atât de mare pentru el. Dădu uitării valul de panică şi se concentră pe prezent. Pe Meg.

— O să găsim noi o soluţie.

Dar Meg se uită la el, cu o privire de gheaţă, cu maxilarul încordat şi spuse pe un ton hotărât:

— Ba nu, eu o să găsesc o soluţie.

Bineînţeles că băgă de seama faptul că folosise

cuvântul „eu”, la fel e bine cum ştia că reacţia ei venea ca urmare a comentariului său prostesc de zilele trecute, cum că familia era pentru proşti şi că finalurile fericite existau doar în poveşti de adormit copiii. Avea un nod în gât, şi întreaga lui fiinţă îl implora să o liniştească. Să îi promită că avea să fie alături de ea indiferent de orice urma să vină. Dar amintirile din trecut nu făcuseră altceva decât să îi aducă aminte de durerea pricinuită de pierderea propriului său copil. Ceea ce îl făcu să-şi dea seama că, dacă avea să-şi permită să se gândească la Meg şi la copilul ei drept al lui, iar dacă ea urma să îl părăsească după ce pericolul trecea, avea să piardă mult mai mult decât avusese vreodată alături de Leah.

Iar adevărul era că nu ştia dacă putea să-şi revină vreodată din durerea aceea.

Aruncă o privire spre Meg, văzând deopotrivă fragilitatea şi puterea pe care o admira la ea. La naiba, de ce nu se gândise mai devreme la asta? De exemplu, când insistase să nu se rezume totul la o singură noapte. Doar că nu o făcuse. Se lăsase mânat de dorinţa pentru ea şi, cum bine observase chiar ea, se lăsase mânat de complexul său de cavaler pe cal alb.

La naiba! De data asta, niciunul dintre ei nu putea să scape nevătămat din povestea asta.

— Ai numărul de telefon al soţilor Ashton? o întrebă el, concentrându-se pe problemele ei şi nu pe sentimentele pe care nu putea să le controleze.

Meg încuviinţă din cap.

— Hai să stabilim o întâlnire cu el.

— În regulă.

Meg îi sună şi, în scurt timp, stabili o întâlnire cu părinţii lui Mike la clubul Palm Beach, miercurea aceea. Scott ar fi preferat să se vadă mai curând, dar soţii Ashton erau plecaţi din oraş. Nu avea de unde să ştie dacă părinţii lui Mike aveau vreo influenţă asupra fiului lor, dar dacă chiar ţineau la copil, aşa cum pretindeau, spera să găsească în ei un aliat pentru Meg. Pentru că merita să aibă parte de ceva bun în viaţa ei.

*

Meg se trezi şi se ridică din pat, lăsându-l pe Scott să doarmă. După întreaga nebunie de ieri, aproape că uitase că avea o programare la doctor în dimineaţa aceea. Doctorul ei lucra o sâmbătă pe lună şi, pentru că preferase să nu piardă o zi de şcoală, Meg îşi făcuse o programare pentru sâmbăta aceea. Bineînţeles că deja nu mai conta. Oricât ar fi fost de obosită, nu voia să rateze o programare atât de importantă.

Făcu un duş rapid, se îmbrăcă şi strecură din dormitor, surprinsă să costate că Scott încă dormea buştean. Îi lăsă un bilet în care îi spuse că pleacă la doctor şi îl lipi de espressorul de cafea, unde mai mult ca sigur că avea să-l vadă la prima oră. Învăţase deja că primul lucru pe care îl făcea Scott dimineaţa era să-şi bea cafeaua.

Ceva îi spunea că avea să se supere că nu-l trezise şi că nu-i spusese mai devreme că urma să meargă la doctor, dar era ceva ce trebuia să facă pe cont propriu. O programare la doctor pentru sonagramă era cel mai personal şi intim lucru pe care şi-l putea imagina şi, cu toate că şi-ar fi dorit să aibă pe cineva alături cu care să împărtăşească momentul acela – lucru care nu o făcea deloc disperată după atenţie, doar sinceră – înţelegea prea bine că trebuia să stabilească anumite limite cu Scott. Oricât de mult şi-ar fi dorit să nu o facă, nu avea niciun rost să nege situaţia.

Aruncă o privire în jurul ei şi îl văzu pe bodyguardul ei prietenos cu ochii pe ea. În timp ce Scott stătea la pândă în casă, Rick se asigura ca Mike să nu facă probleme afară. Meg ieşi în parcare fără să se grăbească şi îi făcu cu mâna, dându-i timp să pornească maşina şi să o urmeze. Nu era proastă şi nici nu avea de gând să-şi asume riscuri inutile. Mike era undeva acolo, deloc fericit să ştie că încă purta în pântec copilul ei. Era normal să-şi dorească să se ştie în siguranţă.

Câteva minute mai târziu, Meg se întinse pe masa de

consult, îmbrăcată într-un halat subţire, în timp ce doctoriţa Taylor, o femeie de vârsta a doua pe care Meg o plăcea şi în care avea încredere absolută, îi întinse gel cald pe burtă.

— Mai întâi trebuie să găsim bătăile inimii, spuse doctoriţa, lăsând aparatul să alunece pe pântecul ei, în timp ce Meg aşteptă cu sufletul la gură.

Îşi amintea cu lux de amănunte cum ajunsese la spital, după ce o împinsese Mike... Avusese sângerări şi aşteptase cu inima cât un purice ca medicul să găsească bătăile inimii.

Şi de data asta fu la fel, ba chiar începu să spună o rugăciune în gând până ce, în cele din urmă, auzi bătăile inimii prin aparat şi răsuflă uşurată.

— Uite, spuse doctoriţa, încântată. Sună bine, bravo. Apoi îi zâmbi şi atinse ecranul, ca să printeze imaginea. Ai întrebări pentru mine?

Meg scutură din cap.

— Ai continuat să-ţi iei vitaminele?

— Da. Îmi provoacă greaţă, dar încerc să le iau după masă.

— E şi normal, spuse doctoriţa, după care lăsă aparatul deoparte şi se întoarse spre Meg. Pari obosită. Dormi bine?

Meg o privi cu un nod în gât.

— Încerc. Am ceva probleme cu tatăl copilului, spuse ea, preferând să nu intre în detalii sau să-i spună că rămăsese fără loc de muncă.

— Ei bine, stresul nu-ţi face bine nici ţie, nici copilului, spuse doctoriţa.

De parcă ar fi fost o noutate pentru Meg. Nu era ca şi cum era bucuroasă să viaţa ei se transformase într-un coşmar.

— Ştiu. Pur şi simplu, sunt atât de multe lucruri pe care nu reuşesc să le controlez în clipa de faţă.

— Ei bine, îţi recomand să încerci să te odihneşti. Eşti bine, dar să nu uităm că ai avut sângerările acelea la început şi nu vrem să se repete, bine?

— Bine, spuse Meg, foindu-se pe masa de control.

Doctoriţa Taylor se ridică în picioare şi spuse

— Totul arată bine, continuă să ai grijă de tine şi ne vedem luna viitoare. Atunci vom putea să vedem şi sexul copilului, dacă vrei să ştii din timp. Ai grijă de tine, repetă ea, cu un zâmbet cald.

— Mulţumesc, răspunse Meg.

Aşteptă ca femeia să închidă uşa după ea, după care se ridică în şezut, strângându-şi halatul de hârtie în jurul ei.

Chiar voia să ştie sexul copilului? Nu era sigură, dar avea timp să se gândească la asta. Inima îi tresări la gândul că ar putea avea o fetiţă. Bineînţeles că, mai mult decât orice, îşi dorea un copil sănătos pe care avea să-l adore indiferent de orice, dar în inima ei, spera să aibă o fetiţă pe care să poată să o îmbrace frumos, să fie alături de ea mereu. Spre deosebire de mama ei, care nu fusese lângă ea, îşi spuse Meg, cu amărăciune.

Când o sunase pe mama ei să-i spună că era însărcinată, răspunsul Aliciei fusese unul succint: „Păcat, nu mai ai nicio şansă să pui mâna pe un bărbat bun”. Gândul acela o făcu să se cutremure, dar încercă să-l dea uitării. Oare aceeaşi reacţie avusese şi mama ei faţă de ea? După ce tatăl ei o părăsise, oare o văzuse ca pe o povară, ca pe un impediment în încercarea de a-l găsi pe Făt-Frumos? Adevărul era că nu reuşise niciodată să-l găsească.

Meg se îmbrăcă şi se îndreptă spre casă, încercând din răsputeri să nu se gândească la lucruri triste. După cum bine îi spusese doctoriţa, nu avea nevoie de stres în viaţa ei.

Se bucură când Luke o sună să o pună la curent cu ce reuşise să afle despre părinţii lui Mike. Cel puţin pe hârtie nu erau deloc nişte monştri, cum îi descrisese Mike. Cu toate că Meg voia să afle mai multe şi că avea nevoie de timp ca să digere tot ce reuşise să afle, era mai liniştită la gândul că urma să se întâlnească cu ei.

Intră în casă şi se îndreptă direct spre bucătărie, unde îl găsi pe Scott la masă, cu o ceaşcă de cafea şi cu biletul ei în mână. Chipul lui frumos era ras.

Era îmbrăcat într-un tricou, o pereche de pantaloni de

trening şi era desculţ. Îi lăsă gura apă când îl văzu atât de sexy.

— Bună dimineaţa, zise ea, lăsându-şi pe masă geanta, cheile şi fotografie sonagramei.

— Cum a fost la doctor? o întrebă.

— Totul e în regulă, răspunse ea.

— Eşti sigură? o întrebă el, morocănos.

— De ce n-ar fi? Mai vrei o ceaşcă de cafea? îl întrebă ea, încercând să schimbe subiectul.

— Nu, mulţumesc, îi răspunse cu ochii în cafea, cu o expresie greu de descifrat. Nu am nevoie.

Nu părea deloc bine, dar nu reuşi să-şi dea seama ce anume îl deranja. Doar nu ar fi vrut să meargă cu ea la doctor. Ce gând absolut ridicol!

Scott luă fotografia şi se uită la desenul acela alb-negru.

Meg îşi înfipse mâinile în spătarului scaunului şi zise, vizibil încordată:

— Nu prea se vede nimic.

Scott se uită îndelung la sonagramă. Mai văzuse una o singură dată, când unul dintre colegii de secţie le-o arătase tuturor, ca un tată mândru. Fosta lui nu-i arătase niciodată sonagrama ei.

Când văzu poza copilului lui Meg, simţi un val de emoţii greu de descifrat. Dar cea mai importantă, cea mai surprinzătoare, era un sentiment de dor.

Lăsă sonagrama pe masă şi spuse:

— Nu era nevoie să mergi singură la doctor.

Meg făcu ochii mari.

— Ba da, spuse ea, după care făcu o pauză, parcă aşteptându-l să vorbească. Dar văzând că nu mai spune nimic, îşi îndreptă spatele şi continuă: Uite ce, apreciez tot ce faci pentru mine. Şi îmi place mult… ce e între noi.

Suna atât de blazată. Cuvinte precum „îmi place”, sau „apreciez”, nu aveau nicio legătură cu sentimentele pe care reuşise să le stârnească în el. Când se trezise singur în pat, fără Meg alături de el, fusese debusolat. Ceea ce îi demonstra cât de repede se obişnuise să o aibă în viaţa lui.

Iar când găsise biletul ei în bucătărie, fusese atât de… rănit de gândul că mersese la doctor singură. Nu putea să înţeleagă trăirile acelea, nu ştia ce să facă cu ele, dar trebuia să le înfrunte.

— Scott, ai auzit ce ţi-am spus? îl întrebă ea.

— Da.

Nu-i plăcea ce auzea, dar auzea.

— Bine, spuse ea, lingându-şi buzele, agitată. Ştii, cred că ar fi mai bine dacă am ţine lucrurile personale departe de…

— Departe de ce anume? o întrebă el, ridicându-se de pe scaun şi invadându-i intenţionat spaţiul personal.

Avea nevoie să fie lângă ea, să o atingă, să îi inhaleze parfumul, să simtă că viaţa lui era în continuare pe făgaşul cel bun. La naiba, femeia aceea reuşea de fiecare dată să-i întoarcă viaţa cu susul în jos.

De îndată ce se apropie de ea, Meg îşi pierdu cuvintele. Pupilele i se dilatară, rămase cu respiraţia întretăiată şi cu un nod în gât. Scott abia se abţinu să nu o sărute, să nu îşi plimbe dinţii pe pielea ei catifelată.

Doar că Meg încerca să-i spună ceva. Ceva ce ar fi preferat să nu audă din gura ei. Reuşise să-l ţină în priză şi avea o singură cale de a se elibera. Doar că, mai întâi de toate, trebuia să clarifice unele aspecte.

— Ai spus că vrei să ţii lucrurile personale departe de… de ce anume? o întrebă el, cu o voce întunecată, el însuşi auzind avertismentul din glasul său.

— De sex, se grăbi ea să spună. Mi-am dat seama că n-o să vrei să vii cu mine în dimineaţa asta la doctor, aşa că nu te-am trezit. Doar că acum faci pe rănitul şi pe supăratul, aşa că nu înţeleg ce-ţi trece prin minte.

— Nici eu, iubito. Nici eu nu înţeleg. Ştiu doar că mi-ai luat minţile. Că mă faci să visez la lucruri la care nu ar trebui să visez, genul de lucruri care o să-mi facă mai mult rău decât bine. Şi, cu toate astea, e tot ce-mi doresc.

O prinse în braţe şi o strânse la piept, sărutând-o cu patimă. Meg îşi înfipse degetele în umerii lui şi, preţ de o clipă, Scott se temu că avea să îl împingă de lângă ea. În

schimb, îl apucă de cămaşă, se lipi de el şi se pierdu în sărutarea aceea.

Capitolul 9

Nu doar că Meg nu putea să-i reziste lui Scott, nu putea să reziste nici cât de mult părea el să o dorească. Disperarea lui era sinonimă cu a ei. Poate că nu ştiau încotro se îndrepta relaţia dintre ei, dar unele lucruri veneau de la sine.

Urmă un sărut pasional şi impetuos, mânat de frustrarea pe care o simţise în el de îndată ce intrase în cameră, dar avea o aromă atât de savuroasă, de cafea şi de Scott, în timp ce el îi devoră gura.

Îşi lăsă mâna să alunece spre pantalonii ei şi o dezbrăcă imediat, apucându-i sexul în palmă.

— Eşti atât de fierbinte şi de udă, gemu el.

Meg îşi arcui spatele la atingerea lui, iar el îi trase la o parte chiloţii şi o pătrunse cu degetul, strecurându-se în ea, găsind imediat nucleul acela doritor. Dintr-odată, Meg începu să se cutremure şi să gemă de plăcere.

— Îmi place că eşti atât de sensibilă, şopti el, îngropându-şi faţa la gâtul ei, sărutându-i clavicula, continuând să o penetreze cu degetul, până o simţi tânjind de dorinţă.

Dumnezeule, era atât de aproape, iar când el îşi lipi degetul de clitorisul ei şi începu să o frece în timp ce degetul lui îşi continuă treaba, o simţi cutremurându-se sub valuri de plăcere. Doar faptul că el o ţinea în braţe o împiedică să nu se prăbuşească la picioarele lui.

În timp ce ea îşi reveni în simţiri, îl văzu dezbrăcându-se de pantaloni, şi înainte ca ea să apuce să se dezbrace de chiloţi, el fu cel care îi făcu să alunece pe picioarele ei tremurânde. Abia dacă îşi dădea seama unde erau sau ce anume se întâmplase, o mică parte din ea ştiind că nu erau în dormitor. Dar el o luă pe sus, şi ea îşi înfăşură picioarele

în jurul lui, iar Scott o purtă în braţe spre canapeaua din camera alăturată şi o lăsă pe picioarele ei.

— Întoarce-te, îi spuse el cu vocea aceea groasă şi atât de sexy.

Meg se întoarse imediat, lăsându-l să o aplece pe braţul canapelei. Îşi lipi sânii plini de canapea îl timp ce el o apucă de şolduri şi îi depărtă picioarele.

Simţi un val de plăcere când îi simţi erecţia în dreptul sexului său, deja umed şi pregătit. O tachină cu penisul, intrând şi ieşind din ea, fără să meargă până la capăt. Meg se încleştă în jurul lui, încercând să-l prindă şi să îl tragă în ea, tânjind să-l simtă pulsând în adâncul ei. Dar el continuă mişcările acelea excitante, iar dorinţa continuă să crească în ea.

Îşi lăsă mâna pe spatele şi, dintr-odată, îşi încetini mişcările şoldurilor, plimbându-şi mâna bătătorită, dar atentă, pe coloana ei.

— Ce frumos, spuse el, mai mult pentru sine, dar cuvintele acelea, rostite cu admiraţie, o unseră pe suflet.

Meg îşi lăsă capul pe spate şi suspină de plăcere, întrebându-se cum avea să poată să nu se îndrăgostească de bărbatul acela. Poate că ar fi putut să-şi ţină zidurile ridicate în faţa bărbatului sever, dominant şi alfa, dar astfel de gesturi tandre şi neaşteptate o făceau să calce limita aceea interzisă, şi un nod i se puse în gât.

— Eşti pregătită, iubito? o întrebă el, după care o prinse de şolduri cu ambele mâini, strânsoarea lui provocându-i un val de dorinţă.

— Mai mult decât pregătită, reuşi ea să spună, trupul ei gol tânjind după al lui. Inima ei tânjind după el.

Nu, îşi spuse ea, alungând gândul acela îngrozitor.

În clipa aceea o pătrunse adânc, mai adânc decât îl simţise vreodată, şi nu se mai gândi la nimic. Scott scoase un geamăt de plăcere, iar Meg îl simţi peste tot, în cel mai bun fel cu putinţă.

— Eşti bine? o întrebă el, luând-o prin surprindere. Nu vreau să-ţi fac vreun rău, spuse el, mângâind-o pe spate, iar ea se întoarse să-i întâlnească privirea.

— Scott, ştiu că nu mi-ai face niciodată rău intenţionat. Şi nu-mi faci rău nici acum. Mai târziu, era altă poveste, dar în clipa aceea nu avea cum să-l împiedice. Dar dacă nu începi să te mişti în clipa asta… eu am să fiu cea care-ţi face rău.

Acestea fiind spuse, îşi împinse şoldurile înspre el.

Râzând, Scott trecu la treabă şi o pătrunse cu pasiune, cu toate că Meg încă îl simţea cum se controlează. Doar că nu conta, pentru că bărbatul acela ştia exact cum să facă dragoste cu ea, cum să găsească locul potrivit şi cum să o aducă pe culmile plăcerii. După aceea, o urmă şi el, iar când îl simţi terminând în ea, când îl auzi strigându-i numele, îşi spuse că nu avea să uite niciodată clipa aceea.

*

Un pic mai târziu, după ce îşi făcuse un duş, Meg începu să pregătească prânzul. Scott se retrăsese în biroul lui, o încăpere masculină, cu rafturi de lemn şi un calculator cu ecran mare la birou. Meg nu era naivă, ştia şi ea prea bine că ceva se schimbase între ei de la uşor la greu, sexul fiind singurul aspect asupra căruia puteau să cadă de acord.

Era evident că se lupta cu nişte sentimente pe care nu voia să le accepte, fie pentru că era pur şi simplu împotriva ideii de căsătorie şi de familie, fie pentru că realitatea sarcinii ei îl ajunsese, în sfârşit, din urmă.

Începu să taie o salată verde şi legume pentru salată, după care adăugă carnea de pui şi dressingul.

Tocmai se pregătea să-l cheme pe Scott la masă când îi sună telefonul.

Se bucură să vadă numele Oliviei pe ecran şi se grăbi să răspundă.

— Salut! zise ea.

— Salut! Cum a mers azi la consultaţie? o întrebă Olivia.

— Totul e bine. Doctoriţa m-a întrebat dacă vreau să ştiu sexul copilului, spuse ea în timp ce se spăla pe mâini şi

apoi puse bolul mare de salată pe masă.

— Şi vrei să ştii ce o să fie? întrebă Olivia. Eu prefer să fie o surpriză.

Meg oftă.

— Nu ştiu ce să fac. Pe de-o parte, o să-mi fie mai simplu să fac cumpărăturile dacă ştiu dacă e fată sau băiat. Pe de cealaltă parte, aş vrea să mă bucur de nou şi surpriză.

Olivia începu să râdă.

— Ştiu exact la ce te referi. Deja am comandat atât de multe lucruri că mi-e groază să mă gândesc cum o să le duc pe toate acasă.

Meg încercă să facă abstracţie de urma de invidie la gândul că pentru Olivia totul era atât de uşor. Era alături de bărbatul iubit şi avea toţi banii din lume ca să-i ofere copilului ei tot ce şi-ar putea dori. Ca de obicei, din exterior totul părea mai uşor, cu toate că nu era întotdeauna aşa. Meg chiar spera din suflet ca lucrurile să meargă bine între Olivia şi Dylan. Pentru că meritau să fie fericiţi.

„Şi tu meriţi să fii fericită”, îi spuse o voce în sinea ei, dar Meg preferă să nu o asculte. Ce merita şi ce îi oferea viaţa erau chestiuni cu totul diferite.

— Tocmai mă pregăteam să mă aşez la masă. Pot să te sun mai încolo? o întrebă Meg.

— Sigur. Dar ne vedem, oricum, diseară, nu? spuse Olivia.

— Ce se întâmplă diseară?

Urmă o tăcere ciudată, după care Olivia zise:

— Mama ne-a invitat pe toţi la cină. Am crezut că… Nu contează. Sună-mă mai târziu, se grăbi Olivia să spună, iar Meg nu o învinui.

Când se întoarse, îl zări pe Scott în pragul uşii, cu ochii pe ea.

— M-ai speriat!

— Scuze. Nu am vrut să te deranjez.

— Stai liniştit. Oricum voiam să te chem la masă.

— Mulţumesc. Arată delicios. Chiar apreciez că ai gătit.

— Cu plăcere.

Scott intră în bucătărie şi spuse:

— Tocmai m-a sunat mama. Ne-a invitat pe mine şi pe fraţii mei la cină în seara asta, la ora şase. Se pare că vrea să ne spună ceva.

— Foarte bine. O să-mi fac de lucru pe acasă, zise Meg, scoţând două pahare din dulap.

— De fapt, speram că o să vrei să vii cu mine.

Meg îi întâlni privirea serioasă.

— Pare să fie o chestiune de familie.

Nu doar că nu avea ce să caute acolo, dar nu voia ca familia lui să presupună că între ea şi Scott era ceva.

— Mama e împreună cu un tip, Michael Brooks, de ani buni. Am un presentiment ciudat. Nu am nici cea mai vagă idee ce are de gând să ne spună, dar mi-ar plăcea să fii şi tu acolo, spuse el, privirea lui îmblânzindu-se când se uită la ea. Iubitul ei e un om bun, dar o să fie ciudat dacă o să ne anunţe că care de gând să se recăsătorească. A trecut prin atâtea.

— Şi crezi că nu ar fi bine pentru ea să se căsătorească cu el? zise Meg, întrebându-se dacă avea ceva de-a face cu pesimismul lui Scott legat de ideea de familie şi de căsătorie sau dacă chiar avea o problemă serioasă cu iubitul mamei sale.

Scott ridică din umeri, vizibil jenat de întrebarea ei.

— Probabil că nu. Pur şi simplu, încă mi se pare ciudat să văd un alt tip alături de mama, zise el. Cu toate că nu pot să suport ce i-a făcut tatăl meu…

Apoi o luă prin surprindere când se apropie de ea şi o luă de mână.

— După cum spuneam, o să fie ciudat, şi mi-ar plăcea să fii alături de mine.

Meg simţi cum creşte inima în ea, atinsă de cuvintele lui, cuvintele copilului din el, nu ale bărbatului care era acum, iar gândul că împărtăşea astfel de sentimente cu ea o înduioşă. Făcuse deja atât de multe pentru ea. Cum ar fi putut să dea dovadă de egoism şi să îl refuze?

Cu toate că ideea de a face cunoştinţă cu mama lui şi

cu restul familiei sale i se părea prea intimă şi ciudată, trebuia să lase astfel de gânduri la o parte şi să fie alături de el.

— Bine, răspunse ea. O să vin cu tine.

— Mulţumesc, spuse el, cu o privire care ar fi trebuit să o facă să dea bir cu fugiţii, doar că era deja prea implicată în povestea asta.

Dar doar până ce el urma să nu mai fie.

*

Scott parcă maşina în faţa casei mamei sale din Weston, iar Meg rămase cu răsuflarea tăiată. Era o locuinţă impresionantă şi elegantă, cu arbuşti tropicali, o parcare circulară şi grădină mare, lucru destul de rar întâlnit în Florida. În parcare zări mai multe maşini de lux, ceea ce însemna că mai mulţi din fraţii lui Scott ajunseseră deja.

— Linişteşte-te, îi spuse el, luând-o de mână când o văzu strângându-şi neliniştită mâinile în poală.

— Nu am ce să caut aici.

— Meg, îi spuse el cu o voce caldă şi sigură, menită să o liniştească. Te vreau aici alături de mine. Ceea ce înseamnă că locul tău e aici.

Bineînţeles că undeva în mintea ei ştia asta, doar că inima ei bătea prea tare.

— Ştiu că faci asta pentru mine şi îţi sunt recunoscător.

O apucă de după gât şi o trase spre el, lipindu-şi gura de buzele ei, reuşind să o reducă la tăcere. O sărută îndelung şi pasional, până ce era Meg îşi dădu seama că deja nu-i mai bătea inima de emoţie, ci de dorinţă şi de pasiunea pe care el reuşea, de fiecare dată, să le trezească în ea. O muşcă uşor de buza de jos, după care îi dădu drumul, gemând de plăcere, lipindu-şi fruntea de a ei ca să tragă o gură de aer.

— Eşti mai bine? o întrebă el.

Meg îi răspunse zâmbind:

— Mult mai bine.

Scott începu să râdă.

— Rămâi în preajma mea. Ştiu exact de ce ai nevoie.

Meg îşi verifică machiajul în oglinda de la maşină. Nu avea ce să facă cu buzele umflate, dar în rest arăta mine.

— Meg, arăţi minunat.

Îi vorbi pe un ton atât de blând şi de admirativ, că ceva îi spunea că vorbea serios.

— Mulţumesc, spuse ea, oftând, după care luă plăcinta pe care insistase să se oprească să o cumpere. Sunt gata.

O femeie şic îi întâmpină la uşă, părul ei brunet cu şuviţe delicate alunecându-i în jurul feţei. Semănau atât de bine, că Meg îşi dădu imediat seama că era vorba despre mama lui Scott.

— Scott, dragul meu, ce mă bucur să te văd, îi spuse ea, îmbrăţişându-l cu căldură.

— Bună, mamă.

— Iar tu trebuie să fii Meg! Mă bucur că ai decis să ni te alături, spuse ea, pe un ton cât se poate de sincer.

Iar sclipirea din ochii ei era, fără dor şi poate, de fericire.

— Mulţumesc. Sper că nu vă deranjez.

— Nici vorbă. M-am bucurat foarte tare să aud că Scott o să vină împreună cu cineva, spuse Emma, după care acceptă plăcinta pe care i-o oferi Meg. Mulţumesc. Nu era nevoie să aduceţi nimic, dar ceva dulce nu strică niciodată.

Îi pofti în casă, iar Scott îi aruncă lui Meg o privire menită să-i spună: „Ţi-am zis eu că o să fie bine”.

Bine, fie. Scott avusese din nou dreptate.

Îi puse mâna pe spate şi o conduse spre agitaţia din casă. Gestul lui era menit să fie unul liniştitor, dar de fiecare dată când o atingea, Meg simţea că izbucneşte în flăcări. Chimia dintre ei era atât de intensă şi de fierbinte!

Îşi trecu uşor mâna peste rochia cu care alesese să se îmbrace, fericită să încă reuşise să intre în ea, cu toate că nu-i fusese tocmai uşor. Nu era cazul să inaugureze hainele de maternitate în seara aceea.

Păşiră în bucătăria modernă, un spaţiu deschis care dădea în living, unde erau deja adunaţi ceilalţi membri ai familiei.

— Meg! răsună vocea Oliviei peste celelalte glasuri.

Meg se îndreptă spre prietena ei în timp ce Scott se opri să stea de vorbă cu Ian şi cu Riley, care îi făcu cu mâna lui Meg. Avea să treacă mai târziu să o salute.

Olivia o întâmpină cu o îmbrăţişare călduroasă.

— Mă bucur că ai venit!

Meg o îmbrăţişă la rândul ei, dar nu zise nimic.

Îşi îndreptă privirea spre Dylan, care o salută, cu zâmbetul pe buze.

— Bună, Meggie.

— Dylan! Nu te-am mai văzut de o veşnicie, spuse ea, îmbrăţişându-l ca pe un vechi prieten.

Nu mai vorbise de ceva timp cu Dylan. Zilele astea, când simţea nevoia să stea de vorbă cu cineva, era mai degrabă tentată să o sune pe una dintre prietenele ei sau pe Olivia, în loc să apeleze la vechiul ei prieten. Niciunul dintre ei nu părea deranjat de treaba asta.

— Ah! Văd că tocmai a ajuns şi Avery. Mă întorc imediat, spuse Olivia, grăbindu-se spre sora ei.

— Arăţi bine, îi spuse Dylan, luând-o de mână. Olivia mă ţine la curent cu viaţa ta.

— A fost cel puţin… interesant.

— Te descurci de minune, nu m-am îndoit nicio clipă.

— Ei bine, am avut parte de ajutor…

Se opri, de teamă că Dylan urma să creadă că repeta aceleaşi greşeli din trecut, că prefera să apeleze la ajutorul unui bărbat, în loc să se descurce singură.

— Nu e ca-n alte dăţi, se grăbi ea să-i spună. Scott s-a oferit să mă ajute din punct de vedere profesional. Nu ştiu cum aş putea să mă descurc cu Mike dacă nu ar fi el.

Nu simţea că se agăţa de el cum obişnuise să o facă în trecut, cu alţi bărbaţi. Oricare ar fi fost sentimentele ei la adresa lui, păreau mai puternice şi mai autentice. Cu toate că Scott îi dăduse clar de înţeles că nu putea să ducă la nimic.

— Stai liniştită, Meg, nu te judec, o asigură Dylan.

În calitate de fost iubit, devenit cel mai bun prieten, Dylan îi cunoştea cel mai bine temerile şi tendinţele. El era cel care o certa de fiecare dată când greşea. Şi tot el era cel care nu avea să o lase niciodată la greu. Cu adevărat extraordinar era că, de când Dylan stabilise cât se poate de clar limitele relaţiei dintre ei, Meg nu mai apelase deloc la ajutorul lui. Nu cum îşi imaginase că avea să o facă.

— Poate că eu însămi mă judec. Viaţa mea pare că se duce pe apa sâmbetei. Dar, în acelaşi timp, încerc să gândesc limpede, în perspectivă.

— Foarte bine, spuse el, zâmbind.

— Doar atât ai de spus? Nu vrei să-mi dai niciun sfat?

Dylan îşi trecu degetele prin barbă.

— Nu cred că ai nevoie de niciun sfat din partea mea, spuse el, iar o clipă mai târziu un braţ puternic o prinse de după spate.

— Întrerup ceva? întrebă Scott, cu un glas încordat.

— Nu. Doar ce îi spuneam lui Meg că îi stă bine însărcinată, spuse Dylan, evitând să facă referire la discuţia lor.

Lui Scott nu i-ar fi făcut plăcere să ştie că vorbeau despre el, chiar şi pe ocolite.

— Aşa este, spuse el, strângând-o de talie şi sărutând-o pe neaşteptate pe obraz. O să o răpesc câteva clipe, îi spuse el lui Dylan, care făcu imediat un pas în spate.

Meg se uită lung la el, surprinsă să constate că discuţia dintre cei doi bărbaţi se încheie atât de repede.

— Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu restul clanului, zise Scott, luând-o de lângă Dylan înainte să apuce să spună ceva.

— Ce a fost asta? întrebă ea, eliberându-se din strânsoarea lui.

— Pur şi simplu…

— Pur şi simplu, ai vrut să-i arăţi că sunt a ta? Pentru numele lui Dumnezeu, e însurat cu sora ta!

Scott oftă.

— Şi e înnebunit după ea. Ştiu. La naiba!

— Ce e? îl întrebă ea, uitându-se lung la el.

Scott o luă de mână şi o trase într-un birou mic şi gol, decorat în culori închise, cu un covor cu imprimeu de leopard pe jos şi accesorii aurii pe etajerele de pe pereţi.

Scott lăsă uşa întredeschisă şi spuse:

— Nu ştiu de ce am făcut-o. Te-am văzut cu Dylan şi, ştiind că e singurul bărbat de care ai fost îndrăgostită cu adevărat, am luat-o puţin razna.

Care vasăzică Scott era gelos? Pe Dylan? Meg făcu ochii mari şi îi şopti, de teamă să nu-i audă cineva:

— Eu şi Dylan nu am mai fost împreună din liceu.

— Ei bine, înainte să intru eu în peisaj ştiu că la el obişnuiai să apelezi pentru orice. Şi asta până nu demult.

Meg căută cuvinte potrivite ca să încerce să-i explice, ştiind prea bine că nu avea să-i fie deloc uşor.

— Până acum câteva luni, aş fi putut să jur că eu şi Dylan suntem doar prieteni. Că mi-era cel mai bun prieten şi că eu eram cea mai bună prietenă a lui.

— Şi acum? întrebă Scott, cu maxilarul încordat.

— Acum pot să privesc în urma mea şi să-mi dau seama că nevoia mea faţă e Dylan nu era sănătoasă. Nu era o prietenie cu drepturi egale. Eu eram veşnic… plângăcioasă, dependentă de el şi, sinceră să fiu, mi-e ruşine să mă gândesc la asta, zise ea, refuzând să se ascundă de privirea înfierbântată a lui Scott.

Era important pentru el să audă asta, iar pentru ea să vorbească.

Întinse mâna spre el şi îi mângâie obrazul, încercând să îl liniştească. Simţi cu vârful degetelor barba ţepoasă şi savură senzaţia aceea.

— De-asta ţi-e aşa de teamă să te bazezi pe ajutorul altcuiva?

— Da, şi din cauza asta. Vreau să simt că pot să-mi port singură de grijă.

La fel de bine cum nici nu voia să sufere odată ce povestea dintre ei avea să se ducă pe apa sâmbetei. Chiar şi înainte să înţeleagă sentimentele lui despre ideea de căsătorie şi de familie, se temuse că nu avea să fie

îndeajuns ca să-l convingă să rămână alături de ea. Sau, şi mai rău, că urma să devină o povară pentru el, că avea să-l îndepărteze. Deja nu mai conta. Oricum urma să plece de lângă ea.

— Scott? se auzi o voce de femeie. Olivia mi-a spus că eşti aici, şi vreau să fac cunoştinţă cu Meg... Aici eraţi! exclamă o femeie frumoasă, cu părul lung şi negru, dar se opri brusc când îi văzu. Vai, scuze! Nu am vrut să vă întrerup.

— Stai liniştită, intră, o întâmpină Meg. Tu trebuie să fii Avery, nu-i aşa?

Fata încuviinţă.

— Bună, Scott, spuse ea, sărutându-l pe obraz. Îmi pare bine de cunoştinţă, îi spuse ea lui Meg. Olivia mi-a povestit despre tine. Vreau să ieşim în oraş, ca între fete. Eu, spre deosebire de voi, pot să beau, aşa că o să staţi să vă uitaţi la mine cum îmi înec amarul în alcool, spuse ea, cu un zâmbet forţat.

— Av, eşti bine?

— Sigur!

Până şi Meg îşi dădu seama că fusese un răspuns forţat şi se întrebă de ce era supărată.

— Mi-ar plăcea să stăm la poveşti şi să te cunosc mai bine, dar mama ne-a chemat la masă, aşa că trebuie să mergem, spuse ea, ieşind din cameră.

— Ce a păţit? îl întrebă Meg pe Scott.

— Cred că are ceva de-a face cu fostul ei iubit, mormăi el.

Scott îi povestise deja că Grey Kingston din trupa

Tangled Royal era fostul iubit al lui Avery.

— A părăsit-o, hotărât să câştige faimă şi bani, ceea ce s-a şi întâmplat. Olivia mi-a spus că acum câteva săptămâni a sunat-o şi a rugat-o să se întâlnească cu el. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat între ei, dar de atunci... e supărată.

— Scott! Hai la masă! strigă cineva.

Scott îi aruncă lui Meg un zâmbet strâmb.

— Hai să vedem ce are mama să ne spună.

Meg îşi dădu repede seama că Emma era genul de femeie teatrală, căci întreaga cină făcu abstracţie de întrebările copiilor ei şi le împărtăşi vestea cea mare abia la desert.

— Sunt sigur că vă întrebaţi cu toţii de ce v-am invitat astăzi aici, spuse Emma, în cele din urmă.

— Da, mamă, cam aşa ceva, zise Avery.

— Eu cred că ştiu deja, spuse Olivia, rânjind.

— Nu am de gând să vă iau la întrebări, murmură Ian către surorile sale. Mamă, te ascultăm.

— Ei bine, Michael şi-ar fi dorit şi el să fie în seara aceasta aici, dar a avut o urgenţă la muncă. Oricum, e mai bine aşa, pentru că voiam să stau de vorbă singură cu voi.

Meg se foi uşor în scaunul ei, simţindu-se ca o intrusă. Parcă simţindu-i neliniştea, Scott îşi strecură mâna pe piciorul ei, pe sub masă, şi o strânse uşor de coapsă. Gestul lui reuşi să o liniştească, după care îi crescu pulsul, dar se forţă să se concentreze pe cuvintele mamei lui.

— Michael m-a cerut în căsătorie, iar eu am acceptat.

Toate femeile de la masă începură să ţipe de fericire şi să o felicite, fiicele ei sărind în sus să o îmbrăţişeze. Bărbaţii, mai ales Scott şi fraţii săi, nu scoaseră niciun sunet. Ceva îi spunea lui Meg că tocmai din cauza asta Emma era atât de îngrijorată. Motiv pentru care era atât de fericită că logodnicul ei nu apucase să ajungă la cina în familie.

Meg se grăbi să îl ia de mână pe Scott, oferindu-i sprijinul ei tacit, ştiind prea bine că se temuse că avea să se ajungă la una ca asta. Dat fiind că ea nu avusese ocazia să-l cunoască pe Michael, nu putea să judece gusturile Emmei în materie de bărbaţi şi nici nu avea de unde să ştie ce de fiii ei erau atât de îngrijoraţi.

— Nu ţi se pare puţin prea curând? întrebă Ian, tonul lui aspru punând capăt entuziasmului din partea fetelor de la masă.

Emma îşi îndreptă privirea spre fiul ei cel mare şi spuse:

— Ciudat că spui asta. Eu şi Michael suntem împreună

cam de când… sunteţi tu şi Riley împreună, zise ea, scurt şi la obiect. Iar nepoata mea doarme la etaj, în pătuţul ei. Mai ai şi altceva de spus? întrebă ea, cu o voce determinată.

Dar bărbia ei tremurătoare şi cele câteva lacrimi spuneau o cu totul altă poveste. Poate că era o femeie în toată firea, dar îşi dorea cu disperare aprobarea familiei sale. Meg o înţelegea prea bine. Cu toate că nu ştia cum era să faci parte dintr-o familie atât de mare, toată lumea având propriile păreri şi sentimente, Meg îi invidia pentru faptul că erau atât de apropiaţi.

— Da, e un om bun, dar de ce trebuie să te căsătoreşti cu el? întrebă Scott. E ceva atât de permanent. Dacă n-o să meargă bine lucrurile între voi?

— Vrei să spui că nu mai crezi în căsătorie? îl întrebă Olivia pe fratele ei.

— La naiba, Liv, nu e vorba despre mine aici! răbufni Scott.

Discuţia aceea o duse cu gândul la conversaţia pe care o avuseseră ei despre familie şi reţinerile lui Scott, aşa că Meg se făcu mică în scaunul ei. Nu ştia la cât de multe astfel de aluzii dureroase putea să reziste.

— Ştiţi prea bine că dintotdeauna s-a purtat frumos cu ea, îi spuse Olivia lui Ian, dar aruncând o privire spre toţi fraţii ei. Aţi văzut-o cu ochii voştri. Vreţi ca mama să rămână singură tot restul vieţii? Nu este ca şi cum tata e singur. El şi-a văzut de viaţa lui. Ca de obicei. El de ce are dreptul să-şi trăiască viaţa alături de Savannah şi mama nu? spuse ea, îmbrăţişându-şi mama.

— Încetaţi în clipa asta! exclamă Emma. V-am chemat în seara asta aici pentru că mi s-a părut normal să vă anunţ, nu ca să vă cer voie. Sper să fiţi fericiţi pentru mine. Dacă nu, aş prefera să vă ţineţi gura, spuse ea, cu o voce slabă, moment în care Scott sări de pe scaun şi merse la dreapta ei, urmat de Ian şi de Tyler, care în continuare nu spuse nimic.

— Pur şi simplu, ni se pare că nimeni nu e îndeajuns de bun pentru tine, mormăi Scott, ţâfnos. Te iubesc. Michael e un bărbat bun. Mă bucur pentru tine.

„O să ajungă să se bucure pentru ea”, îşi spuse Meg, empatică la sentimentele lui şi la drama de familie. Simţea nevoia să plece de acolo, să respire aer curat. Doar că asta însemna că se întoarcă acasă la Scott, nu la ea. Cu un nod în gât, se uită la Emma şi la membrii familiei sale care se grăbiră să o felicite, împăcaţi cu decizia ei. Meg merse la urmă să o felicite.

În cele din urmă veni timpul să plece acasă. Meg era extenuată şi abia aştepta să se ducă la culcare.

Olivia o prinse din urmă înainte să iasă pe uşă.

— Eşti bine? o întrebă ea.

— De ce n-aş fi? Îmi pare rău pentru mama ta pentru că văd că nu toată lumea o susţine, dar sunt sigură că o să se convingă.

— Ai dreptate, zise Olivia, zâmbind. Băieţii… aşa sunt ei. Dar mă referem la tine.

— Nu e cazul să-ţi faci griji, minţi Meg.

Nu avea niciun rost să vorbească cu Olivia despre sentimentele ei la adresa fratelui său.

— Bine, voiam doar să te întreb dacă tu şi Scott aţi vrea să ieşiţi mâine cu noi la cină. Doar noi patru. O să fie frumos.

Meg rămase surprinsă.

— Ei bine… nu ştiu ce să spun, Scott s-ar putea să fie ocupat.

Nu era ca şi cum Scott obişnuia să iasă seara în oraş, dar i se păru ciudat să iasă la o întâlnire în patru când ea şi Scott nici măcar nu formau oficial un cuplu.

— Nu sunt ocupat, sună bine, spuse Scott, din spatele ei.

— Super! exclamă Olivia. Sunaţi-mă de dimineaţă să stabilim locul şi ora. Mă duc să văd ce mai face mama.

Urcară în maşină şi, în drum spre casă, Scott aruncă o privire spre ea, cu o mână pe volan.

— Vreun motiv anume pentru care ai fi preferat să nu ieşim cu ei? o întrebă el, perceptiv ca de obicei.

Meg îşi spuse că cel mai bine era să fie sinceră cu el.

— Din acelaşi motiv pentru care încerc să te fac să

înţelegi că sunt aici doar din motive de siguranţă. Ştiu că avem o relaţie sexuală, dar asta doar pentru că pare că nu reuşim să stăm la distanţă unul de celălalt.

— Ai dreptate, spuse el, rânjind.

— Pur şi simplu nu vreau ca familia ta să-şi facă o impresie greşită, spuse ea.

— La ce te referi mai exact? o întrebă el.

Meg se întrebă de ce se încăpăţâna să fie atât de ciudat.

— Că suntem un cuplu pe termen lung, îi răspunse.

— Ei bine, mulţumesc pentru sinceritate, înţeleg acum că, pentru tine, e vorba doar despre sex, spuse el, morocănos şi nervos, cu toate că, la urma urmei, el era cel care, spre deosebire de ea, nu credea în relaţiile de lungă durată.

Meg îl privi mirată.

— Vrei să spui că pentru tine nu e vorba tot despre sex? Doar n-o să-mi spui că eşti gata să fii alături de mine pe timpul sarcinii sau să fii tătic.

Scott nu mai spuse nimic, iar Meg aruncă o privire pe geam şi tăcu tot restul drumului spre casă.

Odată ajunşi acasă la Scott, niciunul dintre ei nu avea chef de vorbă şi de nimic altceva. Meg îşi făcu un duş în baia lui luxoasă, care era de trei ori mai mare decât a ei, şi se aruncă în pat.

Chiar şi după ce Scott o luă în braţe şi adormi lângă ea, Meg nu reuşi să adoarmă, măcinată de tot felul de gânduri. Şi de cuvintele Oliviei.

„Vrei să spui că nu mai crezi în căsătorie?” îl întrebase sora lui.

„Doar n-o să-mi spui că eşti gata să fii alături de mine pe timpul sarcinii sau să fii tătic”.

Meg închise ochii, supărată că o îndurera refuzul lui de a răspunde la oricare dintre acele două întrebări.

Capitolul 10

În timp ce se îmbrăca pentru cină, Scott o ascultă pe Meg pregătindu-se în baie. Azi zgomotul uscătorului de păr şi clinchetul mai multor recipiente şi obiecte lovindu-se de blatul de marmură. Genul de sunete care începeau să fie din ce în ce mai familiare şi mai liniştitoare. Ura faptul că situaţia era atât de încordată între ei. Îi era dor de zilele în care obişnuiau să spună şi să facă orice, fără să se gândească la consecinţe.

Îşi închise nasturii de la cămaşă, Una elegantă pe care o alesese tocmai pentru că Emilio’s era un restaurant select. Nu era genul de loc unde să meargă în tricou. Restaurantul era în drum spre apartamentul fratelui său vitreg, Alex, într-o locaţie retrasă. De teamă să nu dea nas în nas cu Alex şi cu Madison şi să îi facă să se simtă stingheri, Scott îi dăduse mesaj lui Alex să îl întrebe dacă voiau să li se alăture la masă, dar acesta le spuse că aveau deja planuri, dar îi promise să îl sune şi să stabilească o nouă ieşire. Scott preferă să nu se întrebe dacă avea sau nu să mai fie cazul de o ieşire. Nu voia să se gândească unde anume urma să fie Meg în câteva săptămâni.

Meg ieşi din baie, iar Scott simţi cum îi fuge pământul de sub picioare. Părul îi cădea în valuri pe un umăr, iar pielea ei căpătase o uşoară nuanţă aurie în după-amiaza ei petrecură la soare, în timp ce el se închisese în biroul său de acasă. Era îmbujorată, fardul de pleoape violet îi scotea în evidenţă ochii căprui, iar buzele strălucitoare îl invitau să o sărute. Chiar acum.

Meg se uită lung la el, neştiind cum să se comporte după după-amiaza aceea ciudată. Era de înţeles, îşi spuse Scott.

— Arăţi minunat, îi spuse el, rupând tăcerea şi, spera el, tensiunea dintre ei.

Nu putea să-şi ia ochii de la ea. Era îmbrăcată într-o salopetă albă care îi scotea în evidenţă bronzul, cu pantaloni cu imprimeu floral şi o bluză cu volănaşe care alunecau pe pieptul ei bogat. Băgase deja de seamă că avea sânii mai mari… şi mai sensibili.

La naiba, întregul ei trup era mai receptiv la atingerile lui, la gura lui şi, da, la penisul lui. Trupul ei îl accepta de fiecare dată, aprinzându-se cu pasiune, cutremurându-se din ce în ce mai uşor de fiecare dată. În clipa aceea, era gata să îngenuncheze în faţa hormonilor ei, îşi spuse el, fără să se plângă. Regreta doar că emoţiile dintre ei erau atât de tulburătoare, presărate cu capcane şi cu piedici nevăzute.

— Mulţumesc, zise Meg, lăsându-şi privirea să alunece pe trupul lui, zâmbind. Şi tu arăţi bine.

Scott coborî privirea spre pantalonii săi negri şi spre cămaşa albă, cu mânecă lungă.

— M-am bărbierit mai devreme.

Meg începu să râdă, iar sunetul acela reuşi să detensioneze atmosfera.

— Da, de la asta ţi se trage.

— Eşti gata de plecare?

— Sunt lihnită, îi spuse ea.

— Asta pentru că nu ai mâncat nimic la prânz, spuse el, încruntat.

— Am mâncat o gustare mai devreme, spuse ea, luându-şi poşeta de paie. Sunt gata, adăugă ea.

Scott o luă de braţ şi o conduse spre maşină. O ajută să se aşeze pe scaun, făcând abstracţie de încheietura ei îi palma lui, înăbuşindu-şi un suspin. Îi închise portiera şi se grăbi pe scaunul şoferului.

Drumul spre Miami trecu repede, pe fundalul muzicii de la radio şi a conversaţiei dintre ei. De asta îi fusese cel mai dor. Cu toate că nu erau împreună de mult, acele prime săptămâni fuseseră atât de uşoare. Oare mai fusese vreodată cu o femeie cu care să se înţeleagă atât de bine? Slavă Domnului, gândul acela îi veni brusc în minte abia când trase în parcarea restaurantului şi coborî geamul de la maşină ca să stea de vorbă cu valetul.

Câteva minute mai târziu, erau la masă alături de Olivia şi de Dylan, în micuţul restaurant italienesc. Olivia fusese cea care făcuse rezervarea, iar Anna îi pofti la o masă retrasă, într-un colţ. Sora lui deja comandase o sticlă

de apă minerală. Dylan şi Scott preferară să nu consume băuturi alcoolice. Comandară repede şi ceva de mâncare, iar Olivia îl rugă pe Emilio să nu grăbească servirea, ca să aibă timp să se relaxeze şi să stea de vorbă.

Astfel de discuţii îl nelinişteau pe Scott, mai ales când venea vorba de sora lui, dar Meg şi Olivia legaseră o frumoasă prietenie într-un timp scurt, aşa că spera ca ele să conducă discuţia.

Scott ştia prea bine de ce era atât de neliniştit. Olivia era o persoană intuitivă, şi cu siguranţă avea să-şi dea seama de problemele dintre ei. Sora lui deja îl avertizase ca nu care cumva să îi facă vreun rău lui Meg, iar Scott îşi dădu seama că ar fi trebuit să o asculte cu atenţie. Că ar fi trebuit să se gândească mai bine. Iar dacă Dylan avea să perceapă şi el tensiunea dintre ei, urma să dea de bucluc.

Mai rău decât atât, nu putea să aibă încredere în sora lui, căci ştia prea bine că nu avea să ezite să aducă în discuţie conversaţii private şi personale. Mai ales când venea vorba despre viaţa *lui* personală. Ştiind deja cât de mult ţinea Olivia la Meg, spera doar ca Olivia să fie cu băgare de seamă în seara aceea.

Începură să vorbească despre fotbal, un subiect veşnic distractiv şi simplu, după care trecură la noua poziţie a lui Scott în cadrul firmei lui Tyler.

— Mă bucur de libertatea pe care o presupune acest loc de muncă, îmi place să analizez dosarele clienţilor şi să aflu nevoile lor. Reprezintă o nouă provocare pentru mine, le zise Scott.

— Nu am nicio îndoială, spuse Dylan. E minunat să faci ceva care-ţi aduce plăcere. În calitatea sa de director de deplasări pentru clubul Thunder, Dylan vorbea din experienţă. Îi plăcea la nebunie ce făcea. Meg, cum mai merg lucrurile la şcoală? Ce mai fac copiii? o întrebă Dylan.

Iată cum, dintr-odată, discuţia liniştită se duse pe apa sâmbetei.

— Ei bine… mormăi Meg.

— E totul bine, spuse Scott, sperând să o ajute pe Meg să depăşească întrebarea aceea.

— Nu e adevărat. Adevărul e că am fost suspendată.

După care începu să le explice despre povestea din ea şi fostul ei iubit, care rezultase în recomandarea călduroasă a directorului şcolii să-şi dea demisia.

— Dumnezeule! De ce nu mi-ai zis mai devreme? o întrebă Olivia. Aş fi venit să te văd... te-aş fi sunat, spuse ea, oferindu-i tot sprijinul.

— O să-l omor pe ticălosul ăla, spuse Dylan, cu pumnii încleştaţi.

— Treci la rând pentru că, dacă îmi iese mie primul în cale, o să-l fac să regrete ziua în care s-a născut.

Cu toate că Scott se bucură să îl vadă pe Dylan sărind în ajutorul lui Meg, când era vorba să o protejeze cineva, el îşi dorea sarcina aceasta şi voia să se asigure că celălalt bărbat înţelegea bine situaţia.

Olivia se uită lung la el, iar Scott se înjură în gând.

— Nu vreau să-i ţină nimeni piept lui Mike în numele meu. E un bărbat periculos, zise Meg. Dar miercuri merg să stau de vorbă cu părinţii lui.

— O să mergem amândoi, îi reaminti Scott.

Meg făcu ochii mari.

— Despre asta aş fi vrut să stau de vorbă cu tine în dimineaţa asta. Cred că ar fi mai bine să merg de singură. Rick o să-mi poarte de grijă.

Scott tresări încordat, încleştându-şi maxilarul, întrebându-se când anume începuse să piardă controlul.

— E mai bine să vorbim despre asta între patru ochi.

Simţind privirile iscoditoare ale lui Dylan şi ale

Oliviei, curioşi să vadă ce mai făceau şi ce-şi mai spuneau Meg şi Scott.

— În orice caz, nu-mi mai e frică să mă întâlnesc cu ei. Luke mi-a spus că a reuşit să afle numai lucruri bune despre ei. Lydia şi Walter par doi oameni raţionali şi binevoitori. Susţin mai multe cauze pentru copii şi...

— De unde naiba ştii tu ce a reuşit Luke să afle? o întrebă Scott.

Cazul lui Meg se presupunea că era sub controlul lui. Luke nu avea niciun drept să îi dea nişte răspunsuri pe care

Scott deja intenţiona să le împărtăşească cu ea în dimineaţa de dinaintea întâlnirii.

Meg pur şi simplu ridică din umeri, ignorând replica lui tăioasă.

— Luke a fost cel care m-a sunat. El m-a pus la curent.

— Aveam de gând să-ţi spun tot. Pur şi simplu, nu am avut timp.

Dylan îşi propti braţele pe masă şi zise, pe un ton sceptic:

— Meggie, refuz să cred doi oamenii care au crescut un astfel de ticălos pot fi de încredere.

Când îl auzi alintând-o cu numele acela, Scott strânse din dinţi.

— De fapt, nu e cum crezi tu, îi spuse Meg lui Dylan. Soţii Ashton l-au adoptat pe Mike pe când era doar un copil. Nu am ştiut asta până acum. În plus de asta, Mike s-a născut cu sindrom de alcoolism fetal, aşa că mai e şi aspectul ăsta. Nu cred că ei sunt de vină pentru ce s-a ales de el. Sunt şi aspecte genetice la mijloc, continuă ea, cu o voce tremurândă.

Scott îşi dădu imediat seama ce-i trecea prin minte. Se enervă teribil când o văzu atât de speriată. Pentru că ştia prea bine care erau temerile ei.

— Nu te mai gândi la asta, îi spuse el, luând-o de mână, sperând să o liniştească. Copilul tău o să fie bine, chiar şi cu genele netrebnicului ăluia. Pentru că te are pe tine, continuă ea.

În clipa aceea simţi un dor intens, pentru că nimic nu l-ar fi făcut mai fericit decât să poată să joace şi el un rol în viaţa copilului ei.

La naiba! Dăduse de bucluc.

— Meg, eşti bine? o întrebă Olivia.

Scott îşi îndreptă privirea spre ea şi văzu că avea ochii în lacrimi.

— Mă scuzaţi, merg până la toaletă.

Scott se ridică în picioare când Meg se ridică şi ea de la masă şi porni în partea opusă a restaurantului.

Apoi, se aşează din nou la masă.

— Scott, ce naiba se petrece aici? îl întrebă Olivia.

— Da, şi pe mine m-ar interesa să ştiu, spuse Dylan.

Emilio se apropie de masa lor, cu câteva farfurii în mână, dar Olivia îi făcu semn să plece.

— Mai lasă-ne câteva minute, bine?

Bătrânul încuviinţă.

— Treci direct la subiect, dragul meu frate, îi ceru ea.

— La naiba! Totul mergea bine până să-i spun despre Leah.

Olivia aruncă o privire spre Dylan şi explică:

— Fosta lui soţie. Ţi-am povestit despre ea.

Dylan încuviinţă şi întrebă pe un ton dur:

— Ce e cu ea?

— Nu e vorba despre ea, ci despre ce a făcut. Înainte să fiu cu Leah, nu-mi doream copii. Dar când ea a rămas însărcinată, m-am entuziasmat. M-am bucurat. Mi-am dorit să fiu tată. Dar ea nu a vrut niciodată asta şi, în loc să stea de vorbă cu mine, a făcut avort. Într-o clipită, toate visurile mele s-au dus pe apa sâmbetei, zise el pocnind din degete. I-am povestit lui Meg despre asta, iar durerea aceea m-a făcut să spun o prostie.

Dylan se uită lung la el.

„N-am încotro decât să-i spun”, îşi zise Scott.

— I-am spus că ideea de familie e doar pentru proşti şi că finalurile fericite sunt doar în poveşti de adormit copiii, mormăi el, ferindu-şi privirea. În clipa aceea am pus în pericol tot ce s-a întâmplat între noi.

— Atunci fă bine şi spune-i că nu mai crezi asta! exclamă Olivia, aruncând o privire peste umăr, dar nici urmă de Meg.

— Şi dacă nu e adevărat?

— Poftim? întrebă sora lui, scandalizată.

— Uite ce, Liv, spuse Scott, făcând abstracţie de Dylan, pentru că nu putea să aibă de-a face şi cu el în clipa aceea. Sunt îndrăgostit de ea, bine? Ce-o să se întâmple dacă îmi permit să mă ataşez de ea şi de copil, iar după ce se termină povestea asta cu iubitul ei nebun, o să-şi dea

seama că nu mai are nevoie de mine? O să-i fie foarte simplu să pornească pe drumul ei şi cu asta, basta. Iar eu o să pierd totul, din nou. Doar că, de data asta, nu ştiu dacă o să mai am puterea s-o iau de la capăt.

— Eşti îndrăgostit de ea? întrebă sora lui, şocată.

Nici lui Scott nu-i venea să creadă că rostise cuvintele acelea cu voce tare. La naiba, nu-şi mărturisise adevăratele sentimente nici măcar faţă de el însuşi. Dar ce altceva se putea ascunde în spatele acestei nevoi disperate de a fi cu ea, de a o proteja, de a se implica în viaţa ei şi de a nu o mai lăsa să plece?

— Da, o iubesc.

— Atunci fii bărbat, spuse Dylan.

Scott îşi încleştă pumnii pe sub masă şi răbufni:

— Ce naiba crezi că ştii tu despre mine şi despre viaţa mea? Doar pentru că eşti sau ai fost cel mai bun prieten al lui Meg asta nu-ţi dă dreptul să-mi spui tu mie ce să fac.

Dylan dădu cu pumnul în masă, iar Olivia sări ca arsă, după care îl luă de mână şi zise:

— Încetaţi amândoi cu prostiile astea şi ascultaţi-mă! Se întoarse apoi spre Scott şi îi spuse: Crede-mă, ştiu cât e de greu să treci peste durerea din trecut.

Sora lui pierduse o sarcină în tinereţe, după care fusese trădată atât de tatăl copilului ei, cât şi de propriul părinte. Într-adevăr, Olivia înţelegea mai bine decât oricine altcineva.

— Dar riscul merită cu adevărat, spuse ea, îndreptându-şi o privire iubitoare spre soţul ei. Dylan a rămas alături de mine. Nu a renunţat nicio clipă la mine. La noi. Datorită lui am reuşit să-mi dau seama că merit un viitor în care să fiu mamă… alături de un om bun, spuse ea, cu glasul plin de emoţie.

Cuvintele surorii lui reuşiră să ajungă la el, nu doar datorită faptului că aveau logică, ci şi prin prisma faptului că şi ea simţise trauma aceea. Refuzase să-şi trăiască viaţa. Dar reuşise să iasă învingătoare pentru că dăduse dovadă de curaj.

— Uite ce, prietene. Ai ştiut de la bun început că Meg

e însărcinată. Chiar ai de gând să dai acum bir cu fugiţii?

— Dylan, îl avertiză Olivia, făcându-i semn să tacă din gură.

— Ce? Ăsta e adevărul, mormăi Dylan.

— Scott a înţeles deja ce am avut de spus. Nu-i aşa? îl întrebă sora lui.

Scott întâlni privirea Oliviei şi încuviinţă, pentru că acesta era adevărul. Olivia reuşise să facă imposibilul, reuşise să-l facă să înţeleagă. Dylan avea dreptate. Trebuia să fie bărbat. Nu era cazul să îi dea şi mai mult viaţa peste cap lui Meg mărturisindu-şi sentimentele în clipele acelea de coşmar prin care trecea acum, dar era cazul să înceteze cu văicărelile. Îi spusese de la bun început să voia să fie cu ea.

Doar că făcuse un pas în spate când simţise valul acela de sentimente. Trebuia să-i fie ruşine, îşi spuse el.

— Vine, şopti Olivia.

Scott îşi mută privirea de la sora lui la Dylan.

— Am auzit ce aţi avut de spus amândoi, spuse el, după care se ridică în picioare când o văzu pe Meg apropiindu-se de masă.

Îi trase scaunul, iar ea luă loc, în timp ce Emilio se întoarse cu mâncarea lor. Continuară apoi să vorbească despre lucruri generale, dar Scott era pregătit să o ducă pe Meg acasă şi să clarifice situaţia dintre ei. Iar restul avea să vină cu timpul. Cel puţin, aşa spera.

*

Meg ieşi din restaurant şi se îndreptă spre parcare. Aerul călduţ şi prea umed o învălui. Aruncă o privire spre Scott şi îl văzu cumva… mai calm, lucru care o intrigă, dat fiind că mare parte din conversaţia lor fusese atât de intensă.

— Te superi dacă trecem puţin pe la apartamentul meu în drum spre casă? îl întrebă ea. Nu erau departe de casa ei, aşa că nu aveau să ocolească. Am nevoie de câteva haine mai comode, dat fiind că n-o să mai merg la

lucru şi, dacă tot mergem până acolo, vreau să verific şi poşta.

— Desigur.

Îi puse uşor mâna pe spate şi merse pe lângă ea, iar Meg încercă să nu reacţioneze la atingerea lui caldă. Cu toate că trupul ei tresărea de fiecare dată când era în preajma lui, creierul îi emitea semnale de alarmă, avertizând-o să păstreze distanţa.

— Ar fi trebuit să-ţi spun ce am aflat despre soţii Ashton, îi zise el, luând-o prin surprindere. Dar am presupus că ai nevoie de un respiro înainte de întâlnirea de miercuri.

— Şi nu aveai de unde să ştii că Luke urma să vorbească primul cu mine, ceea ce te-a enervat, spuse ea, cu un zâmbet trist.

— Nu e vorba despre asta, se grăbi el să spună, dar Meg îşi drese intenţionat vocea, ca să-i dea ocazia să se gândească de două ori înainte să mai spună ceva. Bine, fie, ai dreptate, spuse el, prins la înghesuială. Pur şi simplu… mi-aş fi dorit să afli de la mine.

Se opriră în faţa garajului unde parcaseră maşina.

— Doar că nu ai făcut-o, ci ai decis să aştepţi. Am vorbit deja despre asta. Nu poţi să continui să iei decizii în legătura cu ce anume informaţii trebuie să ajungă la mine şi când.

— Ai dreptate, spuse el, uitându-se în ochii ei.

— Vorbeşti serios?

— Dar trebuie să recunoşti şi tu că am avut fel de fel de certuri în ultima vreme. Nu pot să-mi dau întotdeauna seama ce e mai bine pentru tine sau să-mi iasă din prima.

Meg oftă, simţind cum i se ridică o greutate de pe umeri.

— Ai dreptate.

Nimic între ei nu era simplu. Sau uşor. Situaţia se schimbare.

Scott îşi lăsă mâna să alunece de pe spatele ei pe şolduri şi o întoarse cu faţa spre el.

— Nu renunţa la mine, îi spuse el, cu o voce guturală, cu ochii într-o nuanţă de albastru atât de închis cum Meg

nu-i mai văzuse niciodată, cu o expresie serioasă pe chip. Ştiu că ţi-am dat toate motivele să nu ai încredere în mine. La început ţi-am oferit tot, după care am început să mă retrag… Dar nu mai putem continua aşa.

Meg clătină din cap, confuză, dar inima aproape că îi ieşi din piept.

— Ai fost minunat, îi spuse ea, cu toată sinceritatea. Ai fost alături de mine când nimeni altcineva n-a făcut-o. Ai avut şi ai grijă de siguranţa mea şi a copilului meu. Îţi sunt profund recunoscătoare.

Scott o strânse uşor de talie.

— Iubito, nu vreau recunoştinţa ta.

Meg simţi că i se înmoaie picioarele când îl auzi rostind cuvântul pe tonul acela. Începea să semene tot mai mult cu acel Scott care se strecurase în viaţa ei, cel care îi promisese că nu avea să o părăsească niciodată, decât cu bărbatul acela care se retrăsese emoţional.

Îşi linse uşor buzele încântată când îl văzu urmărindu-i gestul.

— Ce vrei de la mine?

— Pe tine, spuse el, excitat, după care o trase la pieptul lui şi o sărută pătimaş.

Dacă intenţia lui era aceea de a o convinge, reuşi s-o facă. Îşi trecu limba pe buzele ei, cerându-i să intre, iar ea se supuse bucuroasă. În timp ce îi devoră gura, o trase aproape de şoldurile lui, iar Meg îi simţi erecţia. În clipa aceea simţi un val de dorinţă şi de pasiune, o poftă care pulsa în ea, mânată de foamea pe care o simţea pentru bărbatul acela. Îl sărută şi ea cu la fel de mult patos, ignorând avertismentele care încercau să o trezească la realitate.

Dintr-odată, auzi claxonul unei maşini şi sări ca arsă.

— Mergeţi acasă! strigă un bărbat de la geamul unei maşini care voia să iasă din parcare, pentru că ea şi Scott blocau drumul.

Îmbujorată, Meg se dădu la o parte şi îi făcu cu mâna.

— Scuze, strigă ea spre geamul deschis al maşinii, în timp ce Scott i se alătură, râzând.

Niciunul dintre ei nu făcu referire la episodul din faţa garajului sau la cuvintele rostite acolo, iar Meg răsuflă uşurată. Deja simţea cum se învârte lumea cu ea şi avea nevoie de timp să se liniştească, ceea ce Scott păru să intuiască.

Odată ajunşi la apartamentul ei, făcură o oprire la cutia poştală de la intrare, iar Meg îşi luă scrisorile şi un pachet măricel şi moale, care abia dacă încăpuse în cutie.

Scott o aşteptă în timp ce-şi împachetă câteva tricouri şi alte lucruri uitate pe acasă, după care se întoarse la el.

— E mai bine să verific acum corespondenţa, ca să iau cu mine doar ce am nevoie. Am deja carnetul de cecuri la mine, aşa că pot să trimit mai târziu facturile pe care nu pot să le plătesc online.

— Nu te grăbi.

Meg începu să sorteze printre materiale promoţionale şi facturi, aruncând reclamele în gunoi. Apoi zări pachetul şi verifică să vadă dacă avea o adresă a expeditorului.

— Ce ciudat!

— Ce e? o întrebă Scott.

— Nu ştiu.

Se duse să ia o foarfecă din bucătărie şi începu să taie ambalajul. Când îl desfăcu, scoase un ţipăt, pentru că o mică păpuşă căzu din pachet, cu capul separat de corp.

Meg făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă la ce se uita.

— Dumnezeule, şopti Scott. Nu o atinge, spuse el, după care o trase departe de păpuşă.

Tremurând din toate încheieturile, Meg se întoarse spre el şi şopti:

— Şi-a pierdut minţile.

— Nu o să-l las să se apropie de tine şi de copil, îi promise el, luând-o în braţe, după care o trase departe de masă şi de pachetul blestemat. O să chem pe cineva să vină să ia amprente. Nu mă aştept să găsim ceva, dar poate avem noroc.

Meg nu mai zise nimic. Nu putea să vorbească. Îi era prea teamă să vorbească şi simţi cum i se întorsese

stomacul pe dos. De data asta, Scott chemă un prieten poliţist de-al său, nu un poliţist pe care nu-l cunoştea. Bărbatul se arătă mai interesat de Meg şi de cazul ei şi duse păpuşa la dovezi, cu toate că, la fel ca Scott, spuse că nu se aştepta să găsească ceva.

În tot acest timp, Scott o ţinu de mână sau o strânse în braţele sale protectoare, iar Meg îşi spuse că nu dădea dovadă de slăbiciune dacă accepta ajutorul lui. Mike era hotărât să-i omoare copilul. Dar ea nu avea de gând să-l lase. Şi ceva îi spunea că Scott urma să o protejeze, gândul acela fiind singurul care o ajută să nu-şi piardă minţile.

Câteva ore mai târziu, se întoarseră acasă la Scott. Refuză în continuare să vorbească despre asta, iar Scott nu insistă, lucru pentru care Meg îi rămase recunoscătoare. Prezenţa lui liniştitoare era singurul lucru de care avea nevoie.

Scott închise toate uşile de la casă şi porni alarma, după care i se alătură în dormitor. Meg deja îşi făcuse un duş, se schimbase în cămaşă de noapte şi se băgase în pat. Scott se strecură lângă ea şi o trase în braţele lui puternice, strângând-o la pieptul lui până ea reuşi să cadă într-un somn agitat.

*

Începutul de săptămână se scurse cu greu, căci Meg nu reuşi nici măcar o clipă să-şi scoată din minte păpuşa aceea blestemată. Scott se oferi să rămână acasă cu ea, dar ea insistă că trebuia să meargă la muncă ca să se obişnuiască cu noul său rol, pentru ca restul angajaţilor să vadă că trăgea la fel de tare ca ei, cu toate că era şeful lor. Era important să facă asta pentru el însuşi şi pentru Tyler, iar Meg nu voia să ajungă să apeleze la el mai mult decât o făcea deja. Casa era protejată de alarmă, Rick era afară, Meg era în siguranţă. Pentru moment.

Până veni ziua de miercuri, Meg era deja agitată, cu o combinaţie de plictiseală şi frustrare nervoasă. Mike făcuse din ea o prizonieră în casa lui Scott, o reuşise să o

împiedice să-şi trăiască viaţa, iar Meg îl ura pentru asta. Soţii Ashton îi dăduseră întâlnire la clubul Palm Beach. Meg le spuse că urma să vină împreună cu un prieten, Scott, dar şi cu bodyguardul ei, pentru că voia ca cei doi soţi să înţeleagă că fiul lor reprezenta, cu adevărat, un pericol pentru ea şi pentru copilul ei. Meg abia avea curaj să iasă din liniştea acelei case şi îşi duse mâna la pântec, protector.

Se îmbrăcă într-o pereche de colanţi tricotaţi şi un tricou asortat, o adevărată ţinută de maternitate, în nuanţe de gri şi alb. Era ca şi cum burtica ei se mărise peste noapte, copilul ei părând hotărât să-şi facă simţită prezenţa. Meg simţi un val de entuziasm, dar şi o doză de teamă. Ideea unui copil era mult mai diferită decât realitatea, iar acum avea să vadă reacţia lui Scott la schimbările suferite de trupul ei.

Scott o rugase să nu renunţe la el, iar Meg simţise intensitatea şi seriozitatea din spatele tonului şi gesturilor sale. De duminică noaptea, redevenise acel Scott care intrase cu forţa în viaţa ei, cel care o făcuse centrul universului său. Doar că nu avea de unde să ştie dacă atitudinea lui urma să se schimbe şi nu avea nevoie de un stres în plus.

Scott porni spre Palm Beach, acolo unde locuiau soţii Ashton, şi conduse în tăcere. Cu toate acestea, tensiunea nu era între ea şi Scott. Pur şi simplu, Meg era năpădită de emoţii şi nu se simţi deloc mai liniştită când traseră în faţa clubului, o clădire impresionantă cu coloane albe şi palmieri bogaţi care înconjurau clubul. Nu se simţea deloc în elementul ei.

Câţiva valeţi aşteptau să-i parcheze maşina. Scott luă tichetul, după care se apropie de maşină şi veni spre ea. Bărbatul acela reuşea de fiecare dată să-i taie răsuflarea, şi la fel se întâmplă şi atunci. Îşi făcuse un duş şi se bărbierise, aşa că nu doar arăta bine, ci mai şi mirosea absolut delicios, parfumul lui bărbătesc reuşind să o agite şi să o excite în ciuda locului unde se aflau.

Era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni negri şi o

cămaşă de un albastru-deschis. Era evident că albastrul era culoarea lui preferată, reuşind să devină în scurt timp şi culoarea ei preferată, pentru felul în care îi scotea în evidenţă ochii superbi. Avea şi un sacou negru, care îi ascundea arma. Cu toate că lui Meg nu-i plăceau armele, se simţea mai bine să ştie că era înarmat şi că îl avea alături de ea. Nu voia să creadă că soţii Ashton aveau să o tragă pe sfoară şi să îl aducă pe Mike la întâlnire, dar orice era posibil. Era limpede că Mike o urmărea într-un fel sau altul, ceea ce însemna că întâlnirea de astăzi nu avea să treacă neobservată. Gândul acela îi aduse un nod în stomac.

— Eşti bine? Nu ai scos niciun cuvânt pe drum, spuse Scott, apucând-o de braţ.

— Nu, răspunse ea, cu toată sinceritatea. Dar nu pot să nu mă duc, spuse ea, după care trase adânc aer în piept.

— Nu uita că nu eşti singură, îi aminti el, lipindu-şi fruntea de a ei, un gest atât de tandru şi de intim, care îi invadă trupul cu căldură.

— Ştiu, zise ea, zâmbindu-i. Hai să mergem.

El o privi lung, parcă vrând să se asigure că era cu adevărat pregătită, după care spuse:

— Bine.

Câteva clipe mai târziu, după ce se făcură toate prezentările, luară loc la o măsuţă rotundă, alături de soţii Ashton. Lydia părea şi ea la fel de agitată, ceea ce, în mod ironic, o făcu pe Meg să se simtă mai bine.

— Mulţumesc că ai acceptat să stai de vorbă cu noi, zise Walter.

Era un bărbat cu păr cărunt şi, când îşi făcu curaj să se uite la el, îşi dădu seama că avea ochi calzi.

— Cu plăcere, spuse ea, cu un nod în gât.

Lydia se apropie de ea şi o întrebă:

— Cum te simţi?

— Sunt bine. Până acum am avut o sarcină destul de uşoară. Nu prea am avut probleme cu greţurile, iar acum mă simt bine.

Femeia îi zâmbi.

— Mă bucur să aud asta, iar după câteva clipe de

tăcere, adăugă: Eu mi-am dorit foarte tare să rămân însărcinată. Îi zâmbi, dar Meg observă tristeţea din ochii ei. Nu am avut norocul acesta, dar ne bucurăm că am avut ocazia să adoptăm un copil.

Meg nu ştiu ce să spună, aşa că păstră tăcerea. Pe sub masă, Scott o luă de mână. Scott părea să ştie mereu când să-i acorde sprijinul său tacit, de parcă avea o capacitate extraordinară de a-i citi gândurile şi starea.

— Am fost dintotdeauna implicată în diferite centre de ajutorare pentru copii şi mi s-a părut normal să adopt un copil pe care nimeni altcineva nu părea să-l vrea, continuă Lydia, ducându-şi mâna plină de bijuterii spre ceaşca de ceai, căutând parcă acea căldură. Mike s-a născut cu sindrom de alcoolism fetal, îi explică ea. Nu am avut de unde să ştim care urmau să fie efectele pe termen lung, dar am crezut că dispunem de toate resursele necesare ca să avem grijă de el.

Parcă simţind că avea nevoie de sprijinul lui, Walter se apropie de ea şi îi luă mâna de pe ceaşca de ceai şi i-o strânse. Meg îi privi surprinsă. Nu se aşteptase să dea peste un cuplu iubitor, iar atât inima, cât şi mintea îi spuneau că nu era o farsă. Afecţiunea dintre ei era reală.

— Să înţeleg că a fost… mai greu decât vă aşteptaţi să fie cu Mike? întrebă ea.

Lydia încuviinţă, cu ochii în lacrimi.

— Nu părea să aibă problemele fizice asociate cu o mamă alcoolică, dar ne-am dat repede seama că avea probleme de comportament. Odată cu trecerea timpului, lucrurile s-au agravat. Şi, dat fiind că deja se născuse cu tendinţe de dependenţă, după ce a început să bea de la o vârstă fragedă şi să umble cu fel de fel de băieţi răi… Am încercat să-l ducem la psiholog, că facă terapie, fel de fel de tratamente… spuse ea, cu o voce slabă.

— Nu am ştiut nimic din toate astea, spuse Meg. Când l-am cunoscut pe Mike, nu mi-am dat seama că ar fi ceva în neregulă cu el. Lucra în construcţii, chiar am făcut cunoştinţă cu câţiva dintre prietenii lui… Nu am văzut nimic care să mă pună pe gânduri. Asta până şi-a pierdut locul de

muncă, iar de atunci lucrurile au început să se schimbe.

Îi veni în mintea seara aceea, primul episod de nervi şi se cutremură. Doar că de data aceea nu o lovise. Adevărul era că, până să afle despre copil, nu ridicase niciodată mâna la ea, dar schimbarea aceea atât de bruscă de comportament fusese cu adevărat înfiorătoare.

— Mă tem că se întâmplă des să-şi piardă locul de muncă, zise Walter.

— A reuşit în scurt timp să-şi găsească un nou loc de muncă, aşa că nu mi-am bătut capul cu asta. Doar că, la puţin timp după aceea, a fost dat din nou afară, spuse Meg, luând o gură de apă. Mie obişnuia să-mi spună că nu vreţi să-l ajutaţi pentru că nu era genul de om care voiaţi voi să fie, că aveaţi aşteptări prea mari de la el. Totodată, acelaşi lucru spunea şi despre mine, iar eu nu i-am cerut altceva decât să-şi plătească partea lui de chirie şi să vină seara acasă în loc să iasă la petreceri cu prietenii lui.

Îl simţi pe Scott foindu-se lângă ea, vizibil stingherit să audă poveşti din trecutul ei.

— Nu eşti tu de vină, îi spuse Walter. Fiul meu ştie cum să-i manipuleze pe cei din jurul său şi să obţină tot ce vrea de la ei.

Aruncă o privire spre soţia sa care încuviinţă.

— Toate bune şi frumoase, dar trebuie să găsim o cale de a-l ţine pe Mike departe de Meg. A ameninţat-o că o s-o ajute să scape de sarcină şi tocmai i-a trimis prin poştă o păpuşă decapitată, în semn de avertisment, interveni Scott, pe un ton deopotrivă furios şi frustrat.

— Dumnezeule! Îmi pare rău, spuse Lydia, neîndrăznind să se uite la ea. Ce putem face noi?

— Din câte ne-a spus Mike, pentru el totul se reduce la bani. Trebuie să-l asiguraţi că, dacă renunţă la drepturile sale părinteşti, nu o să-l lăsaţi fără bani. Asta o să-l mai liniştească şi o să-l facă să o lase în pace pe Meg.

Cu toate că Meg ştia că nici asta nu reprezenta o garanţie, fu de acord cu Scott că era un început.

— Îmi pare rău, dar nu putem să facem asta, zise Walter.

Capitolul 11

— Nu puteţi sau nu vreţi să faceţi asta? îl întrebă Scott de Walter, dezamăgit în numele lui Meg că ultimele douăzeci de minute de empatie şi de înţelegere rezultaseră într-o dezamăgire.

— Scott… spuse Meg, încercând să-l oprească.

— Stai liniştită, are dreptul la propria opinie. Nu e prima oară când ni se reproşează asta, spuse Walter.

— Aţi avut vreodată de-a face cu un dependent? îi întrebă Lydia.

Meg dădu din cap că nu.

— Ei bine, e simplu. Nu putem să-i facem pe plac doar ca să încurajăm un comportament pozitiv. Nu funcţionează, nu durează şi, pe termen lung, face mai mult rău decât bine. Ce îmi ceri tu e să continui să-l ajut cu bani, ceea ce nu face altceva decât să-i alimenteze dependenţa. Şi pot să te asigur că asta n-o să te ţină în siguranţă, îi explică Walter.

În clipa aceea i se păru mai bătrân decât i se păruse la prima lor întâlnire. Acum că vorbea despre problemele fiului său, ridurile şi tristeţea de pe chipul lui erau mult mai pronunţate.

— Meg, nu e vorba că nu am vrea să te ajutăm, ci că avem treizeci de ani de experienţă cu el şi o mulţime de ani în care am învăţat cum să ne confruntăm cu un comportament dependent, spuse Lydia, implorând-o din priviri.

— Şi atunci, ce propuneţi să facem? întrebă Scott, de-a dreptul enervat.

— Din păcate, nu am nicio sugestie, şi ştiu că nu asta aţi vrea să auziţi, spuse Walter, întâlnindu-i privirea lui Scott. Dacă ai nevoie de bani ca să o ţii în siguranţă pe mama nepotului meu, spune-ne şi…

— Nu-i nevoie, mă descurc, i-o tăie Scott, iar Meg îl

strânse de picior, pe sub masă.

Scott înţelese mesajul ei, dar nu avea nevoie de el. Voia să se simtă jignit de oferta aceea… dar nu era. În acelaşi timp, ar fi vrut să îi displacă pe cei doi soţi pentru că aveau aşa un fiu, dar… nu putea să o facă. Nici lui nu i-ar fi plăcut să fie judecat pe baza acţiunilor tatălui său. Nu putea să le facă şi lor acelaşi lucru.

— Meg, am vorbit serios când am venit să te vedem la şcoală. Ne-ar plăcea să facem parte din viaţa copilului tău. Dar la fel de bine mi-ar plăcea să ajung să te cunosc mai bine. Avem suficient timp înainte să vină copilul pe lume. Aş vrea să ajungi să mă cunoşti… să ne cunoşti pe amândoi, zise Lydia. Şi, odată ce o să ajungi să ne cunoşti, decizia îţi aparţine.

Scott o simţi pe Meg încordată.

— Mi-ar face plăcere, răspunse ea.

Era de înţeles, îşi spuse el. Meg nu avea o familie a ei, spre deosebire de el. Oamenii aceia îi ofereau copilului ei şi, prin extensie, şi ei, o legătură de care ducea lipsă. Era acelaşi lucru pe care şi-l dorea şi Scott pentru ea. În acelaşi timp, spera ca Meg să îi considere pe fraţii şi pe mama lui ca parte din familia ei. Doar că primul pas era să o convingă să îl accepte pe el ca parte permanentă din viaţa ei.

După ce depăşiră subiectele acelea sensibile, începură să mănânce şi să vorbească despre chestiuni normale. O întrebară pe Meg despre copilăria ei, despre facultate şi încercară să afle mai multe lucruri despre ea. Scott văzu cum Meg începu uşor, uşor să se deschidă în faţa lor, ceea ce ştia, din proprie experienţă, că nu era deloc simplu pentru ea.

Spre finalul mesei, Meg reuşise deja să se relaxeze, iar Scott îi citi mai bine pe soţii Ashton. Adevărul era că nu se simţea deloc ameninţat de gândul că Meg voia să petreacă mai mult timp în compania lor. Bineînţeles, nu era ca şi cum Meg avea nevoie de permisiunea lui, îşi spuse el, posac.

Ieşiră pe uşa restaurantului în aerul călduros. Scott

aruncă o privire în jur şi zări doar doi valeţi îmbrăcaţi în veste verzi şi un taxi în apropiere de locul unde valetul urma să-i aducă maşina.

— Îţi mulţumesc că ai venit, mi-a făcut plăcere să te cunosc, îi spuse Lydia lui Meg, strângând-o în braţe.

Meg o îmbrăţişă la rândul ei şi o bătu uşor jenată pe spate, dar Scott citi pe chipul ei că nutrea speranţă pentru acceptare şi familie. Era acelaşi lucru pe care şi-l dorea şi Scott pentru ea şi spera din tot sufletul că cei doi soţi aveau să se ţină de cuvânt.

Walter făcu un pas spre ea şi o luă de mână.

— Eşti o fată extraordinară.

— Mulţumesc, spuse Meg, îmbujorată, spre bucuria lui Scott.

— Sunteţi nişte trădători! strigă cineva şi săriră toţi ca arşi.

Scott se întoarse şi văzu un bărbat ieşind din taxiul galben. Meg aruncă o privire spre el şi înlemni.

— Mike, şopti ea, iar o clipă mai târziu Scott îl recunoscu.

Mike era îmbrăcat cu haine murdare şi arăta de parcă nu s-ar mai fi spălat pe cap de zile întregi, iar ochii îi erau roşii de la droguri şi de la alcool.

— Mike? exclamă Lydia, palidă la faţă.

Walter, care încă o ţinea pe mână pe Meg, îl privi şocat pe fiul său, care se îndreptă spre ei cu un pistol în mână.

Fără să stea pe gânduri, Scott îşi scoase arma şi o îndreptă ameninţător spre Mike Ashton.

— Cum aţi putut să o alegeţi de târfa asta în locul meu? strigă Mike, în timp ce mâna în care ţinea arma îi tremura necontrolat.

— Fiule, linişte-te, spuse Walter, după care îi dădu drumul lui Meg şi ridică mâinile în aer. Eşti fiul meu. Nimic n-o să schimbe vreodată asta, spuse el, vorbindu-i pe un ton calm.

— Doar copilul ăsta!

Cu o privire furioasă, îndreptă arma spre Meg, după

care se năpusti asupra ei şi apăsă pe trăgaci.

Mânat de instinct, Scott trase şi el spre Mike, în acelaşi timp, sărind să o protejeze pe Meg. Doar că Walter era mai aproape şi o împinse pe Meg la pământ, iar când îl auzi ţipând, Scott îşi dădu seama că glonţul menit pentru Meg îl nimerise pe el.

— Cheamă o ambulanţă, strigă Scott spre unul dintre valeţii care îşi găsise refugiu în spatele măsuţei sale. Nu mai lăsa pe nimeni să vină aici!

Scott îşi îndreptă imediat privirea spre Meg şi o strigă.

— Sunt bine, ţipă ea.

Scott răsuflă uşurat, simţind cum se învârte totul în jurul lui.

Cu lacrimi în ochi, Lydia îl trase pe soţul ei de pe Meg în timp ce Scott rămase cu arma îndreptată spre Mike, care zăcea pe jos. Avea bluza pătată de sânge, dar se părea că Scott îl nimerise în umărul drept, în încercarea lui de a o proteja pe Meg.

Mike tresări şi întinse braţul stâng spre armă, dar Scott o aruncă cu piciorul, pentru ca nenorocitul acela să nu ajungă la ea.

— Dragul meu, spune-mi că eşti bine, îi spuse Lydia soţului ei.

— Sunt bine, răspunse Walter cu o voce slabă. E doar afurisitul de braţ.

Scott oftă uşurat că rana lui Walter nu era mortală. O văzu cu coada ochiului pe Meg care încerca să se ridice în picioare şi, o clipă mai târziu, sunetul sirenelor de poliţie sparse tăcerea.

Fără niciun fel de avertizare, Meg se aruncă în braţele lui, strângându-l la pieptul ei.

— Dumnezeule, ce frică mi-a fost!

Abia îi auzi vocea, înăbuşită la pieptul lui, dar îi simţi lacrimile alunecând pe cămaşă. Scott simţi cum i se strânge inima. Aceeaşi inimă care, cu doar o lună în urmă, o crezuse incapabilă de iubire.

— Şi mie mi-a fost frică, iubito. Dacă nenorocitul ăla ar fi reuşit să te împuşte, în timp ce eu eram la doar câţiva

metri de el… Nici nu reuşi să-şi termine fraza, simţind cum i se face rău. Cum se simte Walter?

— E rănit, dar cred că o să fie bine.

Două maşini de poliţie şi o ambulanţă opriră în dreptul lor. Poliţiştii îmbrăcaţi în uniforme albastre se adunară în jurul lui Scott, iar el puse ambele arme la pământ şi le împinse cu piciorul spre poliţişti. Cu toate că îi luă ceva timp să le explice situaţia, dat fiind că Scott nu mai era poliţist, în cele din urmă, reuşi să se înţeleagă cu ei.

Mike fusese împuşcat în umăr, iar paramedicii reuşiră în scurt timp să-l stabilizeze, după care îl băgară în ambulanţă şi porniră spre spital cu o escortă de poliţie. În scurt timp aveau să-i citească drepturile şi să-l aresteze.

Alţi câţiva paramedici veniră să îl consulte pe Walter, iar Lydia se grăbi să le facă loc. Apoi se îndreptă direct spre Scott, cu chipul brăzdat de lacrimi.

Scott trase adânc aer în piept, pregătindu-se să dea piept cu femeia pe al cărei fiu tocmai îl împuşcase.

— Doamnă Ashton…

— Eu şi Walter am vrea să-ţi mulţumim.

— Poftim? întrebă Scott, confuz.

Femeia se apropie de el şi îl îmbrăţişă cu căldură, ceea ce îl luă pe nepregătite.

— Îţi mulţumesc mult pentru că nu l-ai omorât pe fiul nostru.

— Doamnă Ashton! strigă unul dintre paramedici. Trebuie să plecăm.

Lydia făcu un pas în spate şi spuse:

— Aveţi grijă de voi. Ţinem legătura.

— La revedere, şopti Meg.

— Mult noroc, spuse Scott.

Se întoarse spre Meg care avea lacrimi în ochi, iar machiajul îi cursese pe chip, dar ochii ei căprui străluceau de viaţă, iar pentru Scott nimic altceva nu mai conta.

— Are dreptate. Nu l-ai omorât.

— Nu mă felicita, spuse el. Cu toate că nu voia să o dezamăgească sau să o facă să-şi schimbe părerea despre el, nu se putu abţine să nu spună: În clipa aceea, am

încercat să-l nimeresc în piept, dar am greşit ţinta pentru că eram şi cu ochii pe tine.

Meg icni şocată.

— Ei bine, înseamnă că lucrurile s-au rezolvat de la sine. Ultimul lucru pe care l-aş vrea e să ai moartea lui Mike pe conştiinţă. Sau eu s-o am.

Niciunul dintre ei nu ar fi fost de vină, dar Scott nu avea de gând să se certe cu ea. Îi dădu părul de pe faţă şi îi ridică uşor bărbia.

— Ţi-am spus că eşti în siguranţă alături de mine şi nu mi-a plăcut deloc povestea asta.

Meg încuviinţă uşor din cap.

— Nu mai are nicio cale de scăpare, nu-i aşa? A fost tentativă de omor, nu? O să meargă la închisoare?

— Poţi să fii sigură de asta.

Meg închise ochii preţ de o clipă şi răsuflă uşurată.

— Slavă Domnului. S-a terminat.

„Da, s-a terminat”, îşi spuse Scott, trăgând-o la piept şi adulmecându-i mireasma părului. Coşmarul pe nume Mike luase sfârşit. La fel şi nevoia lui Meg de a rămâne alături de Scott. În casa lui, în braţele lui, în viaţa lui.

*

Meg intră în casa lui Scott parcă în transă. Intră direct în dormitor şi începu să se dezbrace, alungând toate amintirile, la fel cum se dezbrăcă de tricoul pătat de sângele lui Walter Ashton. Bărbatul acela sărise să o apere, se pusese între ea şi glonţ, doar ca să îi salveze viaţa conştient că Mike fusese cel care trăsese.

Mike, un bărbat la care ţinuse atât de mult, pe care poate chiar îl şi iubise, Mike, care era tatăl copilului ei. Cu mâinile tremurânde, deschise robinetul, sperând că apa fierbinte să reuşească să alunge răceala care îi invadase trupul. Băgă mâna sub jetul de apă, ca să testeze temperatura, după care intră în duş.

— Nu ai pierdut nicio clipă, zise Scott, intrând şi el în baie.

Meg aruncă o privire spre el prin geamul de la duş, văzându-l înfierbântându-se la vederea trupului ei gol.

— Simţeam nevoia să mă dezbrac de hainele alea, spuse ea, cu o voce slabă, după care îi întoarse spatele şi se adăposti sub jetul de apă înainte ca el să apuce să vadă lacrimile de pe chipul ei.

Dintr-odată, auzi uşa de la cabina de duş şi îşi dădu seama că Scott era lângă ea. O trase în braţele lui şi o ţinu strâns la piept în timp ce ea începu să suspine, măcinată de toată tensiunea acumulată în ultimele săptămâni din cauza coşmarului provocat de Mike. Până în clipa aceea nu-şi permisese să sufere, iar acum că începu să se risipească adrenalina, izbucni în plâns, fără să se mai poată controla.

După o vreme, deveni mai receptivă la trupul lui Scott, la muşchii lui puternici, la părul de pe pielea lui şi la îmbrăţişare lui caldă, dar în acelaşi timp, protectoare. Cu o mână o mângâia pe păr în timp ce, cu cealaltă o prinse de după talie, aşteptând-o să se pună pe picioare.

Odată ce se simţi pregătită, trase adânc aer îi piept şi ridică privirea spre el.

— Mulţumesc. Aveam nevoie de asta.

Dar zâmbetul lui nu i se oglindi şi în ochi.

— Sper că e ultima oară când o să te văd plângând din cauza ticălosului ăluia.

— Şi eu, reuşi ea să spună.

Îşi lăsă capul pe spate şi încercă să-şi cureţe faţa, ştiind prea bine că deja machiajul îi curgea pe obraji.

— Stai, lasă-mă pe mine, spuse Scott.

Scoase un prosopel din dulap şi o ajută să se şteargă pe faţă, fără să se grăbească.

Meg nu avea puterea să se simtă ruşinată şi îl lăsă să facă ce voia.

— Gata, am terminat, îi spuse el.

— Mulţumesc, zise ea, cu un zâmbet timid.

— Plăcerea e de partea mea, şopti el, pe tonul acela răguşit şi erotic care îi făcu trupul să tresară, brusc atentă la el, ca bărbat. Un bărbat incredibil de sexy pe care îl dorea cu toată fiinţa ei.

Fără să spună nimic, Scott luă o bucată de săpun şi îşi umezi palmele, după care îngenunche la picioarele ei. Lăsă săpunul pe jos şi îi prinse glezna în palmele lui mari.

Meg coborî privirea spre părul lui negru, spre postura sexy, şi în clipa aceea simţi cum i se întăresc sfârcurile şi sânii de dorinţă, iar sexul ei îl chemă la el.

— Ce faci? îl întrebă.

Scott ridică privirea, cu ochi întunecaţi cum nu îi mai văzuse niciodată.

— Am grijă de tine, îi spuse el.

Începu să o săpunească, începând cu picioarele şi lăsându-şi mâinile să alunece tot mai sus, masându-i muşchii cu deosebită atenţie. Îi masă mai întâi gambele, după care zona din spatele genunchiului, o zonă erotică despre care Meg nici măcar nu ştia, după care îşi îndreptă atenţia spre coapsele ei. Degetele lui talentate urcară rapid, iar lui Meg i se tăie răsuflarea când îi simţi degetele alunecând între coapsele ei tot mai sus.

Îşi înfipse degetele în umerii lui şi se ţinu de el, strângându-l tare în timp ce el îşi plimbă mâna în jurul sexului ei, mişcându-şi degetele, dar fără să o atingă unde avea cea mai mare nevoie. Meg îşi arcui şoldurile, iar el începu să rânjească, oprindu-se doar să-şi săpunească din nou mâinile, după care o luă de la capăt, ducându-şi mâinile pe burta ei, pe sânii ei, zăbovind asupra lor, dar hotărât să nu se oprească până nu avea să fie complet curată.

Era ca şi cum înţelesese cât de fragilă o făcuse să se simtă ziua aceea, cât de lipsită de control şi de temătoare, iar el era gata să o ajute să şteargă toate amintirile acelei experienţe îngrozitoare.

Îşi lăsă mâinile să alunece pe umerii ei, pe braţe, încleştându-şi degetele în jurul degetelor ei într-un gest aproape simbolic, întâlnindu-i privire excitată. Iar în clipa aceea, Meg înţelese tot.

Scott nu-i vorbea. Nu-i vorbea murdar. Nu încerca să îi descrie într-o manieră sexy ce avea de gând să-i facă. Nu încerca să o întărâte spunându-i de câte ori avea să o facă

să termine. În schimb, citi o intensitate şi o seriozitate în atingerea lui şi în privirea lui pe care nu le mai văzuse niciodată.

Era ca şi cum voia să memoreze fiecare secundă petrecută alături de ea, fiecare părticică din ea, pentru că acum că pericolul trecuse, aceea avea să fie ultima lor noapte împreună. Şi, cu toate că ştia prea bine că acesta era adevărul, durerea pricinuită de gândul acela îi înjunghie inima.

Rămaseră atâtea vorbe nerostite în baia aceea plină de aburi şi între ei doi, dar nu îndrăznea să se gândească la viitor. Nu voia altceva decât să simtă, iar Scott ştia cum să îi ofere asta. Luă duşul şi începu să o clătească, lăsându-şi degetele să alunece pe săpun, alungând spuma de pe pielea ei, ajutând jetul de apă să-şi facă treaba.

Odată ce o termină de spălat, îngenunche din nou în faţa ei. Sexul ei tresări de nerăbdare, dar următoarea lui mişcare fu mult mai diferită decât s-ar fi aşteptat. Mult mai… mult.

O prinse de şolduri, veni mai aproape şi îşi lipi buzele de burta ei acum destul de vizibilă. Meg îl privi cu un nod în gât, cu inima plină, şi în clipa aceea simţi un val de dorinţă care îi răpi capacitatea de a gândi şi de a vorbi. Scott ridică privirea spre ea şi o obligă să îl privească în ochii care sclipeau cu aceeaşi emoţie pură care pulsa în ea.

Apoi se ridică şi închise robinetul, după care deschise uşa de la duş şi o conduse spre covorul de pe podea. O înfăşură în prosop şi o şterse uşor, asigurându-se că îi era bine şi cald. Mai luă un prosop şi începu să se şteargă şi el. Lăsă apoi prosopul să îi alunece la picioare şi luă şi prosopul ei, după care o strânse în braţe.

Meg îl apucă de după gât şi îl ţinu strâns, lipindu-şi obrazul de chipul lui, adulmecând mireasma curată şi caldă a pielii lui. Nu-şi imaginase niciodată că ar putea să aibă parte de aşa ceva alături de un bărbat, dar Scott Dare reuşise să-i depăşească toate visurile şi aşteptările.

Chiar şi acum, în timp ce o conduse hotărât spre dormitor şi o aşeză pe patul cel mare, era în continuare

cavalerul ei. Gândul acela o făcu să zâmbească, ştiind prea bine că lui nu i-ar fi plăcut ideea.

Se întinse peste ea şi o prinse între coapsele lui, lipind-o de saltea cu trupul lui gol, uitându-se în ochii ei.

— Nu ai spus nimic, zise ea, simţind nevoia să rupă tăcerea, să afle ce îi trecea prin minte, chiar dacă nu voia să audă.

— Nu sunt sigur că vrei să ştii, zise el, cu maxilarul încordat.

Meg abia se abţinu să nu-şi coboare privirea spre pieptul lui bronzat şi musculos, care tânjea după atingerea ei.

— Probabil că ai dreptate, spuse ea. Dar, mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să stăm de vorbă despre asta.

Cu toate că avea să-i fie greu să se concentreze simţindu-i erecţia pulsând pe sexul ei.

— Aşa este, spuse el, ridicându-şi şoldurile şi frecându-şi penisul de sexul ei umed.

Meg închise ochii şi văzu artificii, atât de intensă era senzaţia. Gemu de plăcere şi îşi îndoi genunchii, vrând să-l primească în ea, tot mai adânc.

— Nu, Meg. Uită-te la mine.

Meg se forţă să-i întâlnească privirea hotărâtă.

— Ştiu că nu vrei să depinzi de mine, că vrei să fii pe picioarele tale şi respect decizia ta, spuse el, lipindu-şi fruntea de fruntea ei, după care îi întâlni din nou privirea. Vreau să ştii că te respect.

Meg îl privi cu un nod în gât, aşteptând şi următoarele lui cuvinte.

— Şi vreau să mai ştii ceva, continuă el. Eu o să-ţi ofer întotdeauna tot ce-ţi doreşti, chiar dacă nu va fi ce-mi doresc eu.

— Ce vrei să spui?

Scott clătină încet din cap şi îi zâmbi uşor.

— Nu pot să cred că simţi nevoia să mă întrebi. Vreau să fiu cu tine, Meg. Te iubesc.

Cuvintele acelea răsunară în mintea ei, de parcă le

auzea pentru prima oară în viaţa ei. Şi, într-un fel, aşa şi era. Cei care îi spuseseră în trecut că o iubeau nu fuseseră sinceri. Nu în felul în care o făcea Scott. Pe tatăl ei nu-l cunoscuse niciodată şi nu-şi aducea aminte să fi auzit vreodată cuvintele acelea pe buzele mamei sale. Şi „Meg, lasă-mă să mă mut cu tine, doar ştii că te iubesc” nu avea nimic în comun cu declaraţia aceea atât de sinceră.

Nu avea să uite niciodată cuvintele lui Scott, iar în clipa aceea îşi simţi ochii plini de lacrimi.

— Şi eu te iubesc.

— Slavă Domnului, spuse Scott, simţind picături de sudoare pe frunte şi pe spate.

Fusese atât de agitat. Nu fusese în viaţa lui mai speriat de atât, aşteptând să o audă spunând că şi ea îl iubea. Poate că nu urma să rămână acum alături de ea, dar ştia că nu avea să o piardă pentru totdeauna. Trebuia să păstreze speranţa aceea, altfel urma să-şi piardă minţile.

Avea multe de spus. Mult mai multe, dar nu era acum momentul să o facă.

— Trebuie să fiu în tine, îi spuse el.

— Îmi place când vorbeşti aşa, zise ea, râzând printre lacrimi.

Da, fără doar şi poate, era al ei. Chiar şi dacă ea urma să se mute şi să insiste să facă lucrurile după bunul ei plac, putea să aştepte răbdător să îi vină mintea la cap. Dar avea să se gândească mai târziu la asta.

Îşi sprijini braţele lângă umerii ei, îşi flexă şoldurile şi o pătrunse, simţindu-se ca acasă. Acasă fu singurul cuvânt care îi veni în minte când simţi căldura ei umedă în jurul lui. Gemu de plăcere în timp ce o pătrunse.

— La naiba, Meg, şopti el. Eşti minunată!

Sub el, Meg îşi arcui spatele şi îl trase în ea mai mult decât ar fi crezut posibil.

— Am nevoie să te simt peste tot, spuse ea, înfigându-şi degetele în părul lui.

Scott scoase un geamăt de extaz şi începu să se mişte, la unison cu suspinele, gemetele şi mişcările ei. Şi, cu toate că orgasmul lui era aproape, deveni curând

evident că şi al ei la fel, respirând din ce în ce mai greu şi începând să-l tragă tare de păr.

Îşi înfăşură picioarele în jurul lui şi îl trase spre ea, primind tot ce avea nevoie din partea lui, putându-se împreună spre un orgasm exploziv. Simţi un fior pe şira spinării şi testiculele i se strânseră, nevoia de a termina lovindu-se de dorinţa de a aştepta ca ea să termine prima.

— Ah, Scott, te iubesc, gemu ea în clipa în care ajunse la orgasm şi se strânse în jurul lui, ridicându-l pe culmile plăcerii.

— Meg, şi eu te iubesc, strigă el, după care îşi undui şoldurile şi îşi vărsă sămânţa în ea.

„Te iubesc”, îşi spuse el. „Nu mă părăsi”, ar mai fi vrut el să-i spună. Dar ceva îi spunea că Meg urma să plece.

Câteva clipe mai târziu, rămaseră întinşi pe patul acela mare, înconjuraţi de o tăcere dureroasă. Meg se cuibări la pieptul lui, cu mâna pe pieptul lui, trupul ei lipindu-se de al lui. Scott savură căldura trupului ei.

— Trebuie să plec, spuse ea, lăsându-şi lacrimile să curgă pe pieptul lui gol.

Cuvintele ei îl dureră mai mult decât s-ar fi aşteptat să o facă.

— Ştiu. Dar trebuie să-ţi spun ceva înainte să te las să pleci.

Meg suspină şi încuviinţă.

Cu un nod în gât, Scott se forţă să-şi găsească cuvintele.

— Dacă pleci pentru că la un moment dat eu te-am convins că nu-mi doresc o familie sau genul de poveste cu final fericit despre care am zis că nu există, vreau să ştii că nu mai simt asta.

Meg tresări, iar el se folosi de surprinderea ei în avantajul său şi se trase peste ea, uitându-se la chipul ei frumos.

— Aş putea să te întreb ce anume te-a făcut să te răzgândeşti? îl întrebă ea.

Răspunsul era simplu.

— Tu. Nu pot să trăiesc fără tine şi nici nu-mi doresc să o fac. Te iubesc. O să-l iubesc şi pe copilul tău şi îmi doresc să fim o familie. De îndată ce rosti cuvintele acelea, simţi cum i se ridică o piatră de pe umeri. Vorbesc serios. Nu vreau să pleci. Vreau să rămâi aici, alături de mine. Dar dacă nu vrei să rămâi, vreau să mă asigur că pleci din motivele potrivite.

— Scott…

Dar el o reduce la tăcere cu un sărut lung, pierzându-se în dulceaţa ei, după care se retrase uşor.

— Pleacă pentru că simţi nevoia să-ţi dovedeşti ţie însăţi să poţi să te descurci fără ajutorul unui bărbat. Fără ajutorul meu. Dar vreau să ştii că eu o să te aştept când vei fi gata să lupţi pentru noi.

Meg îi prinse chipul în palme şi îl mângâie pe obraz.

— Şi eu te iubesc, iar în clipa asta mi-ai spus tot ce mi-am dorit vreodată să aud.

— Cu toate astea, tot eşti hotărâtă să pleci, spuse el, pregătindu-se pentru lovitura finală.

În ochii ei căprui, Scott citi toată durerea şi tristeţea pe care el însuşi le simţea.

Meg încuviinţă.

— După cum ai spus şi tu, vreau să-mi dovedesc mie însămi că pot să fiu adult şi nu femeia aceea plângăcioasă care e în stare să se arunce în braţele oricărui bărbat doar ca să nu fie singură.

Scott rămase şocat să constate că Meg în continuare nu se cunoştea bine. Nu putea să înţeleagă de ce nu se vedea prin ochii lui, drept o femeie puternică, independentă şi perfect capabilă să crească un copil singură. Doar că nu era nevoită să o facă.

— Bine, spuse el, forţându-se să se întoarcă pe o parte, departe de trupul ei frumos. În clipa aceea simţi un fior pe şira spinării. Nu am de gând să te opresc sau să te implor să rămâi.

Meg îşi muşcă buza, cu ochii în lacrimi.

— Nu?

Scott clătină din cap, cu pumnii încleştaţi, singura

dovadă menită să îi arate cât de greu era pentru el să nu facă nimic. Dar, în sinea lui, simţea că moare.

— Ţi-am spus deja, vreau să-ţi ofer tot ce ai nevoie. Iar dacă tu simţi nevoia să pleci, pleacă.

Scott nu avea niciun plan. Nu avea nici cea mai mică idee ce să facă sau cum să o aducă înapoi. În schimb, trase adânc aer în piept, încercând să se liniştească, dar nu reuşi să facă altceva decât să adulmece mireasma de sex şi de Meg.

*

Meg plecă singură acasă, iar Scott nu se împotrivi. Nu ştia dacă să izbucnească în plâns sau în râs la gândul că îi era dor să îl audă spunându-i ce să facă. Nu era ca şi cum îl asculta de fiecare dată, ci avea mai mult de-a face cu faptul că instinctele lui îi dovedeau că se gândea la ea, la stare ei de bine, că îi păsa de ea. Că îi păsa de ea îndeajuns de mult încât să o lase să-şi strângă lucrurile şi să se mute.

„Eşti o proastă”, îşi spuse ea. Doar o proastă alegea să fugă de un bărbat care o iubea cu toată fiinţa lui. Doar o proastă alegea să lase în urmă tot ce avea mai bun în viaţă. De îndată ce păşi în apartamentul pe care îl numea acasă, apartamentul acela pe care nu îl mai simţea ca acasă, Meg avu o revelaţie. Se părea că încă era hotărâtă să ia decizii prosteşti, nechibzuite şi care nu-i aduceau niciun bine.

Pentru că, în timp ce îşi despachetă hainele şi produsele de toaletă, avu senzaţie că nu era la locul potrivit.

În locul acela unde locuise atât cu Mike, cât şi singură. Şi, de îndată ce puse mâna pe telefon să-şi comande o pizza, pentru că nu avea nimic de mâncare în bucătărie sau în frigider, nu se putu abţine să nu se întrebe: Prin simplul fapt că era singură însemna că lua atitudine? Şi cui încerca să dovedească ceva? Doar nu ei înseşi, pentru că adevărul era că era incredibil de tristă. Avea un nod în gât, simţea o durere în piept şi îi era incredibil de dor de Scott. Ce rezolvase cu plecarea asta?

*

Se aşeză la masa de la bucătărie, cu o cutie de pizza nemâncată în faţă, urându-se pentru decizia pe care o luase.

Îi sună telefonul şi se grăbi să răspundă încă de la primul apel, ca o nebună, doar că nu era Scott la capătul firului, ci Lydia Ashton.

— Bună, Lydia. Cum se simte Walter? întrebă Meg.

Încercase deja şi ea să sune la spital, dar dat fiind că nu făcea parte din familie, refuzaseră să-i dea vreo informaţie.

— E bine, mulţumesc. Mai mult decât atât, i-au dat voie să meargă acasă atât timp cât promite să aibă grijă de el. Şi poţi să fii sigură că o să stau eu cu ochii pe el, spuse ea, răsuflând uşurată.

— Nu ştiu… nu ştiu cum să-i mulţumesc pentru ce a făcut pentru mine, zise Meg.

— Stai liniştită, draga mea. Ştie deja.

Meg oftă.

— Aş vrea să mai vorbesc ceva cu tine. E vorba despre Mike.

Meg înlemni, dar se forţă să rămână calmă şi să asculte.

— Da?

— Eu şi Walter am stat de vorbă cu Mike. I-am spus să o să-i plătim avocatul dacă renunţă la drepturile sale părinteşti.

— Poftim? întrebă Meg, şocată.

— I-am explicat că trebuie să fie vorba despre un avocat care va încerca să îl bage într-o închisoare care să ofere tratament pentru dependenţă. Dacă nu semnează actele, nu va avea încotro decât să-şi încerce norocul cu un avocat oarecare, îi spuse Lydia, cu o voce încărcată de durere.

Meg nu se putu abţine să nu i se facă milă de ea, dat fiind că era mama unui bărbat cu probleme grave.

— Crezi că o să accepte? o întrebă Meg.

— Da, cred că da. Aşa s-a jurat, pentru că gândul că am putea să-l lăsăm fără niciun ajutor îl înspăimântă mai mult decât orice. Şi-a dat seama că nu există nicio situaţie în care să reuşească să obţină de la noi banii de care are nevoie ca să-şi alimenteze dependenţa. O să contribuie şi factorul acesta în decizia lui.

— Lydia, îţi mulţumesc, spuse Meg. Nu ştiu ce altceva să mai spun.

Soţii Ashton îşi aleseseră nepotul în detrimentul propriului fiu, iar pentru asta Meg avea să le rămână veşnic recunoscătoare.

— Aş vrea să vin să-i fac o vizită lui Walter când o să se pună pe picioare.

— Sunt sigură că o să se bucure să te vadă, zise Lydia. Ne dorim foarte tare să ajungem să te cunoaştem mai bine.

— Şi eu la fel, spuse Meg.

— Foarte bine. Să faci bine să-l rogi pe amabilul Scott Dare să te aducă cu maşina. E un drum lung, şi trebuie să ai grijă de tine, îi reaminti Lydia.

Meg se emoţionă când auzi afecţiunea autentică din glasul femeii. Nu avu curaj să-l spună că Scott nu avea să o însoţească sau că totul era doar din vina ei.

— Ai grijă de tine, vorbim curând, îi spuse Lydia.

— Pe curând, spuse Meg şi închise telefonul, lăsându-l pe masa de la bucătărie.

Îşi verifică telefonul şi văzu că nu avea niciun apel pierdut şi că nu-i intrase vreun mesaj în timp ce vorbise. Ce motive ar avea Scott să încerce să o contacteze? Scott îi oferise deja tot ce şi-ar fi putut dori vreodată. Îi spusese că avea să-i ofere întotdeauna tot ce-şi dorea. Iar ea îi spusese că îşi dorea să fie singură.

„Minunat, Meg”.

Luă o rolă de folie de aluminiu şi împachetă fiecare felie de pizza individual şi le băgă în frigider ca să le mănânce mai târziu. Nu putea să înghită nimic acum.

Dădu să intre în dormitor, dar se opri. Oare chiar avea

de gând să facă asta? Să continue cu o decizie despre care ştia în inima ei că nu era cea corectă?

Sau avea de gând să o corecteze?

*

Scott îşi iubea fraţii, dar în clipa de faţă chiar nu-şi dorea să fie în compania lor. Din păcate, Olivia auzise de la Tyler ce se întâmplase în dimineaţa aceea cu Mike. Aşa că îl sună, vrând să stea de vorbă cu Meg. Astfel că Scott nu avu încotro decât să-i spună că Meg plecase acasă. Drept răspuns, Olivia apăru la uşa lui, alături de Avery, ca să vadă cum se simţea. Din fericire pentru el, Olivia venise fără Dylan. Din nefericire pentru el, surorile lui părea dornice de vorbă, mai ales Olivia.

— Trebuie să-i acorzi puţin timp. Meg a trecut printr-o adevărată dramă şi trebuie să se liniştească, ştii ce spun?

zise Olivia, întinzându-şi picioarele pe taburetul mare de la picioarele fotoliului său, în living.

— Meg mi-a spus foarte clar ce-şi doreşte încă din prima zi, dar eu nu am ascultat-o, crezând că ştiu ce e mai bine pentru ea, mormăi Scott.

Iar povestea aceea îl lăsase cu inima frântă.

Dar asta nu însemna că avea de gând să renunţe. Pur şi simplu, avea de gând se să retragă puţin, ca să se pună pe picioare. Şi, cu toate că ura să recunoască faptul că sora lui cea băgăcioasă avea dreptate, aşa era. Trebuie să-i acorde puţin timp lui Meg.

Scott aruncă o privire spre Avery care stătea pe scaun, cu privirea pe fereastră, în tăcere. Îşi mută privirea când la ea, când la Olivia.

Olivia ridică din umeri, vrând să-i spună că nici ea nu avea nici cea mai mică idee ce era în neregulă cu Avery.

— Uite ce, apreciez că aţi venit până aici, dar sunt bine. Mă rog, avea să fie bine odată ce surorile lui aveau să plece şi să-l lase să-şi înece amarul în Jack Daniel. Sunt sigur că Dylan ar prefera să fii acasă.

— Eşti sigur? îl întrebă Olivia, cercetându-l cu privirea.

— Da, spuse el, ridicându-se de pe scaun.

— Hai, Avery. Te duc eu cu maşina acasă, spuse Olivia.

Scott se apropie de sora lui mai mică şi o luă de umeri.

— O vreau înapoi pe sora mea cea plină de viaţă. Să ştii că dacă asta înseamnă că trebuie să-l iau la şuturi pe chitaristul ăla, aşa să fie.

Avery îl privi plină de recunoştinţă.

— Sunt multe lucruri care s-au întâmplat în ultima vreme, o să-mi treacă. Promit. Nu-i nevoie să-l iei la şuturi pe Grey. Mai ales acum că e clientul tău.

Scott făcu ochii mari.

— Ştii deja că Lola Corbin a apelat la firma noastră de securitate?

— Ştiu multe lucruri care te-ar lăsa cu gura căscată, spuse Avery, bătându-l pe obraz. Nu e cazul să-ţi faci griji în privinţa mea. Tot ce trebuie să faci tu e să găseşti o cale prin care să o aduci pe Meg înapoi în viaţa ta. Vreau să te văd fericit.

Scott simţi cum i se înmoaie inima şi o îmbrăţişă.

— Draga mea, vreau să ştii că n-o să las niciodată pe nimeni să-ţi facă vreun rău.

— Te iubesc pentru asta, îi zise ea.

Scott le conduse pe surorile sale spre ieşire, spunându-le:

— Vă mulţumesc să aţi venit, să conduceţi cu grijă.

Dar când deschise uşa, dădu nas în nas cu ultima persoană pe care se aştepta să o vadă.

— Meg! exclamă Olivia. Mă bucur că eşti bine.

— Mulţumesc, spuse ea, aruncând o privire agitată spre Scott.

— Bună, Meg. Şi eu bucur să văd că eşti întreagă, spuse Avery.

— Noi tocmai ne pregăteam de plecare, zise Olivia, după care o luă pe Avery de mână şi o trase după ea.

Slavă Domnului, surorile ei avură bunul-simţ să plece, îşi spuse Scott, îndreptându-şi atenţia spre femeia din

pragul uşii.

— Bună, îi spuse el, cuprinzând-o cu privirea.

Cu toate că nu o mai văzuse de doar câteva ore, i se păru că arăta mai obosită decât înainte. Abia se abţinu să nu o ia pe sus şi să o ducă în patul lui.

Dar apoi îşi aminti că nu mai avea dreptul de a face asta.

— Ai uitat ceva? o întrebă el, căci ce altceva ar fi putut să caute aici, îşi spuse el, în timp ce o dezmierdă din priviri.

Îi văzu picioarele lungi pe sub rochia scurtă. Nu avea nicio urmă de machiaj pe chip. Iar ochii aceia căprui se uitară lung la ei.

— Nu. Nu am uitat nimic.

— Atunci înseamnă că te-ai întors pentru că...? dădu el să spună, încercând să nu-şi facă speranţe.

— M-am întors acasă.

Scott făcu ochii mari, absolut şocat.

— Poftim?

— M-am întors acasă. Dacă mă mai vrei aici, desigur, spuse ea, muşcându-şi buza de jos. Când am intrat în apartamentul meu, mi-am dat imediat seama că am făcut o mare greşeală. Eram atât de preocupată să-mi spun că trebuie să fac lucrurile de una singură, că am dat cu piciorul la tot ce mi-am dorit vreodată. La tot ce e mai bun şi mai frumos în viaţa mea. La tine. Aşa că m-am întors.

În clipa aceea Scott simţi cum stă să-i iasă inima din piept. Nici măcar nu-şi dăduse seama că se oprise preţ de câteva clipe, dar acum că Meg era aici, acasă...

— Pentru cât timp? o întrebă el.

— Pentru totdeauna, dacă mă primeşti. Îmi doresc tot ce mi-ai spus tu. Îmi doresc să creştem copilul acesta împreună, îmi doresc să fim o familie, vreau să fiu cu tine.

Făcu un pas spre el, iar el o trase în braţe şi o sărută pătimaş.

Meg răsuflă uşurată în timp ce el o săruta intens, de parcă nu avea de gând să o mai lase niciodată să plece. Tot drumul spre casă, Meg trăise cu teama că poate el se

răzgândise, că reuşise să-l facă să nu-şi mai dorească să fie cu ea, că avea să o alunge.

Îşi trecu degetele prin părul lui şi îl sărută cu toată pasiunea ei. Când, într-un final, se dezlipiră, îi întâlni privirea de cerneală şi spuse:

— Îmi pare rău.

Scott clătină uşor din cap.

— Iubito, nu-ţi cere scuze, ai făcut ce ai avut nevoie să faci. Acum eşti aici, şi ştim amândoi că te-ai întors pentru că te-ai gândit mai bine şi ţi-ai dat seama că vrei să fii cu mine.

— Da, chiar vreau să fiu cu tine.

În clipa aceea Scott rânji, un rânjet la care Meg îşi spuse că s-ar putea uita toată viaţa, fără să se plictisească.

— Bine, un singur lucru îţi mai spun.

— Ce anume?

— Nu am de gând să te mai las să pleci de lângă mine vreodată.

Acestea fiind spuse, o luă pe sus şi o strânse în braţe, după care intră în casă şi închise uşa în urma lor.

Sfârşit